

Hevalên Ciwan! Ala azadî û sosyâlizmê bilindkin!

re heval

Kovara mehane ya sosyâlistê ji bo jiwanan

Ninovalar yıkılır
her 21 Mart'ta
öfkemizle...

**Ve 1 Mayıs alanları
bekler sonra bizi...**

**Emeğin gününde,
öfkenin yaratmaya
döndüğü günde...**

**Yüzyıllara komşu
sevdalar**

Birer kızıl

karanfildir artık

**Ve tüm saltanatların
kahrolacağıının müjdesi
dolaşiyor demektir**

bir işçi bakışında,

O'nun kutlu gününde...

Ve Kawa bir delikanlı

gençtir o gün;

alanlardadır mutlaka

ve bayrağı gül rengindedir...

Öfke o gün genç ve

alabildiğine kızıl...

BİJÎ YEK GULAN

Yıl: 1 Sayı: 4 15 Nisan 1996 / Sal: 1 Hejmar: 3 15 Avrêl 1996

SUNU...

Merhaba!..

İnancın yaşamı dönüştürme mücadelesinde yarattığı her yeni güne isyan bayrağı olan bir Newroz bayramını geride bıraktık. Sistem geçmişten bugüne geleneksel alışlagelmiş komplolarını yine Newroz için tezgahlamaya çalıştı. Yani Newroz'u 'Nevruz' yaptı. Yapsın. Bizim için önemli olan Newroz'un içeriğidir, geleneğidir. Bizler var olduğumuz sürece onun özünü boşaltamayacaktır ve boşaltamadı da. Nevruz Newroz ateşiyle yandı. İlginç olan sistemin resmi Nevruz kutlaması, tam bir komedi, perde altında ise tam bir trajedinin yansımalarının bizlere gösteriyordu.

Yine inancın yaşamı dönüştürme mücadelesinde yarattığı ve sömürülenler için apayrı bir anlam ve önemi olan bir diğer gün ise; işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 MAYIS her yeni güne isyan bayrağını çekerek; gelecek aydınlık, özgür yarınları yaratmak için tüm işçi, emekçi, aydın, yurtsever, demokrat ve komünistlerin 1 MAYIS işçi bayramını kutlar, Newroz sıcaklığı ile hep birlikte alanlara taşarak işçi ve emekçinin ayak sesleriyle sömürücü ve katliamcılarını inlerinde korkudan titretmeye çağırıyoruz.

Yayın yaşamına başlarken siz okurlara verdiğimiz sözü elimizden geldiği kadar yerine getirmeye çalışıyoruz. Sizlerden gelen eleştirileri öneri ve istemleri dikkate alarak çalışmamızı sürdürüyoruz. Buna paralel büyük önem ve özenle sizden gelen mesajları, mektupları, yazıları bu ve önceki sayılarda olduğu gibi sayfalarımıza yansıtıyoruz. Bunun daha da gelişip güçlenmesi için siz okurlarımızı daha duyarlı olmaya çağırıyoruz. Bu duyarlılığı karşılıklı oluşturabilmiş ölçüde gerek sizler, gerekse bizler amacımıza ulaşmış oluruz.

Sistem geleneksel yıldırma, sindirme, yoketme, kapatma, toplatma geleneğini, dün olduğu gibi bugün dahada ağır uygulamalarını sosyalist devrimci basın üzerinde devam ettiriyor. Dergimizin dağıtımını yapan muhabirimizin elindeki dergilere Malatya polisi tarafından el konuldu. Aynı zamanda dergimizin 2. ve 3. sayıları toplatılarak 11 yazıdan dolayı dava açıldı. Yayın hayatına başlarken zaten sistemin bu tür saldırılarına maruz kalacağımızı belirtmiştik. Bundan dolayı hiçte sürpriz olmadı. Bizim buna cevabımız ise "Vurun ulan vurun ben kolay ölmem / Ocakta küllenmiş közüm / sözüm var sözüm"! Ahmet Arif'in sözleri oldu.

Bu ayın öne çıkan siyasal gelişmelerinden; cezaevleriyle ilgili "Yara kanıyor" başlıklı yazımız, diğer taraftan işçi sınıfının eylem-dayanışma-mücadele günü olan 1 Mayıs'ı anlatan "Newroz coşkusuyla 1 Mayıs'a" başlıklı yazımız, Halit KAYA arkadaşın "Toplumu tanımak" başlıklı yazısı, ayrıca HADEP PM üyesi Mahmut Kovan'la yaptığımız söyleşiyle birlikte; yeni girilen süreçte toparlanmaya giren gençlik çevreleriyle yaptığımız röportaj bulunmakta. Sorularımızı Yurtsever-Sosyalist Gençlik, SİP'li Gençlik ve Özgür Gençlik çevrelerine ilettik.

Devrimci selamlar!

Hevalen Ciwan! Ala azadê û sosyalîzmê bîlindkin!

rê heval

Aylık-Sosyalist Gençlik Dergisi-75.000 TL

Genç Arkadaş! Özgürlüğün için sosyalizm bayrağını yükselt!

Rêheval Yayınları adına inşiyaz sahibî ve yazıları müdürü:

Erhan TOHUM

Gözet-Teknik Yönetmen:

Bilal LEKESİZ

Merkez-Yazma Adresi:

İstiklal Cad. Kahve Sok. No: 22 Kat: 4

Beyoğlu/ İST. Tel-fax: 251 73 86

Erhan Tohum adına

Hesap No: 88 88 48 (T.L)

82 04 471 (CHF) / İşbankası Takas Şubesi

17 88 79 (DM) / Türkiye İş Bankası 4. Levant Şb.

Baskı: Kayhan Matbaacılık

Yurtiçi Temsilcilerimiz

ADANA: Erdal Özer

MALATYA: Tansim Çalkı

ANTEP: Mehmet Yılmaz

MERSİN: Deniz Güney

ADYAMAN: Cengiz Zeytin

Rêheval Dergisi

Abone Koşulları:

Yurtiçi-1 yıllık: 1.000.000 T.L

Yurtiçi-1 yıllık: 75 DM

Avrupa Temsilcilerimiz

Avrupa Temsilcisi: Rezan Gül

Lindaustraße 72 20257 Hamburg/ Almanya

Tel-fax: 0049 40 43 10 37

ALMANYA: Zeynel Karak

Ottobachstraße Str. 237, 80 5 88 FFM

Tel-fax: 0049 89 85 27 60

İSVİÇRE: Hürşit Kaşıkçıoğlu

Via Battarolo 10-A Malino Nuovo 6900 Lugano

İNGİLTERE: 23 Mayfair Gardens London N. 17 7LP

Tel: 818851658

FRANSA: Nispetin KESKİN,

Tel: 148611482

Yara kanıyor

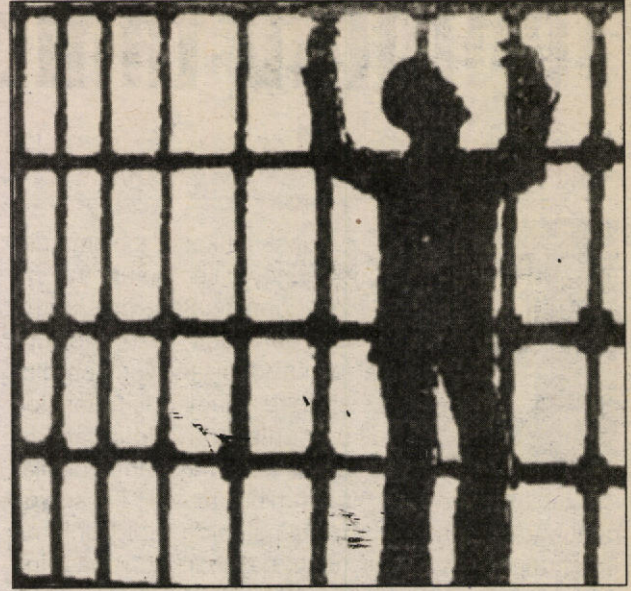
Toplumun kanayan yarası olan cezaevlerinde saldırılar giderek boyutlaşıyor. Tutsaklar üzerinde yapılan faşist baskılar gerek 12 Eylül ve bununla birlikte 1 Ağustos Genelgesi'nin öne çıktığı dönemlerde, tutsak ve hükümlüler siyasi kimliklerini korumak için defalarca direnişe geçip kanları, canları pahasına bedel ödediler. Tutsakların bu direnişleri onlarcasının yaşamını yitirmesine, yüzlercesinin sakat kalmasına neden oldu.

Diyarbakır, Metris, Elazığ, Buca vb. cezaevlerindeki baskıları ve kimliği yoketme politikalarına karşı tutsakların sürdürdüğü direnişte; Kemal Pir, Ali Erek, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz, Ali Çiçek açlık grevinde yaşamalarını yitirirken, 12 Eylül karanlığında; Mazlum Doğan, Ferhat Kutay, Necmi Önen, Eşref Anyık faşist uygulamaları ve saldırıları protesto etmek için kendilerini yaktılar.

Bunlarla birlikte Türkiye ve Kürdistan'da yüzlerce tutsak direniş örnekleri sergiledi. Bu paralellikte 1983'te tek tip elbise dayatması getiren Metris Cezaevi'nde Dev-Sol ve TİKB davası tutsaklarının 76 gün süren ölüm orucu; Fatih Öktülmüş, Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Hasan Telci adlı direnişçilerin hayatlarını yitirmesiyle sonuçlandı. Bu süreçten sonra tek tip elbise zorunluluğu kaldırıldı. Akabinde 1 Ağustos Genelgesi, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm cezaevlerinde tutsakların sürdürdüğü inançlı ve kararlı direnişleri sonucu gerilemek zorunda kaldı ve 22 Haziran 1989 Eskişehir tabutlukları dayatıldı. Son olarak yakın süreçte İzmir Buca Cezaevi'nde 21 Eylül 1995 tarihinde gerçekleşen saldırı 3 devrimci tutsağın ölümü ve 40 tutsağın da yaralanmasıyla sonuçlandı.

Toplumsal mücadelenin yükselmesi sonucu emperyalist sistem toplumun kanayan yaraları olan cezaevlerini tekrar kanatmaya çalışıyor. 21 Mart'ta yapılan MGK toplantısında ele alınan maddelerden biri, cezaevindeki tutsakların 'islah' edilmesi oldu. Eski Emniyet Genel Müdürü Mehmet Açar'ın Adalet Bakanı olması cezaevlerinde yeni olayların çıkmasını cereyan ediyor. Bilinen kimlik ve kişiliğiyle göreve başladığı ilk günlerden beri, cezaevlerine ilişkin 'tutum' belirlemesi renkli medya, satılmış kalemşör ve düşmüş çanakların cezaevlerini provakatif etmesi, İnsan Hakları Derneği, Çağdaş Hukukçular Derneği, öğrenciler, sendikalar ve tutsak aileleri tarafından tepkiyle karşılandı.

Tutsakların yaptığı açıklamada Mehmet Açar'ın Adalet Bakanlığı'na getirilmesi; Diyarbakır Urfa, Sağmalcılar, Gebze, Ümraniye, Batman, Konya ve Bursa başta olmak üzere bölge cezaevlerinde tutsakların insanlık dışı koşullarda yaşamaya mahkum edilmesi,

Açar, tutsakları kendince 'islah' etme düşüncesinde!...

burjuva basının da cezaevlerini hedef olarak göstermesi, cezaevlerinin MGK'nin denetimine verilmesi için çalışmalarına başlanması ve tüm illerdeki cezaevlerindeki bilinçli saldırıları protesto etme amacıyla Kürdistan ve Türkiye genelinde tutsaklar açlık grevine başladı. Diyarbakır E Tipi Merkez Kapalı Cezaevi'nde 27 Mart tarihinde başlayan açlık grevi; Sağmalcılar, Gebze, Ümraniye cezaevlerindeki tutsakların 2 Nisan'da, Batman Cezaevi'ndeki tutsakların 6 Nisan'da, Konya ve Bursa Özel, Tip Cezaevi'ndeki tutsaklar ise 8 Nisan'da süresiz dönüşümlü açlık grevine başladılar. Başlatılan açlık grevleri; PKK, KKP, DHKP-C, MLKP, THKP-C/HGÖ, TKEP, TKEP/L, HKG, EKİM, TDP, DİRENİŞ TKP-ML, TKP(ML), TİKB, TDKP ve Devrimci Yol tutsakları tarafından süresiz, dönüşümlü olarak sürdürülüyor.

Cezaevindeki tutsakların ortak yaptıkları açıklamada "Onurumuzla yaşamayı ilke edinmiş insanlar olarak bizler; dayatılacak her türlü onur kırıcı ve insanlık dışı uygulamayı kabul etmeyeceğiz. İnsanca yaşamak ve insanlık onurunu yüksek tutmak için bedel ödememiz gerekirse bundan çekinmeyeceğiz. Cezaevindeki tutsaklar üzerinde oynanmak istenen yeni oyunlar karşısında tüm devrimci ve demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya ve cezaevlerini yeni kontrolden saldırılarına açık hale getirme çabalarına karşı, sessiz kalmamaya çağırıyoruz."

Cezaevleri üzerinde son dönemde oynanan oyunlar yeni katliamların habercisi olarak görünüyor. Devrimci tutsakların yaptıkları açıklamaya uygun, bütün kamuoyunun duyarlı olması, bu saldırılara 'dur' demesi önümüzde tarihsel ve kaçınılmaz bir görev olarak duruyor. Tutsakların zindanlarda yükselen direniş seslerini, faşizme olan öfkemizin seliyle bütünleştirip barikatlar kurma zamanıdır. Onlar tutsak düştüler, ama teslim olmadılar/olmayacaklar da! Tutsaklara özgürlük!

Rêheval Emekçileri

Toplumu tanımak...

Halit KAYA

Bu kapsamlı konu, toplumu değiştirmeye, ileri götürmeye niyet eden herkes, her kurum için gereklidir. Özellikle toplumsal değişim, yeniden oluşum ve yönetim işini meslek edinenler yani politikacılar, politikacı olmaya aday olanlar için toplumu tanımak bir zorunluluktur. Hiç kuşku yok politikacı, bir sosyolog, bir psikolog gibi, toplumu araştırma ve inceleme nesnesi yapamaz. Ama, yine de sosyolog, psikolog, etnograf ve tarihçilerin bulgularını kaale almak ve politikalarını bu bilimsel esaslar üzerine inşa etmek durumundadır. Aksi halde somut, uygulanabilir, elde edilebilir bir öneri geliştirilemez

Gerçekliğimizde, şu sorunun cevabını bulup netleştirip öylece başlangıç yapmak önemlidir. Hangi toplumu değiştirip, yeni bir düzen verip yönetmek istiyoruz? Kürt toplumu mu? Türk toplumu mu? Yoksa her ikisini mi? Veya Türkiye denilen siyasal coğrafyada bulunan herkesi mi?

Politikacı veya geleceğin politikacıları, değiştirmek istedikleri elde etmek, yönetmek istedikleri toplumu anahtarlarıyla ve çok yönden tanımak ve tanımlamak zorundadırlar. Bu zorunluluğa inanmış ve gereğini yerine getirmek için çaba içerisinde olmayan biri, kendine hangi etiketi yapıştırırsa yapıştırın, hangi liyakatı takmışsa taksın, politikacı olamaz. Zaten toplumun tanınması ve bilinmesi temelinde yürümeyen bir politikacıdan geriye sadece üçkağıtçılık kalır. Oysa biz şu anın ve geleceğin politikacıları için gerekli olan, toplumu değiştirmek, yeni bir düzenle kurmak ve yönetmek olduğu için, birçok şeyle beraber, toplumu tanıma ile işe başlamalıyız.

Gerçekliğimizde, şu sorunun cevabını bulup netleştirip öylece başlangıç yapmak önemlidir. Hangi toplumu değiştirip, yeni bir düzen verip yönetmek istiyoruz? Kürt toplumu mu? Türk toplumu mu? Yoksa

her ikisini mi? Veya Türkiye denilen siyasal coğrafyada bulunan herkesi mi?

Eğer geçmişte ve şu anda, sosyalizm ideolojisi ve idealini doğrudan kendi öz kaynağımızdan öğrenme olanağımız olsaydı, o zaman, yukarıdaki sorunun cevabını tereddütsüz, doğru ve net olarak verebilecektik. Ne yazık ki, insanlığın ulaşabildiği en üst felsefi inanç ve ideolojisini, dışımızdaki kaynaklardan ve biraz da çarpıtılmış haliyle algıladık veya hâlâ algılamaktayız. Bu yüzden de, biz Kürt toplumunu değiştirmek, yeniden kurmak ve yönetmek istiyoruz; biz bu toplumun bireyleri ve politikacıları demekten bir hayli zorlanıyoruz. Eğer böyle söyleyip ve gereğini yaparsak, acaba enternasyonalizmden uzaklaşmış olmaz mıyız?, acaba milliyetçiliğe ulaşmış olmaz mıyız? diye tereddüt eder veya ediyoruz. Zira bize ulaşan sosyalizmin Türk versiyonuna göre sosyalizm, komünizm adına etnik kimliğimizden feragat etmemiz gerekiyor. Hatta etnik kimliğimizi ne kadar saklarsak, görmezden gelirse o denli iyi sosyalist-komünist oluruz diye bir histen kendimizi kurtaramıyoruz. Bu hissin rahatsız ediciliğine bile bile iyi sosyalist olabileme adına katlanırsak.

Evet, dile getirdiği haliyle, konu bir hayli geridir. Ama gerçekliğimiz bu. Zaten adı Kürtçe olan dergimizin tamamının Kürtçe olmayışı, gerçekliğimizin somut bir ifadesi değil midir?

Devam edelim. Çoğunlukla, politik kimliğimizden ötürü, teoride bir takım gerçekleri, örneğin bir Kürt ulusunun yaşadığını, bu ulusu özgürlüğe ve sosyalizme ulaştırmak gerektiğini dile getiririz. Ama farkında olmadan, sosyalizmi bir asimilasyon aracı olarak da kullanırız. Ya da sosyalist düşünün bizdeki bu tezahürünü değiştirmek üzere yeterince bir çaba içerisine girmek istemiyoruz. Ne yazık ki bu da bizim bir gerçekliğimizdir. Öyleyse ne yapmalı? Sosyalizmden mi vazgeçmeli? Hayır! Toplumumuzu tanımalıyız! Kendimizin ve toplumumuzun etnik kimliğini tanımakla temel başlangıcı yapmamız gerekmektedir. Toplumumuzu önce etnik kimliği ile tanımalı, kabul etmeli ve gerektirdiği davranışı sergilemeliyiz. Biz Kürt gençlerinin ve politikacılarının iyi bir tarih bilincine ihtiyacı var. Tarih; toplumun bilinen dönemlerden günümüze değin geçen süreçte, geçirdiği toplumsal değişim ve gelişim dinamiğinin keşfinde bize yardımcı olacaktır.

Toplumun gelişim seyri ve dinamiği hakkında, sosyoloji ve sosyo-psikolojinin yanısıra tarihte bu konuda bize mükemmel bilgi ve olanakları sunacaktır. Kürt beyliklerinin uzuncu bir süre yabancı bir imparatorluğun egemenliği altında yaşamını devam ettirmeleri,

aşiret yapımızın kısmen de olsa halen sürüyor olması, ulusal kurtuluş hareketlerimizin çokluğuna ve uzun geçmişlerine rağmen başarısız kalmaları, ulusal bilincin zayıflığı, yabancı yönetime kolay boyun eğme fakat yerel bir otoritenin güçlenişine ve egemenlik girişimlerine karşı konuş, ihanetler zinciri, asimilasyona yatkınlık, aydınların toplumdaki uzaklaştırılması... vb gibi. Bütün bunlar bir politikacı ve politikacı adayı için mutlaka bilinir olmak durumundadır. Toplumu bilmeden ve tanımadan bu konularda fikir yürütmek mümkün değildir.

Komünist ideoloji, zaten her türlü bilimsel bilgiyi ihtiva eder, dolayısıyla özel olarak Kürdistan tarihi o kadar önemli değil, 'bu akademisyenlerin işidir' demek, gerçek bir komünistin düşünüş tarzı olamaz.

Fikir sahibi olunmadan da politikacı olunmaz, olunmaz. Öyleyse tarih, sosyoloji ve sosyo-psikoloji vb. bakımından, toplumumuzu tanımaya yardım edecek temel bilgileri mutlaka edinmeliyiz.

Toplumumuzun geçmişi çok mu kötü? Gerçekten dünya, bölge tarihinde kaydedeğer hiçbir şey yapmadı mı bu toplum? Ya da geleceğe sosyalizme, komünist toplumun üst kültürünün oluşumuna kabul edeceğimiz hiç mi birşeyimiz yok? Varsa nedir? Korunması ve geliştirilmesi gereken kültürümüzün, ilerici, devrimci, demokratik yönleri nelerdir? Gerçi Türk, Arap ve Farslar'a göre bir şeyimiz yok, ya da biz yokuz! Ya tarihimize göre! Var! Öyleyse bir tarihinin edinilebileceği ayrıntılı bilgi kadar olmasa da, bir politikacının kendine, toplumuna ve geleceğine güven duymasına yetecek kadar bir tarih bilinci edinilmesi zorunluluğu vardır.

Bu bilince, her Kürt politikacı adayının, her Kürdistanlı politikacının vardır. Bu ihtiyaç sadece teorik değildir, hatta hiç değildir. Pratik! Zorunludur! Bu o kadar öyleki toplumu değiştirme isteğimizle doğru orantılıdır. Toplumu yeniden kurma ve yönetme arzumuzludoğrudan bağlantılıdır.

Komünist ideoloji, zaten her türlü bilimsel bilgiyi ihtiva eder, dolayısıyla özel olarak Kürdistan tarihi o kadar önemli değil, 'bu akademisyenlerin işidir' demek, gerçek bir komünistin düşünüş tarzı olamaz. Engels'e bakılmalı; sosyolog Morgan'ın bilimsel araştırmalarında ailenin, devletin ve özel mülkiyetin kaynağına inebilmiştir; Darwin'in bilimsel araştırmalarından diyalektiğin bir yasası bilgisine ulaşabilmiştir. Marx, kapitalist

iktisadın analizinden, komünist iktisat ve toplum bilgisine ulaşabilmiştir. Biz genç politikacı ve politikacı adaylarının uğraş nesnesi toplum olduğuna göre, toplumun dünden-bugüne taşıdığı değişim dinamikleri ve bu dinamiği etkileyen diğer etmenlerin bilinmesi zorunluluktur.

Haydi, 'Türk kültürü zayıftır' deniyor. Peki Arap ve Fars kültürü? Onlarda Kürt dilini ve kültürünü onca baskıya rağmen eritemediler. Acaba Kürt dil ve kültürünü bu denli sağlam kılan etmenler nelerdir ve nereden kaynaklanmaktadır, neye işaret etmektedir? Bir sosyalist, bir komünist eğer bunları merak etmiyorsa, öğrenmek istemiyorsa ona komünist, sosyalist denemeyeceği gibi genel olarak politikacı bile denemez. Sosyalizm ve komünizm, güçlü ve tam bir tarih sosyoloji, sosyo-psikoloji, ekonomi vb... bilgisine dayanır.

Sosyalist politika ise sözkonusu bilgi dahilinde gelişmelere yön verme ve yönetebilme becerisindedir. Gerisi ise demogojidir ki bunun da zaten politika içinde yeri yoktur. Şu halde iyi bir politikacının yolu, gidişatı değiştirilmek istenen, bir yerlere götürülmek istenen toplumun tanınmasından geçer. Her sosyalist Kürt genci sosyalizm teorisinin yanısıra Kürt toplumunu ulusunu, halkını tanımaya yarıyan temel özgün bilinçlere ulaşmak ve onları edinmek zorundadır. Ancak böylece toplumla bağımız güçlenir.

Toplumun değişimine yeni esaslar üzerinde kurulmasına ve yönetilmesine politikacı olarak katkıda bulunabiliriz.

O tüm tutsakların
yoldaşydı
Unuttun mu Ali;
çocuğun neden yok
dediğimde sen;
"cezaevindeki tüm
tutsaklar benim
çocuğum" diye cevap
verdin.

Ali KARAHAN...

Tutsakların sesi olan
Av. Ali KARAHAN yoldaş
kalbine yenik düştü. Onu
hukuk mücadelecisi olarak
hep anacağız.

rêheval çalışanları

Ulusal bütünlük içerisinde enternasyonalist dayanışmaya!

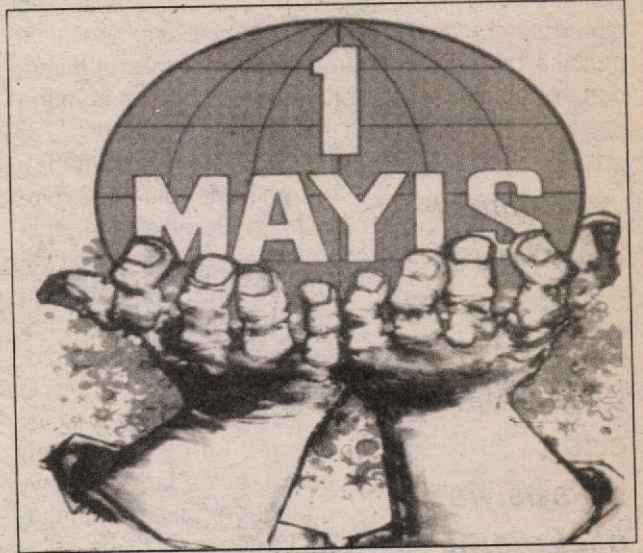
Newroz'dan sonra 1 Mayıs!

Kürt ve Ortadoğu halklarının zulme başkaldırı günü olarak yüzyıllardan bugüne kadar kutladığı Newroz (21 Mart) bu yıla beraber 2608 yıldır kutlanıyor. Ancak bu yıl Newroz'a rakip bir bayram daha doğmuştu ki, bu bayramda; lastikler yakılıp üzerinden atılmıyordu, zılgıt sesleri duyulmuyor, tilili çekilip, halaya tutuşulmuyordu, ateşin çocuklarının isli yüzlerini aydınlatan zafer işaretleri de ne tesadüftür bulunmuyordu bu rakip bayramda! Özünü boşaltarak, tarihsel misyonunu ise "Ergenekon'dan çıkış" (ne çıkışı ise hâlâ anlayamadım) olarak yorumlayan sistem, aymazlığının örneklerini gösteriyordu bize. Kürt halkının ulusal bayramı Newroz'a yapılan bu nafile komplonun bilimsel olarak hiç bir gerçek/geçerli dayanağı yoktu. Öncelikle "Ergenekon'dan çıkış" dedikleri vuku; 1071'lere dayanmaktaydı. Newroz ise bu tarihten bin yıl önce kutlanıyordu. Bu; ya tarih bilinçlerinin az olduğundandır(!) ya da agnostik yapılarındandır.

Newroz Bayramı, sistemin bütün engellemelerine rağmen büyük bir coşkuyla sahiplenildi. Anlaşılan o ki sistem; halkın yüzlerce yıllık dirençli geleneği olan, başkaldırının sembolü, gencecik bedenlerin ateşiyle korlanan Newroz'a önceki 'Newroz-Nevruz' müsabakalarını katmazsak yine mağlub olmuştu. Yine Demirci Kawa'nın çocukları yenmişti. Zalimlere karşı verilen mücadelede tarih tutuşturmuştu Newroz'u. Artık sönmeyen bir ateşi Newroz. Bundan böyle de sönmeyecektir. Fakat Newroz'un özünü "Ergenekon'dan çıkış" olarak yorumlasalar dahi, bir kez daha tarih; ezilen halkların haklılığını ve yenilmezliğini göstermiştir. Demirci Kawa'nın çekici ise şimdi milyonların elinde, özgürlük için dövüyor örsü.

Kapitalist sistem, bir halkın asırlar boyu zalimlere karşı verdiği mücadelede mitoslaşan bir günün o halk tarafından kutlanmasına elbette karşı çıkacaktır. Bu bizi şaşırtmamalı. Aksine, kapitalist sisteme karşı olan öfkemizin devrimci eylemliliklerle vucüt bulmasına yardım etmelidir.

Newroz'u değerlendirirken nasıl ki bir halkın direniş günü olarak ifade ediyor ve pratik bir şekilde katılıyorsak, nasıl ki Newroz'da Demirci Kawa'ların yüreklerinde tutuşan özgürlük ateşine vurguyu yapıyorsak; komünistler açısından daha önemlisi Newroz Bayramı'ndaki devrimci ruhu 1 Mayıs Enternasyonalist Dünya İşçi Bayramı ile bütünleştirip taçlandırmak olmalıdır. 1886'da Amerika'nın Shicago eyaletinde işçilerin 8 saatlik işgünü için verdiği mücadelede elde ettikleri kazanımlar proletaryanın direnişçi tarih sayfalarını süslüyor.

Proleter devrimci sanatını kavramak; sadece teorik özümsemesini yapmakla bitmiyor, bizzat proletaryanın mevzilerini güçlendirici kaleler durumuna getirmek ve bu mevzilerden kalkış yaparak emperyalist-kapitalizmin alaşağı edilmesiyle mümkünleşecektir. Süreci işçi sınıfının lehine dönüştürecek olan kaleler ise çok yakınızdadır: Proleter devrimci sınıfın talepleri (Bölgesel farklılıklar, eşzamanlı olmayan dinamikler, kültürel-biçimsel yapılar içerebilir) ne olursa olsun örgütlü birleşik bir sınıf zenginliğiyle devrimci şiddeti esas alarak emperyalist-kapitalizmin hazin sonunu hızlandıracağı kuşkusuzdur.

Bütün bunlardan hareketle 1 Mayıs'ta işçi sınıfının öncü partileri kitleleri -Newroz'da olduğu gibi- alanlara taşımak zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bu; sürecin nesnel zeminlerini gözönünde bulundurarak, yapılacak hareketin somut olarak tarihselleşmesi demektir.

Gençlik cephesinde ise başta işçi sınıfı gençliği olmak üzere bütün ulusal toplumsal güçlerin Kürt ve Türk gençliğinin ortak devrimci barikatlarını yaratarak, faşizme, emperyalizme ve kapitalizme karşı sosyalizm kavgasını yükseltmesi kaçınılmazdır.

Emperyalist sistemin bütün dünya ülkelerinde gerçekleştirdiği jenosidlere ancak ve ancak işçi sınıfının topyekün direnişi, enternasyonalist dayanışmanın örgütlü tavrı cevap verebilecektir. Böyle bir tavır belirlenmediği sürece halkların emperyalizmin kısılcısından kurtulması olası bile değildir.

Daha direngen Newrozlar, daha güçlü Shicagolar, yaratmak, proleter yığınları; Adana'ya, Diyarbakır'a, Ankara'ya, İzmir'e, İstanbul'a taşımak sermayenin göreceği 'kabus'ların en tehlikelisi olacaktır.

Newroz coşkusuyla 1 Mayıs'ta alanlara...

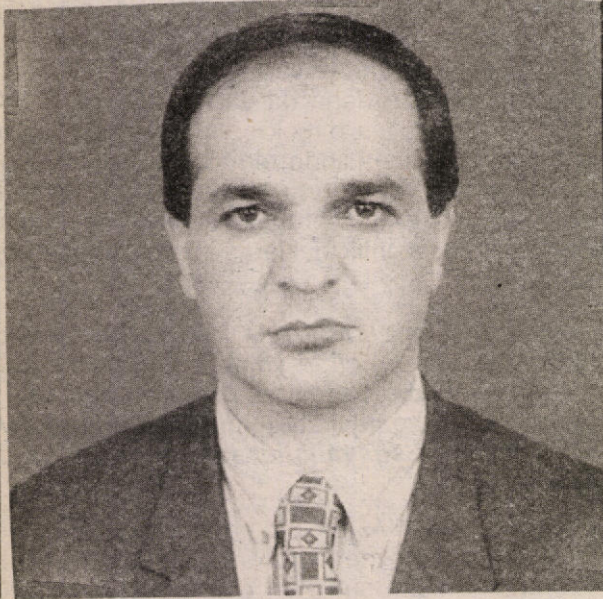
HADEP PM üyesi Mahmut Kovan'la söyleştik...

HADEP: Geleceğin kıyısında

EP 'ler sürecinden bu yana 105 şehidi olan, 24 Aralık seçimlerinde almış olduğu "yüzde 4.5'lik oy oranıyla 'ülke barajı'nı aşamayan bir parti" olarak değil, mevcut düzene muhalif, farklı talepleri olan büyük bir kesimin partisi: HADEP. Özellikle seçimlerden sonra Kürt halkının iradesinin parlamentoya yansımadağı bir süreçte HADEP'in yeni eğilimleri, hedefleri, gençliğe bakışı... vb. sorulara yanıt bulmak üzere HADEP Parti Meclis üyesi Mahmut KOVAN'la arkadaşımız Bilal LEKESİZ görüştü.

■ **HADEP 24 Aralık seçimlerinde ilk defa bir seçim tecrübesi yaşadı. Bu seçimlerde arkasına bir rakam alarak şimdi büyük kurultaya gitme hazırlığı içerisinde. Seçimlerin HADEP ve kitlesi üzerindeki etkisini değerlendirir misiniz?**

Kovan, aynı zamanda İHD Antep yönetiminde çalışıyor

PORTRE... /

HADEP PM ÜYESİ

Mahmut KOVAN

1 963 yılında Adıyaman'ın Balyan köyünde doğdu. İlkokulu kendi köyünde, ortaokulu ve liseyi Adıyaman'da bitirdi. 27 Eylül 1980 yılında gözaltına alındı. Adıyaman Türkiye Komünist Emek Partisi (TKEP) davasından tutuklanarak cezaevine konuldu. 1988 yılında tahliye edildi. DEP'in kurulmasıyla birlikte ikamet ettiği Antep'te İl Örgütü'nün oluşumunda görev alarak İl Sekreterliği görevini üstlendi. Ayrıca DEP PM üyeliği görevinde bulundu. Halen HADEP PM üyeliği ve İHD MYK üyeliği görevini yapmaktadır.

● **KOVAN:** Sizin de belirttiğiniz gibi partimiz, HEP, DEP ve HADEP sürecinden bu yana kendi bağımsız kimliğiyle ilk kez bir genel seçime katıldı. 24 Aralık genel seçimlerinde aldığımız oy oranının Partimiz ve Emek, Barış, Özgürlük güçleri üzerindeki etkisini anlatmadan önce, o dönemde içinde bulunduğumuz koşulları Partimizi de kapsayacak şekilde anlatmak gerekiyor. DYP-CHP koalisyonu hükümetinin uyguladığı savaş politikası sonucu 3500 köy yakılmış, 4 milyon Kürt zorla göçettirilerek; İstanbul, İzmir, Adana ve Mersin düzeylerindeki batı metropollerine sürülmüştür. Yüzlerce faili meçhul cinayet, yargısız infazların işlendiği, işkencenin baskıların kol gezdiği bir ülke konumundaydık. Gelir dağılımında dengesizliğin en üst noktalara ulaştığı, tüm ekonomik dengelerin altüst olduğu bir dönemdeydik. Ayrıca genel olarak örgütlenmede olduğu gibi, sendikal örgütlenme, basın özgürlüğü, gösteri ve yürüyüş hakkı önündeki engellerin bir kat daha arttığı siyasal bir süreci yaşıyoruz. Tüm bunlara karşı başta Kürt halkı olmak üzere, işçilerin, kamu emekçilerin, ilericilerin, devrimcilerin, sosyalistlerin ve başta Partimiz olmak üzere demokrasi güçlerinin giderek seslerini yükseltmeye başladıkları bir dönemde, 24 Aralık seçimleri baskın bir şekilde gündeme getirildi. Sistemin amacı; halkın ira-

desini parlamentoya yansımayacağı bir şekilde tazelemektir. Böyle bir dönemde 24 Aralık genel seçimleri yapıldı. Seçim yasasıyla halk iradesinin önüne yüzde 10'luk 'ülke barajı' kondu. Ayrıca seçmen kütükleri yenilenmediğinden dolayı batı metropollerine zorla göç ettirilen 4 milyon Kürt nüfusu ve 18 yaşına gelmiş gençlik kitlesi oy kullanma hakkından mahrum bırakıldı. Seçim boyunca uygulanan antidemokratik uygulamalar, halkımızı psikolojik olarak etkilemiştir. Bu olumsuz koşullara rağmen, HADEP 24 Aralık seçimlerine katılmış ve yüzde 4.5 oranında oy almıştır. Bu beklemediğimiz oranda bir oy değilse de, seçimlerde başarılı olduğuna inanıyoruz. Demokratik bir seçim yapılsaydı ülke barajını rahat aşardık. Bu sonuçlar bile HADEP ve kitleler üzerinde büyük bir etki yaratmıştır. Seçimlerden sonra yakın süreçte önümüze koyduğumuz program çerçevesinde HADEP belli başlı şu noktalara eğilim gösterecektir:

1) Politikalarımız, Türkiye'nin karşı karşıya olduğu ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel sorunların tümünde kapsamlı projeler üretmemiz gerektiği gerçeğini pekiştirmiştir.

2) Örgütsel sorunlarda koordineli çalışmayı parti içi eğitimin pekiştirilmesi ve örgütsel normlarda çağdaş bir düzeyi yakalamak gerekir.

Partimiz bu çerçevede tüm parti üst organlarını toparlayarak seçim sonuçlarını değerlendirmek, eksiklerini tespit etmiş ve yeniden yapılanma çerçevesinde bir dizi kararlar almıştır. Partimiz programını gelişen yeni sürece uyarlamak amacıyla parti üyelerinin, aydınların, işçilerin ve emekçilerin programsal yaklaşımlarını ve önerilerini almaya başlamıştır. PM, parti içi eğitimi pekiştirmek amacıyla yüz 50 sayfa tutan iki yeni genelge hazırlamıştır. Ayrıca seçimlerden sonra partimize yönelen kesimleri parti örgütleri içinde harmanlamak amacıyla tüm il, ilçe kongrelerini yapmayı kararlaştırmıştır. 26 Mayıs'ta da büyük kurultaya gidilecektir. Örgüt ağıımızı Türkiye'nin her tarafına yaymak amacıyla PM, MYK ve seçilmiş milletvekili arkadaşlarımız kendi aralarında görev bölümü yaparak tüm illere dağılmışlardır. Bu süreçte, Barış Kampanyası, Newroz etkinlikleri, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü gibi etkinlikleri aksatmadan bir tarzda çalışmalarını sürdürdüler

■ **HADEP 26 Mayıs'ta yapmayı düşündüğü 2. Olağan Büyük Kurultay'ında parti programı-**

nı da değiştirmeyi düşünüyor. HADEP içerisindeki sosyalistlerin, HADEP programına ilişkin yaklaşımını, değişikliğe yönelik bakış açısını öğrenebilir miyiz?

● **KOVAN:** HADEP'in mevcut programı 3 temel sorun üzerine inşa edilmiştir. Kürt sorununa barışçıl, adil çözüm, devlet ve toplumun demokratikleşmesi, katılımcı bir ekonominin toplum yaşamına egemen kılınması şeklinde formüle edilen programımız, devrimci-demokratik bir programdır. Sosyalist bir program değildir. HADEP bugüne kadar tüm sorunların kendisinde kilitlendiği Kürt

sorunu konusunda aktif davranmış, propaganda ve ajitasyonu bu konuda yoğunlaştırmıştır. Programının demokratikleşme ve ekonomi ile ilgili bölümlerini projelendirmemiş ve bu konuda propagandasını yoğunlaştırma fırsatı bulamamıştır. Sosyalistler olarak HADEP programını diğer ayaklarının yanısıra Kürt sorunu konusundaki ayağını da toplumsal bir proje olan sosyalist talepler önünde zenginleştirme doğrultusunda önerilerimiz olacaktır. Ayrıca bunun yanında eklemek istediğim önemli bir nokta daha var: Gümrük Birliği (GB) ve özelleştirme konusunda net tavırlar olarak programa indirme konusunda aktif bir çaba içerisinde olacağız. Kısacası bu yönde çabalarımız ve çalışmalarımız var. Bu çabalarımızı önümüzdeki süreçte daha da derinleştireceğiz. HADEP'in Türkiye'nin birçok sorunuyla ilgili olarak aktif bir çaba içerisinde olması gerekir. Bunlar; sendikal hak ve özgürlükler, iş yaşamı, işsizlik, çevre sorunu, kadın sorunu, insan hakları sorunu, özelleştirme, azınlık hakları ve buna benzer sorunlar...

■ **Bildiğimiz kadarıyla HADEP'in mevcut programında gençliğe yönelik somut bir politik yönelişi yok. Yapılacak program değişikliği gençliği de kapsayacak mıdır? Bu konuda HADEP bileşeni sosyalistler herhangi bir tutum alacaklar mı?**

● **KOVAN:** HADEP programında gençliğe yönelik bir bölüm mevcuttur. Bu bölüm şöyledir: "...Yarınlarmızın sahipleri olan gençlerimiz, düşüncelerini açıklayabilmenin, tartışmanın, örgütlenmenin, düzeni kıyasıya eleştirmenin ve demokratik başkaldırının en geniş anlamıyla serbest olduğu hoşgörülü bir özgürlük ortamında yetişeceklerdir..."

■ **Evet, ama bu bahsettiğiniz satırlar pratiğe geçirilmedi..?**

● **KOVAN:** Gençlere; ailede, okulda, işyerinde, ülke yönetiminde söz hakkı verilecek kararlara katılımları sağlanacak ve kişiliklerini geliştirebilecekleri bir ortam yaratılacaktır. Seçme yaşı 18, seçilme yaşı 25 olacaktır. Seçme ve seçilmenin önündeki her türlü yasal engel kaldırılacaktır.

Fakat programımızda olan bu bölüm üzerinde bir yoğunlaşma sağlayamadık. Bu görev önümüzdeki süreçte tüm canlılığıyla durmaktadır. Programımızı gençliğin politik yönelimlerini kapsayacak bir şekilde gözden geçireceğiz. Bu konuda genç arkadaşlarımızın önerilerini ve yaklaşımlarını bekliyoruz. HADEP olarak ve içinde yer alan sosyalistler olarak bu konuda çok net bir tutum takınacağımıza gençliğin hiçbir kuşkusunu olmasın.

■ **Son zamanlar siyasal arenaya, tabiki biraz da medyanın 'yardımıyla' 'Aşkın ve Devrimin Partisi' olarak giren Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) HADEP'i nasıl etkileyecektir. Bu parti ile ilişki geliştirmeyi düşünüyor musunuz? Genel olarak neler söyleyebilirsiniz?**

● **KOVAN:** Bu soruya sonundan başlayarak cevap vermeye çalışayım. ÖDP'nin ortaya çıkışı Türkiye'nin siyasal süreciyle ilgili ipuçlarını yakalama bakımından önemlidir. Meşru zeminlerde politika yapılarak kitlelerle bağ kurulabilir. ÖDP'nin bu kitle bağlarını yakalama bakımından şansı vardır. Aynı zamanda Türkiye'de sosyalist hareketin meşru zeminlere kayma eğilimi bakımından önemle üzerinde durulması gereken bir olgudur. Bu partinin HADEP'i olumsuz etkilemesi söz konusu bile değildir. HADEP'in ulaşamadığı burjuva partilerin etkisinde kalmış kitlelere uzanma ve örgütlenme şansına sahiptir. Bu sağlandığı takdirde demokrasi mücadelesini ileri boyutlara götürmek daha olanaklı hale gelecektir. HADEP'in bu partiyle yoğun ilişkileri mevcuttur. Ayrıca ÖDP'ye Emek, Barış Özgürlük Bloku'na katılması yönünde teklifimiz var. Bu konuda ÖDP'nin olumlu bir karara varacağını umuyor ve bekliyoruz. Bu sağlandığı takdirde Kürt-Türk halkının ortak mücadele projesi daha anlamlı olacaktır.

■ **Dergimiz Rêheval'i okudunuz. Bu konudaki önerilerinizi, düşüncelerinizi alabilir miyiz?**

● **KOVAN:** Derginizi okuyorum. Çok beğendim. Bu çabanızdan dolayı sizi kutluyorum. Ancak gençlik sorunlarından ziyade; toplumsal-siyasal sorunlara ağırlık veriyorsunuz. Gençlik sorunlarına daha ağırlık vermeniz gerekiyor. Rêheval'in tüm çalışanlarına en içten selamlarımı iletiyorum.

OKURDAN... OKURDAN... OKURDAN...

Merhaba Rêheval!

Kuzey Kürdistan'da komünizan gençliğin sesi olan Rêheval'i selamlıyorum. Rêheval'in yayın perspektifine ve Marksizim-Leninizm bilimsel öğretilerine inancım tamdır. Burada biz komünizan gençliğe büyük görevler düşüyor. Rêheval'in ekseninde ulusal ve toplumsal kurtuluşa giden yolda kenetleniş ana eksene oturtmak. Her genç Rêheval'i okumalı, okutmalı ve dağıtımını üstlenmelidir. Aynı zamanda haber-yorum ve düşünceleri ile katkı sunup güçlendirmelidir. Gelecek gençliğin ise, (tabiki komünist gençliğin) görevinin eri olmayı başarmalıdır. Esas sorun burada yatmaktadır. Rêheval'in tarihsel misyonu, anlam ve önemi bilince çıkartılmalıdır. Her ulus gençliği gibi biz Kürt gençliği de ana dilimizle okuyup yazmayı isterdik...

Bu emperyalist işgalcilerin ve gerici bölge devletlerinin halkımızın üzerinde yarattığı büyük bir tahriptir. Rêheval, "Dergimiz Kürtçe yazılmasa da dahi, onu oluşturan maketi ve iskeleti Kürttür" diyor. Bu aynı zamanda çok sevindiricidir. Ayrıca derginin ikinci sayısında cümlelerin başlangıcındaki kelimeler siyah başlamıştır, hepsinin değil tabii. İster istemez okuyucunun dikkatini buraya çekiyor. Anlamsız buluyor ve Rêheval çalışanlarının kaldıracağını umuyorum.

Devrimci selamlarımla
Zeynel KOLUSARI

Dergimizi selamlıyorum

Kürdistan gençliği için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan gençlik örgütlenmesinin en iyi yolu yayın ile gençliğe hitap etmektir, sınıfsal bir eğitim vermektir. Kürdistan gençliğinin buna büyük bir ölçüde ihtiyacı vardır. Çünkü ulus olarak kaybolan bir ulusun gençliğidir. Bu gençlik kendisini; okumaya ve araştırmaya yöneltmelidir ve en başta kendi dili olan Kürtçe'yi gramer olarak okuyup öğrenmelidir. Bu tarihsel bir görevdir. Kendi kültürel özelliklerini her alanda yansıtmalıdır ve geçmişte verilen ulusal deneyiminden dersler çıkararak, yanlış olanı bir tarafa atıp; iyi olanı ise ileriye yönelik kendi halkı için en iyisini yapmaya yönelmelidir.

Devrime ve komünizme gebe olan ateşin ve güneşin ülkesi Kürdistan doğumunu Kürdistan gençliğinin elleriyle yapmalıdır. Ve kızıl bayrak yeniden ancak kürdistan gençliğinin omuzlarından yükselebilir. İşte bu süreçlerden sonra da inanıyoruz ki Rêheval, Kürdistan gençliğine en iyi rehber olarak tarih sahnesinde yerini alacaktır. Bizde Krefeld'ta bulunan Kürdistanlı gençler olarak; Rêheval'e katkı sunanların katkılarından dolayı, kendimizi onlara borçlu bilip, o emeklere bağlı kalacağımıza söz veriyoruz. Başarılarınızın devamını diliyoruz.

Devrimci selamlarla
Ali ÖZLÜER

Komünizan gençlik nerede?

S. İNAN

Dergimizin 3 sayısında da güzelliği ve düzeyi tartışılmayacak derecede yazılar çıktı. Biraz sonra değineceğim hatalar, eksiklikler ve yanlışlar hariç. Bu eleştirileri, açık ve peşinen, dar anlamda Kürdistan komünist gençliğine ve geniş anlamda yurtsever-sosyalist gençliğe yapıyorum. İsim veriyorum çünkü, kendisine 'komünistim' ya da 'yurtsever-sosyalistim' diyen her genç (Öğrenci, köylü, işçi farketmiyor) bu yazıları okuduklarında 'Çok güzel yazılmış'; yapılması gerekenleri okuduklarında da 'Eh yapılmalıdır' demenin ötesine geçemiyorlar. Basit bir soru. Her zaman soruyoruz;

İşçiler eylemde, siz de var mıydınız?

Cevap: Evet

Sorum devam ediyor.

Öğrenci kitlesi Kızılay'da, ya da en son olan DTCF işgali eyleminde de var mıydınız?

Cevap yine evet.

Tekrar soruyorum. Varsa pankartını neden açmıyorsun? Ya da neden inisiyatif geliştirmiyorsun?

Bundan sonra; hiç zamanı yok. Bugünden şunu yapmalısın: Politik görüş ve eleştirilerini, kendi doğrularını, inisiyatifleri ele geçirerek yayman gerekiyor.

Inisiyatifleri ele geçirerek, politikanın pratik mücadelelerin sahnesi olan alanlara taşımalsın. Artık alanlardaki eylemleri dışarıdan izleyen (medya başı izleyicisi) kitleler, 'komünistler de var' diyebilmelidir. Dahası bunu gösterebilmek gerekiyor. Eylemlerin gündemini küçük burjuva unsur ve gruplar belirlememelidir. Gündemi hemen lehimize çevirebilmeliyiz. Yani mücadele ettiğimiz sınıfın lehine çevirebilmeliyiz. 'Hevalên civan! Ala azadî û sosyalizmê bilindkin!' sloganın kitlelerin elinde pankart, gönlünde rehber olabilmelidir. Tüm bunları yaparken bazı yanlışlar olabilir, düzen de bu yanlışları aleyhimize kullanabilir. Ama bizler pratik içerisinde zamanla kavrulup gelişeceğimizi unutmamalıyız.

Eleştirilerim: Dergimiz ilk iki sayıda teknik anlamda olabilir, dil anlamında olabilir, ciddi yanlış ve eksikleri bağrında barındırdı. Bu üçüncü sayıda kısmen atıldı. Tabi ki üçüncü sayıda küçükte olsa eksik ve hatalar var. Umarım önümüzdeki sayılarda hiç eksiksiz (teknik ve dil anlamında) bir dergiyi hep beraber yaratırız.

Herşeyden önce kendimize 'dar anlamda komünizan gençlik', 'geniş anlamda da yurtsever-sosyalist

gençlik' olarak ciddi anlamda çeki-düzen vermeliyiz. Nasıl mı? Şunu tartışmasını bugünden yapmalıyız: Bence;

1) Komünistler şu anlayışa hakim olmalıdır. "İki komünist bir yerde ise, bir örgütü vardır, ya da bir örgüttür. Eğer bir komünist varsa ikinci komünisti (yani örgütü) yaratmalıyım" anlayışına sahip olmalıdır.

2) Eylemlerde; militanca davranıp bayrağını, pankartını ve de yumruğunu kaldırarak en ön saflara taşıyabilmeli.

3) Tartışma platformlarında, eylem belirlemelerde hatta kitle içi tartışmalarda yeralıp, inisiyatif ele geçirebilmelidir. Bunu yaparken enternasyonalist özümüz olan komünist politikalarla, kendi özgülümüze has olan yurtsever (ulusal) politikamızı tartışmalarda bir kırbaç başı gibi ortaya koyabilmeliyiz. İki yönümüzde, iki atbaşı gibi olabilmeli. Biri birinin önüne geçmemelidir.

Bunlar yapılırken bütünü/kitleyi bölen olma korkusu taşımamalıyız. Bu yapacaklarımız bütünü kendi doğrultumuza kanallı etmek. Çünkü süreç bizim dışımızda gelişmektedir. Sürece gençlik cephesinden giriş yapıp, müdahale etmemiz gerekiyor. Aksi durumda inisiyatif, Atatürk fotoğrafı yırtan bir anarşistle, bunu pohpohlayan medyanın elinden alınmayacaktır. Gündemi belirleyen bu anarşist olmamalıdır. Gündemi komünistlerin belirleme zamanı çoktan geçiyor.

Ana hatlarıyla olması gerekenler:

Örgütlülük

Örgütlülük yukarıda sıraladığımız tarz ve üsluplarda olmalıdır. Ulusal Demokratik Gençlik Cephesi ya da diğer birleşik örgütlülükler olan ihtiyaç bize örgütsüzlüğü dayatmıyor. Biz UDCG'nin bir parçası olacaksak muazzam ve örgütlü olmak zorunluluğumuz vardır. Yukarıda tanımladığımız açıklamalara ilişkin pratikler yaratılmadan, ciddi anlamda muhatap alınmadan, taraf kabul edilmeden, tartışılmadan önümüzde kaç tane UDCG duruyorsa dursun. Fazla etkili olamayız. Bunun da ötesinde Türk ve Kürt gençliğinin özgür ve eşit birliğine de taraf olamayız. Bu konuda taraf olma derken etkili olmayı kastediyoruz.

Daha kendimizi ispat edebilmiş değiliz. Hepimizde biliyoruz ki 'varım' demekle varolunmuyor. Varlığımız sürece müdahale edip, inisiyatif ele geçirip ve gündemi belirlememiz olabilir. Varlık içi boş, kof ve anlamsız olmamalıdır. Kürdistan gençliğinin yapısındaki antifaşist özü, sosyalizmle donatmak, daha da önemlisi komünize edebilmek yukarıda özetlediğim-

şekildeki gibi bir varlık şekliyle olabilir. Örgütlülüğümüz bu perspektifler doğrultusunda şekillenmelidir.

Eylemlilik

Eylemlilik dendiğinde Türkiye ve Kürdistan gençliğinde (silahlı mücadele alanı hariç) genel anlamda önemli günlerin kutlanması ya da önemli bir olaydan sonra o olayın protesto edilmesi olarak anlaşılır. Şu gerçeklik kesinlikle unutulmamalıdır: Gerek Kürdistan'da gerek Türkiye'de her gün 1 Mayıs, her gün 21 Mart, hergün 13 Mart olabilmelidir.

Çünkü, düşmanımız faşist Türkiye Devleti ve onun kontrası insanlarımıza zulüm yapıp, katlederken gün belirlemiyor. Fırsatını bulduğu her an halkımıza acımadan saldırıyorsa, emperyalistler ve onun uşakları her gün iliklerimize kadar bizi sömürüyorsa, her gün bizleri katlediyorsa, ormanlarımızı yakıp köylerimizi boşaltıyorsa... devam ediyorsa, bizler de gençlik olarak hergün onlara karşı mücadele edip protestolarımızı, yürüyüşlerimizi, işgallerimizi günbegün geliştirerek arttırmalıyız. Kısaca her günü, 1 Mayıs, her günü 21 Mart, 13 Mart gibi yapabilmeliyiz. Onları fırsat tanımamalıyız.

Artık mücadelemizin dozunu geliştirmeli ve arttırmalıyız. Gündem her gün vardır.

Bunu yakalayıp geliştirebildiğimiz sürece.

Somut öneriler

a) **Tarlada izi olmayanın harmanda sözü olmaz** deyiminden hareketle eylemliliklerde kitlemizle birlikte mutlak suretle yeralmalıyız. Eylem alanlarına bayrak, pankart ve sloganlarımızı taşıyabilmeliyiz. Bu şekilde kendimizi pratik olarak ifade etmiş olacağız.

b) *'Her gün eylem günüdür'* sözünün ülkemiz gerçeğinden uzak olmayacağını hesaba katarsak, TC'nin yaptığı her kötülüğü protesto edip, karşıkoşuşlar gerçekleştirebilmeyiz. Bizim dışımızda gelişen karşıkoşuşları da ilkelerimizle yukarıda anlattığımız şekillerde yer alıp destekleyebilmeliyiz.

c) Gündemi yakalayıp inisiyatifli politik yapımıza, duruşumuza ve doğrultumuza yönlendirebilmeliyiz. Ulusal sorunun gençlik sorununun da ayrılmaz bir parçası olduğundan hareketle kendi gri tonlarımızı ve kendi özgüllüğümüzü gençlik eylemliliğinin gündemine sokabilmeliyiz. Türkiye ve Kürdistan gençliğinin pratik birlikteliğini ve Türk-Kürt gençliğinin kardeşliğini böyle yakalayabiliriz. Karşılıklı olarak birbirimizi kabullenmemizde ancak böyle olabilir.

d) **Gençlik sorunlarının devrimle ortadan kalkacağından hareketle, komünizan gençlik ve yurtsever-sosyalist gençlik olarak gündeme müdahale edip, dışımızda gündem oluşmasına izin vermemeliyiz.**

**TÜM BUNLAR YAPILMADAN KOMSOMOL
RÜZGARA KARŞI YÜRÜYEMEZ**

OKURDAN... OKURDAN... OKURDAN...

Güneşe koşan çocuk

Ellerin yumruk

Dişlerin kenetli...

Biliyorsun ne için yaşayacağını

Biliyorsun ölümlle tanışacağını

Ve ilerliyorsun gözlerindeki

pervasızlıkla

Amaçladığın mutluluğa doğru...

Güneşe koşan çocuk

Sen yüzyıllardır ezilen Kürt

Sen bağımsızlık için savaşan filistinli

Sen emperyalizme karşı savaşan

Vietnamlı gerilla

Sen işkencede öldürülen Türk

devrimci

Sen okulunda vurulan Koreli öğrenci

Sen sokakta savaşan

İrlandalı milissin

Sen direnişsin.

Yolunda ne kadar çiyen olursa olsun

Güneşe kavuşacak olan yinede

sensin

Aslan yürekli çocuk...

Sen ki Kawa'lardan, Deniz'lerden.

Ethem'lerden gelmişsin

Senki yaşamın sırrını çözebilmişsin.

Şimdi sıra sende çocuk

Şimdi dağlar senin...

Rêheval'e

Dergimizin ulusal ve sınıfsal temaları işleyerek büyük bir kitleye ulaşacağına inancımız tamdır. Çünkü faşist devletin onca baskısı, sömürsü ve asimilasyonuna karşı içimizdeki umut ışığı söndürülmedi. Yarınlar umudunu yitirmiyenlerin...

Antep Düztepe'den

Y.S.G. (Yurtsever Sosyalist Gençlik)

adına Cevahir Şirin

Delidir deli..!

Gazi İNAN

Tarihte dünyanın yuvarlak olduğunu söyleyen, bilimsel araştırmalar yapan birçok filozof ve bilimadaminin arkasında teneke çalarak 'delidir deli' denildi. Ancak sonraki süreçte sarmaşıklı villalarda bunların düşüncelerini rehber alan zavallı bilimadamları,

burjuva kalemşörleri aklıma geldi.

'Delidir deli', toplumumuzda yaşayıp, bir çok nedenle bunalımlara giren hakikini savunan herkese denilen genel bir kavram olmaktadır.

Kartal Belediyesi'nin önünde çığlık atan 40 yaşlarında biri, kendisine yaklaştığımda yan taraftan kulaklarıma yankılanan bir söz "delidir deli" sesleri... Birde çığlık atan adama sormak istedim. Yavaşça yaklaştığımda çığlık atan adamın etrafına çevredelikler toplandı, zaten Türk toplumunun huyu. "Neden bağıryorsun?" sorusunu sorduğumda gözlerime bakarak "ben bu devlete 25 sene çalıştım" diyerek tekrar çığlık attı. "İki kızım var; Çiğdem, Meryem" biraz durdu tekrar, "İkiside şimdi dışarıda sokak ortasında nedenini halen öğrenmiş değilim." Türkiye'de sokak ortasında olan binlerce insan var. Tabi bunların bir çoğu Kürdistan'da zorla göçettirilmiş insanlar. Neyse, adamın etrafını hemen polisler sardı, polislerin kolları arasında fırlayarak gür ve bir o kadar da mağrur sesiyle "beni hiç kimse işten atamaz 25 senemi verdim" feryat etti...

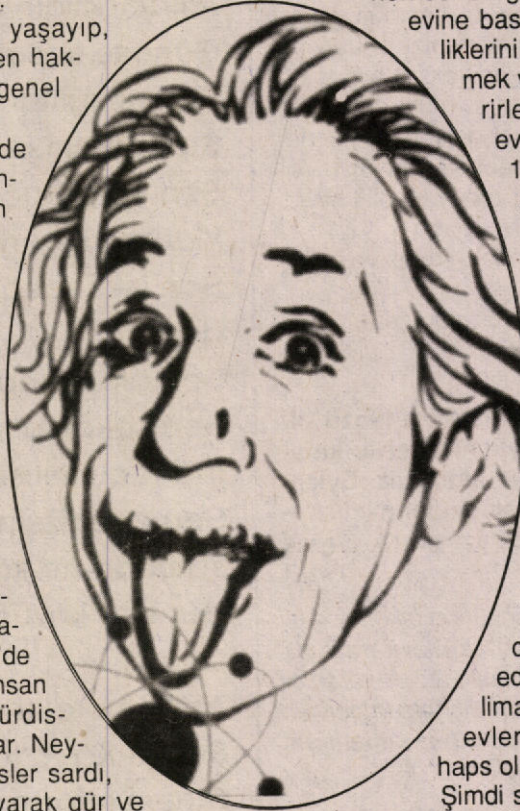
İşte durum bundan ibaret. Emekliliğine beş sene kalan bu insanın haklı çığlıklarını, feryatlarını 'delidir deli' belirlemelerine alıştık artık.

Okullarda haklı taleplerini dile getiren yüzlerce genç eylemler gerçekleştirildiğinde 'teröristler' nitelmesini yapan zihniyetlere karşı toplum kendi gerçekliğini görmelidir. Verdiğimiz bu örnekleri bütünselleştirebiliriz. Çocuğunu arayan babayı falakaya verirler; "oğlun terörist olmasaydı", insanları kurşuna dizip minübüseye koyup yakarlar, ya da binlerce köyü yakarlar "teröristler yaptılar!" diye açıklama yaparlar... Kürdistan'da milyonlarca insanı göçe zorlayıp aç, susuz, perişan halde bırakarak insanları çöplüklerde yiyecek arayacak duruma getirirler.

Toplumumuzun görünüşte yapmadığı; tüm deliliğe ve teröristliğe karşı elele vererek kendilerine bu ibareleri söyleten faşist düzene karşı onurlu mücadele verilmelidir.

Kuşku duydukları insanların evlerini kuşatarak herkesi sorgusuz sualsiz imha edip; "hücre evine baskın düzenledik!" diye sadist kişiliklerini ortaya koyarlar. "Teröristlere yemek verdiler" diye köylülere dışkı yedirirler. En son Manisa'da okulda ve evlerinden gözaltına alınan yaşları 14, 20 arasında değişen gençler aklıma geldi birden... DHKP-C örgüt üyesi iddiasıyla Manisa Emniyet Müdürlüğü'nde insanlık onurunu zedeleyen, baskılara maruz kalan gençler, tek şey söylüyorlar: 'Elektrik, askı, cinsel taciz!' Bunları söylerken çekiniyorlardı. Karşısındaki faşistler de utancından yerin dibine batması gerekirken, halen utanmadan toplumun karşısına çıkıyorlar. Halkımız bu gibi insanlık dışı olayların üstüne gitmedikçe daha yüzlerce Sivas yakılır, yüzlerce gazeteci öldürülür, cezaevlerine saldırlır tutsaklar linç edilir. Ve daha yüzlerce aydın ve bilimadamı o kelimeleri kullanarak cezaevlerine tıkatılır, düşüncelerin orada haps olacağına inanılır. Ama nafile.

Şimdi soruyorum tüm duyarlı ve duyarsız insanlara, haklı davamız karşısında ya 'delidir deli', ya da onlar 'terörist'tir söylemlerine devam edeceklermi. Hiç sormazlar zavallı işçiye "Neden böyle feryat ediyorsun?" Aklıma hemen bir cevap geliyor. Toplumumuzun görünüşte yapmadığı; tüm deliliğe ve teröristliğe karşı elele vererek, kendilerine bu ibareleri söyleten faşist düzene karşı onurlu mücadele verilmelidir. Haklı mücadele verilmediğinde toplumumuz da daha çok kişi 'deli muamelesi' görecektir, çok kişi 'terörist' olacak daha çok bilimadamı, yazar, aydın cezaevlerine haps edilecek. Bizim için önemli olan bu uygulamaların karşısına geçip "Her bijî devrimci terör" şiarını yükseltmektir. Eğer bu tür faşist uygulamalara karşı çıkmak 'teröristlik' ise biz bu toplumda yaşayanlar olarak şimdiden 'terörist' olmaya adayız. Varsın faşist düzen tüm pisliklerine karşı meleke olsun...

İntihar komandoları

Sadık KOLUSARI

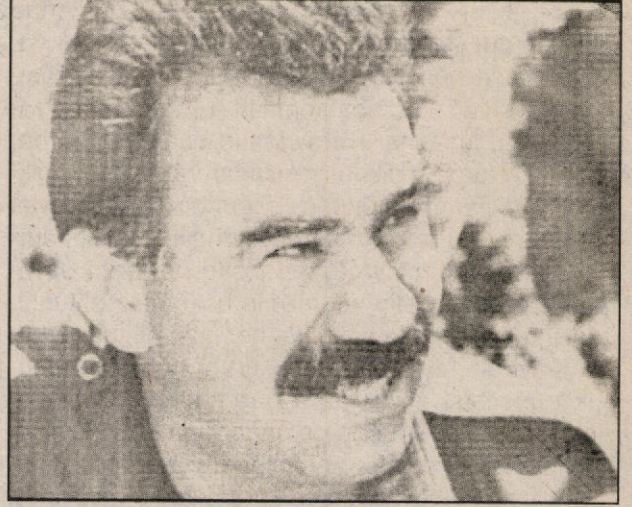
Kürdistan Komünistleri'nin 'Silahlı Mücadele ve Zor' konusundaki anlayışı belgelerle bellidir: KKP 1. Genel Konferansı: 1) Zor üzerine kurulu TC devletine karşı zor kullanmanın kaçınılmaz olduğunu; 2) Zor unsurunda asıl boyutun kitlelerin zor'u olduğunu, bu anlamda kitlesel zor'u ön plana çıkarttığını;

3) Silahlı mücadeleyi prensip olarak da kitlesel mücadelenin önünü açmak olarak gördüğünü;

(...) Kararlaştırır. (KKP, 1. Genel Konferans Kararları, S.95)

'Silahlı Mücadele ve Zor' konusunda belirtilen 11 prensipten sadece 3 tanesini buraya aldım. Bu anlayışı paylaşıyorum. En iyi ve sonuç alıcı zorun 'kitlelerin zoru' olduğuna inancım tamdır. Ancak şu anda Kürdistan'da sürece damgasını vuran, komünistler ve kitlelerin zoru değil, PKK ve gerilla zorudur. TC'ye karşı belirleyici bir güç olan PKK'nin mücadele stratejisi elbetteki bizim kendi stratejimizden çok farklıdır. Tüm farklılığına ve zaafalarına rağmen TC ile uzlaşmadığı sürece ve ona bugünkü gibi darbe vermeye devam ettiği müddetçe PKK'nin seçtiği zor biçimlerinin desteklenmesi gerektiğine inanıyorum.

Bu düşüncelerden hareketle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın son günlerde değindiği 'intihar komandoları' fikri üzerinde durmakta yarar vardır. Öcalan belli bir süreden beri TC devletinin ateşkese yanıt vermediğini ve savaşın önümüzdeki süreçte kızışabileceğini sık sık belirtiyordu/belirtiyor. Böylesi bir durumda savaşın daha da kızışacağını, sadece gerilla savaşıyla değil, artık intihar komandolarıyla değişik askeri, ekonomik ve turistik merkezlere yöneleceklerini vurgulayan Öcalan, bu durumdan hem Türkiye'nin ve hem de müttefiklerinin zarar göreceğini belirtti. (...) "Bir bayramımız, Newroz Bayramımız vardı. Şimdi bunu da alıyorlar. İki bin yıldır bayramımızdır. Canımızı alıyorlar, tarihimizi alıyorlar, şimdi de bayramımızı alıyorlar. Büyük düşünelim ve ulusal direniş kararımızı verelim." diyen Öcalan, "Savaşın kızışması durumunda Türk halkının yanlış anlamamasını, savaşın neden boyutlandığı sorusunu yöneltmesini istedi." (Özgür Politika, 23 Mart 1996) PKK'nin bu tutumunun şartlı olarak desteklenmesi

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın son günlerde değindiği 'intihar komandoları' fikri üzerinde durmakta yarar vardır. Öcalan belli bir süreden beri TC devletinin ateşkese yanıt vermediğini ve savaşın önümüzdeki süreçte kızışabileceğini sık sık belirtiyordu/belirtiyor.

gerektiğine inanıyorum. Öcalan'ın yukarıdaki sözlerinde Türk halkı için gösterdiği itinalı devam ettirmesi, Türk halkının hesaba katılması ve PKK eylemlerinde mümkün olduğu kadar zarar görmemesi gerekiyor. Diğer taraftan devletin askeri varlığına verilecek zarar ise elbette sevindirici olacaktır. Yani Türkiye'nin emekçi halkının can ve mal güvenliği ile devlet tarafı birbirinden ayırılarak günümüzün Dehaq'ı TC'ye karşı mücadeleyi ve tahribatı savunmaktan daha meşru ne olabilir ki? Ek olarak belirtmekte yarar vardır: İntihar komandolarının amacı bazı dış güçleri hedeflemek değil, doğrudan TC devletinin kendisi olmalıdır. Bu anlamda bence turistik tesisler hedef olarak görülmemelidir. İntihar komandolarında hedef askeri garnizonlar, devletin asker ve polis kurumları olmalıdır.

TC'nin devlet başkanından tutun da bilmem hangi bakanına, valisine hatta polisine/bekçisine kadar PKK'nin, 'terör'ün yani Kürt halkının temsil-

cisi örgüt ve partilerin, hatta halkın kendisinin ortadan kaldırılması veya en azından bunlara boyun eğdirilerek varolan köleliğin devam ettirilmesi için ellerindeki her türlü imkanla savaşacaklarını, hem ülkede hem de yurtdışında beyanlarında dile getirdiklerini bilmeyen olmadığı için kaynak gösterme gereğini duymuyorum. Zaten onların beyanı bir yana; köylerin boşaltılmasından tutun, dağların kimyasal silahlarla bombalanmasına, ormanların yakılmasına, kısacası Kürdistan'ın canlı-cansız her varlığının tahrip edilmesine kadar varan bir pratikleri var gözlerimizin önünde. Eğer bir devlet, devlet olduğu halde, birçok üstünlükleri elinde bulundurduğu halde, dünyaya "bana insan haklarını dayatamazsınız, devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü için elimdeki her silahı ve her imkanı kullanacağım" diyorsa, ayağa kalkan Kürt halkı ve onun politik temsilcisi örgüt veya partilerinde "Öyle mi! Hodri meydan! Elinden geleni ardına koyma. Türk halkının can ve mal güvenliğini gözönünde tutarak, ama devletin askeri ve kurum ve kuruluşlarına karşı elimden gelen her darbeyi vuracağım" demesi kadar doğal bir şey yoktur, olamaz da.

Kürdistan'ın gerek ulusal, gerekse ulusal/sınıfsal güçleri TC devletinin inkar ve imha politikasına karşı ellerindeki her imkan ve araçla yanıt verirken Kürt ve Türk halklarının kardeşliğinin ve mücadele birliğinin pekiştirilmesini hiç bir zaman ihmal edemezler. Mücadele ve karşılıklı mevzilenmeler oldukça karışık bir durum arz ediyor. Böylesi bir durumda mücadelenin gelişimini, Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesinin önemini kavrayabilmek ve yarını bugünden hazırlayabilmek için büyük bir öngörü ve muazzam bir ustalık gerekiyor. Bu öngörü ve ustalık konularında olsun veya herhangi başka bir konuda olsun Kürdistan'ın ulusal/sınıfsal bütün güçlerinin ortak davranması, kendi aralarında gereken birliği kurmaları ve bu birlikte bir taraf olarak diğer tarafla, yani Türk emekçi/devrimci kesimleriyle daha üst bir birliğe yönelmeleri gerekmektedir. Sosyalizme giden yolda TC devletine üstünlük sağlamanın koşullarından biri olan bu birlik; Kürt ve Türk halklarının mücadele birliği hiç bir zaman gözden kaçırılmaz. Kazanmak için intihar komandolarının harekete geçirilmesi de dahil adım atalım. Fakat her adımı atarken doğuracak sonuçları hesaplayarak atmamız zorundayız.

Sonuç olarak; yarın olabilecek istenmeyen olası gelişmelerden sorumlu olan kesinlikle Kürt halkı, O'nun şu veya bu örgütü/partisi değil; Kürt halkını haksız/hukuksuz bir inkar statüsünde tutmaya çalışan, buna gücü yetmediğinden dolayı şimdi de Kürdistan'ı insanı ve doğası ile yoketme çığırına kapılan TC devleti ve onun işbirlikçi güçleridir.

NEWROZ'DA BİZE GELENLERDEN...

Sevgili Rêheval çalışanları

Özgürlük mücadelesine bir nefer olan derginizi ve sizleri coşkuyla kutlarız.

Geçmiş Newroz'unuz kutlu olsun.

Özgürlükçü Kadınlar Vakfı

adına Berivan Bozkurt

Merhaba Dostlar...

Geçmiş Newroz Bayramı'nızı kutluyor, Kürt halkının sürdürmekte olduğu özgürlük mücadelesinde başarıya ulaşmasını, tüm insanlığın savaşız bir dünyada özgürce ve kardeşçe yaşaması dilekelerimizi iletiyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi'nden

Şükrü Töre, Hüseyin Bakır

Sosyalizm İçin Daha Gür!

Kürdistan gençliğinin sosyalizm şiarıyla bütünleştiği bir dönemde Rêheval dergisinin misyonu büyüktür. Kürt gençliğinin sesi olan Rêheval dergisi çalışanlarının geçmiş Newroz Bayram'larını kutlarım.

Diyarbakır'dan Yurtsever Sosyalist

Gençler adına Naime Gülek

Daima Yanınızdayız

Sistemin son günlerde sosyalist basına yönelik başlattığı 'SS' kararnamele saldırılarını kınıyor, buradan dergimiz Rêheval aracılığıyla; Atılım, Odak, Kurtuluş, Kızıl Bayrak, Barikat, Evrensel, Hedef ve diğer devrimci sosyalist basının susturulamayacağını belirtiyoruz.

Urfa'dan Yurtsever Sosyalist

Gençler adına Hasan Oğuz

Avrupa'ya uzanan Newroz

Abu ŞEHMUZ DEMİR

Newroz'un tarihçesini sizlere burada anlatmayacağım. Çünkü onun tarihini, tarihçilerimiz daha güzel anlatırlar da ondan. Ben sadece kısa ve öz olarak Newroz'u anlatmak istiyorum. Onun şahsında kan, katliam yoktur. Fakat egemen güçler o güzelim bayramı kan revan içinde kendileri gibi yapmaya çalışmaktadırlar. Neden bu kadar korkuyorlar bu uygarlık bayramının adından.

Her ulusun tarihinde bu gibi büyük olaylara kaynaklık eden günler vardır. Uluslar bugünleri özel gün kabul eder ve tantanalı törenlerle kutlarlar. Gerçekten Kürtler'de yılın 21 Mart'ını kurtuluş günü olduğunu önemle kabul etmiş ve her yıl 21 Mart'ı ulusal bayram olarak kutlamaktadır. Çünkü her ulus ancak kendisine ait olan ve kendisinin yaratıcısı ve etkileyicisi olduğu olayları, günleri hakkıyla benimser ve onu kutsallaştırır. Kürt halkı da, Newroz'un zalim Dehaq'a karşı başkaldırı günü ve özgürlüğe kavuştuğu gün olarak kutlama hakkına sahiptir.

Diğer taraftan Anayasa Hukuku ulusların bir ihtilal hakkı olduğunu zulme karşı ayaklanmanın doğal hak olduğunu görüyor. Dünya halkları da Kürt halkının zulme karşı ayaklanmanın doğal hakkı olduğunu egemen güçlere izah etmelidir. Newroz bundan 2608 yıl önce Ninova'da yaşayan zalim Dehaq'ın egemenliğine son verilerek, Ortadoğu'da yaşayan Kürt, Arap, Fars, Beluci halklarının özgürlüğe kavuştuğu gün olarak kutlanmaktadır. Diğer taraftan kış mevsimi geride bırakılarak, baharın başlaması, toprağa sıcaklığın düşmesi, tüm doğanın ve güzelliklerin yeşerdiği ve boyverdiği gündür Newroz. Kürt halkı için Newroz'un değeri büyüktür. Neredeyse tarihin en mutlu ve en acı günlerinin tümünü NEWROZ'da yaşamıştır.

NEWROZ; Demirci Kawanın önderliğinde ayaklanan Kürt halkının Ninova'da yaşayan zalim Dehak'ın

egemenliğine son vererek ortadoğu uluslarını da özgürleştirmiştir. Demirci Kawa'nın balyozuyla, Kürt gençlerinin ateşi sembol yapıp, Ninavo'da Dehak'ın sarayına akın akın indikleri bugün tüm ortadoğu coğrafyası içerisinde yaşayan halkların "Yeni Gün" yani Newroz olarak 2608 yıldır kutladıkları gündür. Bugün hem özgürlüğümüzün yıldönümünü, hemde ulusal bayramımız ve Bedesten kumaşlarının en asili olan sarı, kırmızı ve yeşil giyinmenin günüdür.

Halkımız, 2608 yıldır başeğmeyen onurlu mücadelesinde "esarete" karşı her zaman halaylar tutmaya devam edecektir. Çünkü, Halkımız köle olarak yaşamaktansa özgür olarak yaşamayı diğer uluslar gibi her zaman tercih etmiştir. Bunu halkımızın düşmanları böyle bilmelidir.

TC, neden Newroz'a sahip çıkıyor?

Bundan bir süre önce kurulan ANAYOL hükümeti kendilerince çözüm hükümeti olduğunu ilan edip durmaktalar. Umud ederiz öyle olsunlar. Çünkü, bu kirli savaş her iki tarafı da tahrip ederek ülke ekonomisine büyük darbeler indirmektedir. Bu işi silah zoruyla çözülmeyeceğini gören büyük sermaye bu işin biran önce çözülmesi için Kürdistan'a gidip "Kürt raporu" hazırladılar. Burda ANAYOL ortağı olan DYP'ye sormak gerekiyor. Dün sarı, kırmızı, yeşil renkler taşıdılar diye DEP milletvekillerini meclisten apar topar attıran özürsüz beyin bugün ANAYOL hükümetinin ortağıdır. Neler değişti? Ortadan değişen hiç birşey yok.

Çünkü Newroz ve Kürt kelimelerini kullanan gazeteci, yazar ve bilcümle düşünce suçlusu mahpuslarda yatmaktadır. Bu mudur değişiklik? daha dün 1992 Newroz'unda ortalığı kangölüne çeviren eli kanlı generaller yoksa yermi değiştirdi. Bravo doğrusu hasta kafalar ne kadar çabuk tedavi edildiği, kutlarım doğrusu tedavi eden cerrahi yeni kurulan hükümetin başbakanı Newroz'u İğdir'da kutlayacağını açıkladı. Reisisicumhur, start

Eğer TC devleti Newroz'u gerçekten sahiplenmek istiyorsa, onu halkların kardeşliğine dönüştürmek kendi ellerindedir. Newroz Türkiye'de yaşayan halkların da bayramı olabilir. Sadece Kürdistan'da potin beyinlerin değil de, özgür ve demokratik Kürdistan'ın oluşumuyla olabilir.

izdihamı atışı yaptı ve Tansu hanım Newroz'u '2. Ergenekon çıkışı' olarak lanse etti. Diğer taraftan Kürdistan'a askeri sevkıyat yaptırıldı dönemin Başbakanı Demirel, iktidara gelirken "Kürt sorunu na demokratik çözüm" bulacağını söyleyerek başbakan olduktan sonra, "Ne Kürt sorunu bizim böyle bir sorunumuz yok. Bu ülkede yaşayan herkes Türk'tür" dememişmiydi. Bu günde start atış yapılmaktadır. İki yüzlülüktür bu yaklaşımlar, eğer ciddi iseler Kürt sorununda demokratik adımlar atınsınlar ve bugün PKK tarafından tek taraflı yapılan ateşkesine yanıt verilsin ve savaşan taraflar masaya otursunlar. İşte o zaman, tüm Türkiye coğrafyasında yaşayan halklar, hep birlikte Newroz'u kutlasınlar neden olmasın.

Eğer TC devleti Newroz'u gerçekten sahiplenmek istiyorsa, onu halkların kardeşliğine dönüştürmekte kendi ellerindedir. Newroz Türkiye'de yaşayan halkların da bayramı olabilir. Sadece Kürdistan'da potin beyinlerin değil de, özgür ve demokratik Kürdistan'ın oluşumuyla olabilir. Fakat bana öyle geliyor ki yeni bir Osmanlı oyunu oynanmak isteniyor. Çünkü; Osmanlı'da oyun çok da ondan. Yeni hükümetin başı Mesut Yılmaz, Kürt sorununa demokratik çözümler getireceklerini yabancılara sadece konuşuyor.

Fakat, halkımız herşeye rağmen ulusal bayramı Newroz'u Kürdistan'ın dör bir köşesinde onun içeriğine has gelenek ve göreneklerine uygun biçimde kutlamıştır. Kürt sorunu Çözülmediği müdetçe halkımız bu günü kendisine başkaldırı, ayaklanma günü olarak kutlamaya devam edecektir.

Almanya neden Kürtlere karşı?

Not defterimi karıştırırken şöyle bir not düşmüşüm: "Almanya İçişleri Bakanı Manfred Kantar, Kürt düşmanlığına devam ediyor" diyerek eklemişim. Yazının yanına sözlerini neredeyse Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) Eyalet İçişleri Bakanlarını tehdit eder bir tavırla "Eğer Almanya genelinde SPD yönetimli eyaletlerde dahil olmak üzere ortak bir karar alınmış olursa, yabancıların Alman sınırında illegal girişlerinden korunmuş olacağı" diyerek, "Siz ne karar alırsanız alın en son kararı verecek olan benim" demişti.

Evet geçtiğimiz haftalarda Kürtler, '96 bizimdir- Kürdistan' yürüyüşünü yasaklayan Alman polisiyle karşı karşıya geldi. Dordmund'da yapılması planlanan yürüyüşe önceden izin verildi sonra yürüyüşün yapılmasına üç gün kala yasaklandı.

Yürüyüşü yapmak isteyen Kürdistanlılar ile Alman polisi arasında çıkan çatışmalar da yüzlerce insan yaralandı yüzlercesi de gözaltına alındı.

Yürüyüşün yapılmasından birkaç gün önce Almanya'ya gelen TC Başbakanı Mesut Yılmaz'ın yürüyüşün yapılmamasında büyük rol oynadığı açıktır.

Demokratik hukuk devleti olduğunu iddia eden Almanya bu son olaylarda ne kadar demokratik olduğunu gözler önüne sergilemiştir. Davetsiz misafirler olarak halka lanse edilen bu göçmen kitlesi faşist uygulamalara maruz kalmaktadır. Alman anayasaları, herkesi demokratik hak ve hukuktan yararlanmasını ön görmektedir. Sıra Kürtlere gelince geçici olarak rafa kaldırılan Hitler yasasını raftan masanın üzerine indirdiklerini görüyoruz.

Olayların ardından Kürtlerin sınır dışı edilmeleri tekrar gündeme geldi. Alman devleti Kürtleri zaten sınır dışı ediyor. Sınırdışı edilenlerin akıbeti Alman devletini hiç ilgilendirmiyor. Bu olaylardan sonra daha çok Kürdü sınırdışı edebilirler.

Fakat sorunun bu yöntemlerle çözülemeyeceğini Alman devletide bilmektedir. Sonuçta gözaltına alınanlardan kimisi Türkiye'ye postalandı bile. Bu mudur Almanya'nın hukuk devleti? Kürt ulusunun, ulusal renklerine bile tahamül edememektedir. Almanya'da her zaman gösteriler ve yürüyüşler yapılmaktadır. Kürtler yapınca neden özel eğitilmiş "Rambolarını" harekete geçirmektedirler. Bunları neden yaptığını görmek için çok ileriye gitmeye gerek yok. Almanya Dışişleri Bakanı Klaus Kinkel 1994 Aralık ayında ARD Televizyonu'na PKK yasağıyla ilgili bir mülakatta "Türkiye bizim için Ortadoğu ve Asya ülkelerine açılmanızda köprü görevi görmektedir." Alman ekonomisinin Ortadoğu ve Asya ülkelerine açılma ihtiyacının olduğunu söylemekteydi. Ve ekleyerek "Dostlarımıza zarar veren PKK terör örgütü yasaklanmalıdır" demekteydi.

Bu sözler Almanya'nın Türkiye'de ve bölgede ekonomik çıkarlarını derinden ilgilendirmektedir. Avrupa Birliği'nin sözcülüğünü yapan Almanya'nın acil olarak yeni pazarlara ihtiyacı var.

Bu pazarlara ulaşabilmek için de kıymetli dostu Türkiye'ye ihtiyacı var. Kürtlere karşı girişmiş olduğu bu insanlık dışı davranışlarda Türkiye politikasında Ortadoğu'da barınma şansının az olduğunu bilmelidir. Yukarıdaki ifadeler çok açık olarak neden ve niçin Kürtler'in yürüyüşlerini yasakladıklarını göstermektedir.

K

yaşamaktır

e

m

u

r

e

d

işkencehanede bir dayanışma örgütlenmesi yaratmaya çalışın. Bu konuda çözülenlerden bile yararlanılabilir. İşkencecilerin etrafı süpürmeye, kapıları açıp tutukluları tuvalete götürmeye görevlendirdikleri "uslu" kimselerden yararlanarak; tuvalete gidip gelmeye, yemeğe çıkma gibi fırsatları değerlendirerek veya sorgu evinin koşullarına göre varolabilecek başka imkanları kullanarak, öncelikle yiyecek ve içecek yardımını örgütleyin. Sorgusu bitenler, gerekirse hiç yememeli, fedakarlık ederek paylarını direnenlere, paylarını işkencesi sürenlere ayırmalıdır. Çözülenlere yapılacak yardım duruma göre devam edebilir. Onları yeniden toparlamak, kaybetmemek için bu yapılmalıdır.

Yardımlaşmanın bir diğer önemli kısmı da kimin ne ifade verdiğini, çözülenlerin neleri anlattığını, polislin neleri sorduğunu vb. hücrelere veya koşullara iletmeğidir. Ayrıca ifadelerin nasıl düzeltileceği, kimin nasıl davranması gerektiği vb. konularında da dayanışma gerekir. Onun için mutlaka güçlü ve sağlam bir haberleşme ağı kurun.

İşkence altında yalnızca kendinizi savunmak, kişisel onurunuzu korumakla yükümlü değilsiniz. Düşenleri silkeleyin, elinden tutun, doğrultun. Sallantıda olanlara destek verin, yüreklendirin.

İşkence sırasında duyduğunuz acı nedeniyle bağırarak zorunda kalırsanız (ciğerlerinize hava dolar, yararlı olur) yalan yere ve ölçüsünden fazla bağırmanın. İşkenceciye sadizmin zevkini tattırmayın. En iyisi hiç bağırılmak ya da slogan atmaktır. Önemli olan işkenceci karşısında küçülmemek, gerilememektir.

Bu tavır onu kudurtacaktır ama aynı zamanda size saygı duymasını, umutsuzluğa kapılmasını ve sizi yıkamayacağını anlamasını da sağlayacaktır. İşkence faslı bittikten sonra sıra yazılı ifade almaya gelir. Elinize tutuşturulan boş kağıtlara el yazınızla ifade yazmanız istenir. Reddedin, "yazacak bir şeyim yok" deyin. Bu kez kendileri ifadenizi alacaktır, eğer ifade vermekten "imtina" etmeniz yani ifade vermeyi reddetmeniz gerekmiyorsa polislin işine yaramayacak tarzda düzenleyeceğiniz ifa-

denizi dikkatli verin. Genellikle söylediklerinizi yazarlar ama araya ufak tefek (!) kimi eklemeler yaparak hem de sözlerinizin anlamını çarpıtarak sizi sorguda çözemedikleri halde ifadenizi aleyhinize düzenleyebilirler.

Okumadan hiç bir şeyi; ifadenizi, boş kağıt, tutanak, vs. imzalamayın... 12 Eylül'den sonra bu konuda kötü bir gelenek yerleşti. İşkencecilerin zoruyla büyük çoğunluk ifadesini okumadan imzaladı ve artık bu kanıksanan, doğal karşılanan bir şey oldu. Devrimci hareketimizin bu kötü gleeneği kırması, polislin burnunu sürmesi gerekiyor. İşkenceciler bu işe çok kötü alıştılar; kolayca vazgeçmek istemeyeceklerdir.

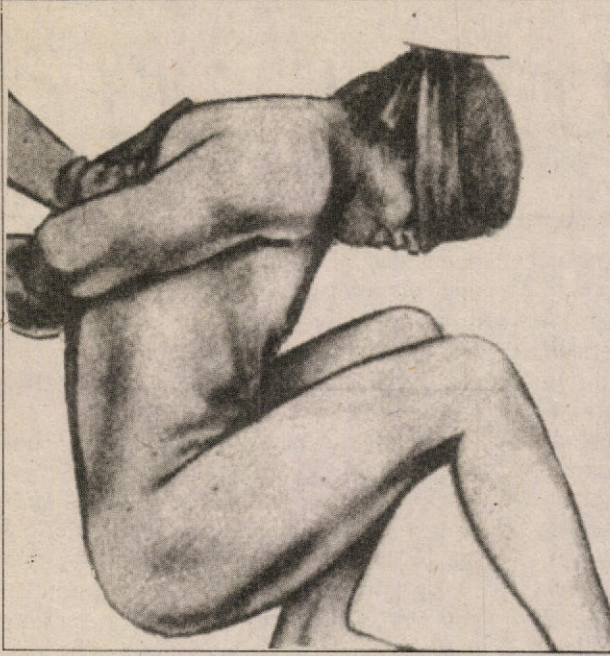
Ama 12 Eylül döneminde bile, değil okutmadan imzalamak, ifadesini bile alamadıkları bir çok insan vardır. Yani işkencecilerin bu alışkanlığı kırılabilir. Her devrimci, bunu kendi önüne bir görev olarak koymalıdır. ifadesinin söylediği şekilde yazıldığından emin olsa bile onu okuyarak imzalamalıdır.

İşkencecinin taktiklerinden birisi de "burda kabul et, savcılıkta reddedersen, işkence altında ifade verdim dersin" diyerek, tutukluyu aldatmaktır. Böyle yapmak yanlıştır. Ne yazık ki çoğumuz hala bu utanç verici gerekçeyi ileri sürmek zorunda kalıyoruz. Gördüğümüz işkenceleri ve işkence yüzünden konuşmuşsak onu da söyleyeceğiz ve savcılıkta bu yolla alınan ifadeleri reddedeceğiz. Ama asıl hedefimiz "ben işkence altında bile çözülmeyim" diye gururla, göğsümüzü gere gere mahkemenin karşısına çıkmak olmalıdır.

Yine de şu ya da bu ölçüde çözülenler olacaktır. O arkadaşlar hatalarını düzeltmek için gayret etmelidir. İlk atacakları adım mahkemede "polis ifadeleri"ni reddetmektir.

Polis ifadesinde "ben pişmanım, falan beni kandırdı" vb. gibi utanç verici şeyler yer almamalıdır. Sorulursa "ben pişman değilim, pişman olacak hiçbir şey yapmadım" denmelidir.

İşkencehanede faşistler dışında herkesle olumlu ilişki kurulmalıdır. Ölçü "direnen" ve "teslim olan" ayırımına göre yapıl-

malıdır. Maocu, Troçkist, Oportünist vs. değil, direnenler-direnmeyenler vardır. Eğer dışardan yiyecek, sigara vs. alınabiliyorsa ve komün oluşturma imkanı varsa tek komün oluşturulmalı, işkence görene ve hastalara yardımcı olunmalıdır.

İşkencehanede cezaevine gönderilenlerle veya salıverilmesi muhtemel olan kimselerle veya varsa başka kanallarla ilk bilgiler derhal dışarıya iletilmelidir. Bunlar o sırada en acil ve hayati bilgiler olmalıdır.

İşkencede tutum konusunda yanlış anlayışlar

1. İşkenceyi abartma, gözünde büyütme anlayışı:
Bu anlayış yanlıştır. İşkence kadir-i mutlak değil-dir. İşkencenin her şeye gücünün yeteceğini polis aşılılamaya çalışır. Bu konuda en büyük yardımcılarını çözülmüş, zayıf ve korkak insanlardır. Bunlar insanın bir yere kadar dayanabileceğini, bir noktadan sonra gayri iradi çözüleceğini iddia ederler. İşkenceciler de öyle der: "Dayanamazsın, boşuna kendine eziyet ettirme; elimizden nice adamlar geçti, onları çözdük, sen kim oluyorsun" gibi laflarla militanı tereddüte düşürmek isterler.

İşkenceyi başedilmez sanmak ve ondan peşinen korkmak, ta baştan direnişçiye silahsız bırakır. Yeneceğine, başaracağına inanmadan, cesaretle savaşmazsın. İşkence odasına sırtı ürpererek, dizleri titreyerek giren direnemez. Kuşkusuz insan korkabilir, ama korkuyu bilinçli ve inançla yenmek gerekir. Zira işkencede çözülmeyi sağlayan etken, işkencecinin kendisinden ziyade, onun sonucudur: Korku!

Polis bunu bilir. Onun için çoğunlukla gürültü yapar, bağırır, çağırır, korkunç naralar atar, vahşi hayvan gibi saldırır. Bazen yağmadan gürler, bazen hem yağar hem de gürler. İşkencenin bitmeyeceği, kurtuluş bulunmadığı inancını vermeye çalışır. İşkence çığlıkları dinletir, sürekl işkence çığlıklarını duymak, başkalarına işkence yapıldığını görmek, sıranın ken-

disine gelmesini bekleyen üzerinde işkencenin kendisinden bile ağır etki yapar.

İşkencede fiziki güç, cinsiyet, yaş, sağlık durumu vb. haller dayanıklılık açısından pek fark etmez. Çünkü polis zaten fizik gücü tükenene kadar yüklenir, daha ilerisine gidemez. İleri gitse, tutukluyu bayıltır ya da öldürür. Bu sonucusu polisin işine gelmez, onun amacı bilgi almaktır. Ölüler konuşmaz. O halde direnme eylemi, bedensel sağlamlığa değil, ruhsal sağlamlığa, manevi kuvvete, inanç ve bilinçle bağlıdır. Direnme yürek ve bilinç işidir, bilek işi değil.

Direnme isteyen önce kendi kendisiyle hesaplaşmalı, korkusunu yenmelidir. Her şeyi göze almalı, kendine güvenmeli, gali geleceğine inanmalıdır. İnsan oğlu son derece sağlam ve güçlüdür, dayanamayacağı acı, üstesinden gelemeyeceği güçlük yoktur. Bu, irade işidir. Devrimci, işkenceyi ve işkenceciyi yenebilecek güce sahiptir. Çünkü o, işkenceciden üstündür. Onu üstün kılan yürüttüğü davanın haklılığıdır. Bunu bilen, yaşamını buna adayan, yurdunu ve halkını yürekten seven bir kimse yenilmemeyi bir ilke ve onur sorunu haline getirecektir. İşkence odasında haklı ile haksız, işkenceciyle-devrimci, faşizmle-sosyalizm kapışmaktadır. sosyalist ideallerini ve devrimci onurunu koruyan, haklılığından zerrece kuşku duymayan; ihanet etmenin acı ve utancını taşıyamayacağını bilen; ölümü göze alan kimse işkence tezgahında çözülmeyecektir; direnecek, işkencecileri dize getirmeyi başaracaktır.

2. İşkenceyi küçümseme ve hesaba katmama:

Zorlukları aşılmaz sanma ve onlara teslim olma gibi, onları hiç kaale almama da yanlıştır. İşkence sınavına aday her devrimci, bu sınavın ciddiyetini ve anlamını kavramak zorundadır.

İşkencenin ciddiyetini kavramayanlar, onun bir hesaplaşma alanı olduğunu unutmuyarak, oyun oynamaya kahramanlık gösterilerine heveslenenler, tüm iyi niyetlerine rağmen, sonuna kadar dayanamakta, gidememekteler.

İlk yanlış: Hava atma, tahrik etmedir.

İkinci yanlış: Hesap yapmama, durum değerlendirilmemesidir. Düşmanın ve kendini avantajlarını dikkate almayan, gücünü hesaba katmayan kimse, hata yapar. Ciddi bir kapışmada yapılan ufak bir yanlışlık, hata, veya alınan bir küçük yenilgi bile, durumu karıştırabilir.

Kuşkusuz devrimcinin, "nerde inceyse orda kırılırsın" diyebilmesi, en uç noktada kapışmayı göze alması, ölüme hazır olması gerekir. Bu keskinlik değildir. Keskinlik, yalnızca bunların direnmek için yeterli olacağını sanmaktır. Bu ise kendini bilgisiz, işkencecinin yöntemleri karşısında hazırlıksız kılacaktır.

İşkencede sakin ve soğukkanlı olmak, heyecandan, aşırılıktan, şov yapmaya kalkışmaktan kaçınmak gerekir. Önemli olan direnmek, sökülmemektir, direnmenin biçimi ve kalıbı yoktur. Bütün mesele kendine saygıyı, davaya ve inançlarına bağlılığını yitirmemektir. Bu noktada ancak şu söylenebilir: İşkencede söyleyeceğinizi önceden belirleyin ve belirlediğiniz sınırların dışına çıkmayın!

Herkes soruşturmada kendisine yönelecek soruları az-çok bilmeli, kendisiyle ilgili olarak polisin ne bildiğini hesaba katmalıdır. Bu, kendini işkencenin zorlu sınavına hazırlamanın ilk şartıdır. Birçok insan poliste ifade bile imzalamadan çıkmıştır. İşte esas hedef bu olmalıdır. Yani mahkemeye işkence hanede hiç konuşmamış, ifade vermemiş, vermeyi reddetmiş olarak çıkmıştır. Sorulan sorulara hiç cevap vermemek ya da durum vermeyi gerektiriyorsa, az, öz ve kendi içinde tutarlı, mantıklı cevaplar vermek gerekir. Cevaplarınızın polisi tatmin etmesi ve inandırması kaygısını taşımayın. İşkenceciye doğruyu söylediğinizi inandırmaya ve kanıtlamaya kalkışmayın. Bu, tehlikelidir.

Bırakın iddialarını işkenceci kendisi kanıtlasın. İşkencecinin kanıtladığı iddiaları da kabul etmek zorunda değilsiniz. Size, örgüte ve yoldaşlarınıza zararlı olabilecek hiç bir iddiayı ispatlı da olsa kabul etmeyin.

2. Çok konuşma, polisi şaşırtma ve aldatmaya çabalama anlayışı:

Polise, gerçeği söylememek, yalan söylemek esastır. Devrimcinin işkenceciyle ortak bir doğrusu, paylaşacağı bir "gerçeği" yoktur. Ama bu konuda ustaca davranmak, tutarlı, mantıklı olarak bütünsel bir senaryo hazırlamak gerekir. İşkenceci yalan söylediğini bilmesine rağmen, çaresiz kalacak, inanmış görünecektir. İkna olmasa bile söylediklerinizi geçerli saymak durumundadır. İfadenizin sağlam ve çelişkisiz olması size büyük bir güç, moral ve güven verecektir.

İşkenceci yalanınızı açığa çıkarmaya, senaryonuzu delmeye çalışacaktır. Onun için unutamayacağınız, çetrefikili, ayrıntılı ve uzun hikaye anlatmayın. Yalana gereklikçe başvurun. Bu, sorulara doğru cevap vermenizi, öğrenmek istediklerini anlatmanızı gerektirmez. Onlara bilgi vermeyin. Vereceğiniz uygun cevaplar kısa olsun, geniş izahlara, ayrıntılara girişerseniz, çelişkiler ve bocalamalar başlar; işleri karıştırdığınızı farkederseniz ve moraliniz bozulur. Kanıt göstermeye ise hiç heves ve itibar etmeyin.

3. Her şeyin bittiğini sanma, direnmeyi gereksiz görme:

Bazıları polisin elindeki bilgilere bakarak, her şeyin açığa çıktığını, hiçbir şey saklamaya, direnmeye gerek kalmadığını düşünür. Polis, "biz her şeyi biliyoruz, arkadaşınız her şeyi anlattı" der.

Bir kere polis her şeyi bilmez. Yalnızca elindeki bazı bilgi kırıntılarını ustaca kullanarak her şeyi biliyormuş havasına girer. Bu oltalara acemiler takılır.

Öte yandan, arkadaşların her şeyi itiraf ettiği, çözüldüğü yalandır. Herkes çözülmez, çözülenler bile (hainler hariç) bütün bildiklerini anlatmazlar; ya polis sormadığı için, ya da sorsa bile direndiği için onların dahi söylemediği şeyler vardır. İşkenceciler, başkasının söylediklerini size karşı, sizin söyledikleriniz başkalarına karşı yem olarak kullanır. Belki de elindeki bilgiler eften püften bir kaç kırıntıdır, ama siz onu bilemezsiniz.

Ayrıca gerçekten herkes konuşsa, her şey açığa çıksa bile; sizin göreviniz direnmek, hiçbir şeyi kabul etmemek, konuşmamaktır. "Ben bir şey konuşmadım, başkalarının söylediklerini onayladım" diyerek kendinizi

Bazen polis, örgüte çok ağır, çok şiddetli darbe indirir. Bir süre için "her şey bitti" gibi görünür. Geçici olarak örgütün tümü ele geçirilse bile "her şeyin bittiği" bir yanılısamadır.

avutmayın. Bu devekuşuluktur, kendi kendini kandırarak, kendine ve başkalarına akarşı saygısızlık etmektedir. Siz, çözülenlerin söylediklerini de onaylamamalısınız.

"Her şey belli olduğu halde niye direneyim" diye sorulabilir. Unutmamak gerekir, siz işkencede aynı zamanda bir ilke kavgasını veriyorsunuz. Kişiliğiniz sınanıyor. Devrimci onurunuzu, işçi sınıfının yüce ideolojisinin tartışılmaz üstünlüğünü işkence karşısında da kanıtıyorsunuz. İşkencecilere sopanın kadir mutlak olmadığını, her şeye hükmetmediğini, devrimcinin bilincine ve yüreğine işlemediğini, sökmediğini gösteriyorsunuz. Onlara, sizi yenemeyeceklerini ispatlıyorsunuz. Bunların da sizin için hiçbir anlamı ve değeri yoksa; zaten her şey açığa çıksa da çıkmasa da iki fiske bile yemeden bülbül gibi şakırsınız!

Bazen polis, örgüte çok ağır, çok şiddetli darbe indirir. Bir süre için "her şey bitti" gibi görünür. Geçici olarak örgütün tümü ele geçirilse bile "her şeyin bittiği" bir yanılısamadır. O anki durumu mutlak, değişmez sanmaktır. Siyasi mücadelenin derin ekonomik, sosyal, tarihsel kökleri vardır. Cebir ve şiddetle bu yok edilemez. Proletaryanın, diğer emekçi yığınların ve ezilen ulusların çıkarlarını temsil eden güçler, siyasi polisin, işkencecilerin keyfine ve isteğine bağlı olarak değil, sınıflar mücadelesinin zorunluluklarına dayanarak doğar, yayılır, güçlenir ve örgütlenirler. O nedenle dışarda kavga verecek savaşçılar her zaman bulunur, esir düşenler ise içerde zaten savaşıyor. İşkencede olanlar için savaş bitmiş değil aksine daha da şiddetlenmiştir. biçim değiştirmiştir. Bu savaşta devrimci, yenerek çıkmalıdır. Çözülmemek, ilk zaferdir; bunu diğerleri izler. Çözülmeyen, mahkemede hem kendisini kolayca sıyrır, hem de diğer arkadaşlarının kurtulmasına yardımcı olur. Ceza alsalar bile, hapse gidenler, orada da mücadele edecek, düşünecek, hatalarını düzelterek, daha da bilinecek ve nihayet ya bir fırsatını bulup kaçarak, ya da cezasını tamamlayarak daha olgun bir biçimde dışarı çıkacak kavgayı sürdüreceklerdir. Onlar kaybedilmemiş, bitmemiştir.

En ağır polis darbesi bile, kalıcı değil, geçicidir. Bunun en güzel örneği 12 Martta perişan edilen, darma dağıtılan THKPC'nin ve THKO'nun küllerinden binlerce savaşçının çıkması; 12 Eylülde defalarca çökertilmesine "köklerini kazıdık" diye lanse edilmesine rağmen bir çok devrimci örgütün yeniden yeniden dirilmesi, bir türlü "köklerinin kazınmaması"dır. O halde, "Herşey bitti, saklayacak bir şeyimiz kalmadı" düşüncesi yanlıştır. Saklayacak çok şeyimiz var. Bildiklerimizin hepsi paha biçilmez hazinelerdir. Sırlarımız kutsaldır; eylemlerimiz, yoldaşlarımız, anılarımız polisin iğrenç eline teslim edemeyeceğimiz emanetlerimizdir. SÜRECEK

Deneyimden bugüne, bugünden geleceğe bakış

Tarihin kalemi elimizde

Serdar YÜCE

Tarih; bize miladını doldurmuş olan herşeye karşı, tüm gününü bağnazlığını aşip yeniyi savunan ve ileriye gitmek isteyenlerin gününün temsilçisi olan geri tarafından soyutlandığı, tarihin akışına engel olabilmek için her yeniyi yoketmeye yöneldiğini göstermiştir. Bu yoketmeyi hedefleme ve varolmak için direnmenin yarattığı çelişkinin kargaşanın bir bütün olarak kaosun sancılarını çekemeyen şekilsel ara tonlar ortayı bulmanın çabasında iken varolma direnci tarihsel haklılığı ve bilimsel gerçekliği nesnel olarak bertürürlü bedeli vererek kendi realitesini ortaya koymuştur.

İşte 21. yüzyıl insan uygarlığının gelip dayandığı günlerde yine böylesi bir dönemde geçiyoruz. Niceliksel birikimlerin krizler içerisinde niteliksel patlamaya gebe olduğu bir süreç. Kaosun yaratmış olduğu sancı insanların yaşamda varolan herşey için soyutlamalara girdiği hatta kendisini yaşamda soyutladığı kokmuş bir toplum portresi bellekte canlanıyor. Yeni krizlere giren bağnaz egemen, kendine çıkış yolu bulamayınca saldırganlaşarak her türlü zulmü doğal görür. Bu miskinleşmiş, uyuşuk zulümü yokedecek devrimci bir güç niteliğini ortaya koyamamışsa kendisine gündeğün şekilci ara ton, dünyayı kurtaracak kahraman şövalye gibi zihirini giyinerek, padişah ve kullarının bulunduğu arenada şova başlar. İşte o ülkede tam bir kokuşma dediğimiz yozlaşma boyverir.

Tarihin ve toplumun gelişimine damgasını vurarak yeni bir çığır açan 17 ekim devrimi insanlığın gelişimine sosyal, siyasal, ekonomik olarak sayısız katkılarda bulunmuştur. Dünya halklarının sevgi ve sempatisini toplayarak sömürgecilğe tarihin en büyük darbesini vurduğunu biliyoruz. Yine yıkılışı ile dünyada tam bir kargaşa ortamının oluşmasına neden olmuştur.

Reel sosyalizmin yıkılışı dünyanın tek kutuplu hegemonyasına girdiği bir süreçte saldırganlaşmaya başlayan emperyalizm dün tüm sorunların nedeninin sosyalist sistemde kaynaklandığının propagandasını yapmaktaydı. Bugün böyle bir mazareti olmayan emperyalist güçler kendi aralarındaki çıkar savaşının sorunları ile halkları açılığa, sefalete, zulme sürmektedirler. ABD, Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere....vb. gibi emperyalist devletlerin YDD tam bir fiyaskoyla sonuçlanmış mızrabın ucunu birbirlerine dayamışlardır. Pazar ve sömürgecilik paylaşımına giren bu odakların bölgesel hegemonya rekabetleri birbirlerini yıkılığa götürecek bir kriz ortamına girilmiştir. İşte bu süreçte ekonomik olarak gerçekleştirmek istedikleri politikaları tam bir çıkmaza girerek, ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri üzerine çeşitli siyasi manevralar gerçekleştirmekteler.

Sorunu biraz daha açar isek feodalizme karşı mücadele ederek onun içinde doğan kapitalizm; ilk aşaması olan prekapitalist aşamada üretime sosyal bir karakter kazandırarak, küçük işletmelerden geniş çaplı makine

üretime yönelerek fabrikalarda binlerce işçiyi toplayarak kendi mezar kazıcısı olan proletryayıda yaratmıştır. Makine üretiminin yaratmış olduğu yoğun gelişmeyle tekelleşen burjuvazi monokapitalist evreye dönüşerek meta fazlasına ulaşip, meta ihracıyla birlikte sömürgecilğe yeni bir boyut kazandırmıştır. Hatta yoğun meta üretiminin yaratmış olduğu meta krizi veya Marks'ın deyişle; "Meta anarşizmi" kapitalist tekelleri dünyada savaşlar çıkarmaya yönlendirerek krizlerini atlatmayı hedeflemişlerdir. Bugün üretimin otomasyon döneminin doruğuna ulaştığı süreçte dün yaklaşık 1000 kişinin yaptığı işi, bugün yaklaşık 400-500 kişi yapıyor. Yani bilim ve teknolojinin üretimde yarattığı preaktivite yoğun meta üretimini yaratırken, yine yaklaşık her 1000 kişiden 500-600 işçi ise 'lumpen proletarya' olarak işsizler ordusuna katılmaktadır.

Üretim ilişkilerindeki arz-talep dengesi birbirini dengelemediği üretime paralel tüketimin oluşmadığı süreçte, ekonomik krizlerin, siyasal krizlerin birbirine girdiği kısır döngü bir döneme girilir ki; bunun ise ne pahasına olursa olsun kendisini yepyeni bir formülle üretmesi gerekiyor. Dün savaşa, pazar paylaşımına vb. ekonomik politikalar uygulayan tekelci kapitalistlerin bugün bu politikaları da tutmuyor. Yani tam bir darboğaza giriyor. Burjuvazi belli politikalar gütsede tutmuyor. Örneğin, Japonya'da sermaye halkı tüketim çılgınlığına teşvik ediyor, fakat 'parası olmayan tüketemez' tutmuyor. Bilim ve tekniksel üretimde kısmi de olsa kopmak istiyor. Tarih geriye dönüşlü değil. İş saatini düşürmek istiyor, kar hirsının yarattığı dengeless oranlamalardan dolayı tutmuyor vb. gibi ipe-sapa gelmez bir girdap yani Lenin yoldaşın o mükemmel öngörüsü bugün daha da somut bir biçimde kendisini gösteriyor. "Emperyalizm, kapitalizmin en ölümcül, en çürümüş, en asalak aşamasıdır" belirlemesi tam da bugünün ifadesidir.

Bugün II. ve III. dünya ülkelerine yansımaları ise, IMF, Dünya Bankası gibi, sermayenin finans kurumlarının bu ülkelere uyguladıkları ekonomik reçeteler oldukça ağır ve ekonomik bunalımın çıkmazı, siyasi yapılanmayı ise bir bütün olarak sarsmaktadır. Böyle bir süreçte ise bedeli ödeyen her zaman olduğu gibi işçi-emekçi halk yığınlarıdır. IMF, Dünya Bankası gibi kurumların bizim özgülmüzdü yani Türkiye'deki son girdiği süreç ve bunun sonuçları oldukça tartışıldığı ve kimilerince nokta konulduğu görülmekte. Özelleştirmeye kapitalist sistemin yarattığı yeni sosyal sorunlar ve katmanlar gibi duruma ilişkin birçok tedbirler sunuluyor. Çıkış yolu olarak sunulanlar ise özelleştirmeye ilişkin işçinin hisse sahibi olması durumunda, bu kurum işçilerin sendikal örgütlenmesini baltalamaktır, tersi ise devletçiliktir. Komünistlerce savunulamaz. Kimileri yeni oluşan postmodernizmi savunuyor, tartışıyor. Soyut toplum kuramı ki; anlaşılan soyut toplumsal üretim anlayışını bulmuş olmalıdır vb. yaklaşımların sonucunda gerçekten bir çıkışsızlık var ve bu çıkışsızlık reel sosyalizmin yıkılması ile Dünya Devrimci Hareketi'nde çözümleri gündeme getirdi. Çıkış adına ise gidilen yer burjuvazinin limanı oldu. "Parayla vicdan kimde

belli olmaz" şeklinde halk deyiimi vardır. Fakat gerçekten yapılan liberal demokratiklikten başka birşey değil. Hatta gidilirken geçmişin değerlerine saldırarak gitmek ise başlıbaşına bir utançtır. Çünkü geçmiş genel olarak bir insanın, bir ölünün bugünkü kişiliğinin şekillenmesinin toplamıdır. Geçmiş lanetler yağdırmak kendisinin inkarıdır ki; zaten bugün gelinen nokta ise bundan ibarettir. Bizim buna cevabımız ise Lenin yoldaşın "Evet baylar. İstedığınız yere gitmekte serbestsiniz. Hatta bataklığa gitmekte serbestsiniz, bize sorarsanız sizin asıl yeriniz bataklıktır. Oraya varmanız için her türlü yardıma hazırız, ama elimizi bırakınız, ulu özgürlük sözcüğünü kirlitemeyiniz, çünkü biz de istediğimiz yere gitmekte özgürüz. Hem bataklığa, hem de oraya gidenlere karşı savaşmakta özgürüz" ifadesinde somutlaşmaktadır.

Bizim gelinen sürece ilişkin yaklaşımımız ise; hiçte paniklemeden bildiğimiz doğrultuda kararlı ve ısrarlı bir biçimde yürüyerek süreci derinlemesine kavramak ve dünyada yeniden gelişen sosyalist dalgalanmayı bir teorik tahlil süzgecinden geçirmek, kendi özgülümüzde bu süreci derinleştirmektir. Çünkü tersinden globalleşen sermaye kendi yarattığı krize bir çözüm formülü üretmemiş ki; bizler, somut gerçeklikten kopuk soyut tahlillere girelim. Marksistler somut koşulların, somut tahlilinden hareket ederek politika belirlerler ve komünistler içerisinde bulunduğu koşullara uyum sağlamasını bilecek esneklikte ve o esnekliği sağlayacak temel klavuzdan da yoksun değiller. Aksi takdirde ise genel olarak somut gerçeklikten yoksun teoriler pramatüre doğuşlardır ki; ömrü az olur. Zaten reel sosyalizmin yıkılışıyla sevinç naraları atan kirli tekelci sermayenin sevinci kursağında kalmıştır. Çünkü komünistlerin yeniden toparlanması, gelişen sınıf hareketleri, öğrenci eylemlilikleri, bir bütün olarak toplumsal halk muhalefeti sistemin krizinin yapısal ve derin olduğunu bize göstermektedir. Bu bunalım daha da derinleşmeye doğru yol alarak devam edecektir. Çünkü Rusya'da komünistlerin yeniden iktidara oynaması, Fransa, Almanya örneği, G. Kofe, Bangladeş, Türkiye gibi örnekler bizim savlarımızın bilimsel ve hem de gerçekliğini kaybetmediğini göstermiştir. Asıl biz Kuzey Kürdistan genç komünistleri olarak neleri yapmalıyız? Görevlerimiz; sorunlarımızı nasıl aşacağız.

Evet A. Tayyip GÜLGÜN yoldaşın deyiimiyle 'Rüzgara karşı yürüyüşte komsomol' gerçekten bugün bizimle en güzel somutlaşan bir belirleme. Sosyal, siyasal, kültürel olarak geri bırakılmış, bütün değerlerine saldırılmış bir halkın genç komünistleri olmak, faşist yağmacı güçlerin halkımız üzerinde yaratmış olduğu bütün yıpranmaları, zedelenmeleri, eksiklikleri de halkımızın genç öncüleri olarak bizler de istemeyerek tarihin bir dayatması olarak bünyemizde zaafı taşıyoruz. Yine eşgüdümünde 12 Eylül faşizmin toplumun, gençliğin üstünde yarattığı depolitizasyon uygulamalarının sıkıntıları bugünkü genç kuşak ile ileri, birikimli, deneyimli kadrolar arasındaki kuşak kopukluğunun verdiği sıkıntılar ve birbirini anlayamama ve üstüne tuz biber olan yukarıda kısmi de olsa geldiğimiz reel sosyalizmin yıkıldığı dünya komünist hareketinin gerilediği bir dönemde mücadeleye başladığımız bir süreç. Siyasal mücadelenin örgütlü mücadele ile olması gerektiğinin 'olmazsa olmaz' ilkesinden hareket ederek tavizsiz takipçisi olmamızdan dolayı Türkiye ve Kürdistan'da örgütlü mücadelenin dumura uğradığı dönemde bizlerin buna direnerek gerçek Leninist tipi hücre esasına dayalı, bolşevik örgütlenme anlayışının yaratılmasının kısmi ödülünü aldık, kısmi olarak cezasını çektik.

Daha somut biçimiyle sürecin gerçekliğine ve nesnel gerçekliğimize iradi olarak direndik. Kimi zaman sorunları kavramaktan buna paralel birbirimizi anlamamaktan bilinç dışı ısrarlıca davrandık.

Önce şuna değinmek istiyorum. Bu yaklaşımları sunarken ne soyutlamaya girmek istedim, ne de geçmişin özeleştirisini yapıyorum. Bildiğim ve anladığım bir gerçek vardır o da; toplumsal mücadelede strateji nettir, taktiklerin ise esnek olduğu, siyasete yaşamın bütün alanlarında olduğu gibi deneme-yanılma ile doğruya ulaşılabilen bir gerçekliğin olmasıdır. Türkiye ve Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin tohumlarının atıldığı dönemden bugüne siyasal mücadelelerin kan damarları olan DKÖ sistem tarafından sıkı denetimler altına alınarak gözetilmiştir, sistem her sıkıştığı evrede ilk sardığı yerler ise bu odaklar ve buranın yöneticileri olmuştur. Yaşamla siyasal hareketlerin doğrudan bağıni kuran bu araçlar diğer bir yönü ile devrim kaleleridir. Fakat bu araçların kullanımı sağlıklı olmadığı temellerde fayda verdiği gibi aynı zamanda zararı da beraberinde taşımaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da bu kurumların kullanımını iyi yapan belli odaklar olsa dahi içerisine düşülen büyük bir hata DKÖ ve demokratik kitle hareketiyle profesyonel kadrolar örgütünün ortak uyumun yaratılarak her ikisinin ayrı işleyiş ve zeminlerden hareket etmesinin birbirine karıştırılması, birçok sorunları da beraberinde getirmektedir.

Kimi zaman güçlü demokratik kitle hareketi yaratılıyor bunu ciddi yönlendirecek devrimci kadrolar örgütü oluşturulmuyor, kimi zaman kadrolar örgütü yaratılıyor. Fakat kendi içine kapalı marjinalleşerek yaşamdan kopuk kapalı devre kutu konumuna dönüşüyor. Yani sen, ben, bizim olan misali verilen bütün çabalar güçlü toplumsal maddi bir güce dönüşmüyor.

Bu gün yapmamız gereken veya sürecin bizi zorladığı şey dikkat edilirse ülkede ciddi düzeyde demokratik bir kitle hareketinin olduğudur. Bizlerin kendi cephesinde demokratik bir kitle zemini yaratarak bu demokratik kitle içerisinde örgütlü hücreler yaratarak genel kitle hareketinde tamamiyle bağımsız olmayan onunlada bir bütün içselleşmeden hücre esasına dayalı Leninist tipi Bolşevik örgütlenme modelini yaratmak olmalıdır. Bu başarıldığı ölçüde gerçek ML kültürü almış kadrolara sahip oluruz ki devrimin mimarlarının böylesi kadrolar olduğunda unutmamalıyız.

İşte bu noktada toparlamak istersek tarih biz komünistlerin gelişmesi için beyaz sayfalarını açmaya başlamıştır. Bundan hareketle dünya devrimci hareketinin kendi deneyimli yoldaşlarımızın dünden imbiç imbiç süzülerek getirdikleri deneyimlerden yararlanmak bu konuda oldukça bencil davranmak bugünden geleceği yaratmak için günümüzün siyasal politik, ekonomik, teknik sürecini kavrayarak bir komünist adaya uygun çağdaş buna paralel okumak, örgütlenmek geleceğe yürüyebilmek için proleteryanın öncü partisi olan komünist partiyi güçlendirecek, özellikle Kürdistan proleteryanına karşı duyduğumuz tarihsel görev ve sorumluluk bilinciyle hareket edip onun öncüsü olan komünist partiyi geleceğe hazırlamakla mümkündür. Tüm genç komünistleri HERŞEY PARTİ İÇİN şiarı etrafında tek ses, tek yumruk sarsılmaz inanç ve kararlılıkla sosyalizm bayrağını herşeye inat yükseltmeye çağırıyoruz.

Daha çok Kızılay!

Öğrencilerin eylemlilikleri bütün ülke çapında geniş bir katılımı gerçekleştirmiş bunun yanında yankı da uyandırmıştı. Bu düzlemde Réheval olarak gençlik katmanlarıyla görüştük. SİP, Özgür Gençlik, Devrimci Gençlik, Yurtsever-Sosyalist Gençlik ve Koordinasyon çevresinin bulunduğu organlara sorular yönelttik, eylemleri değerlendirmeye açtık; gerçekten gençlik ne istiyordu? Yurtsever-sosyalist gençlik ve Türkiyeli sosyalist gençlik hangi alanlarda buluşabilir?.. buna benzer sorulara yanıtlar aradık.. Ancak belirttiğimiz çevrelerin ikisinden (Devrimci Gençlik, Koordinasyon) görüş alamadık. Devrimci Gençlik çalışanlarının gözetiminde olması, Koordinasyon çevresinde ise ilgili arkadaşların olmaması yayın sayfamızda görüşlerine yer verememizi doğurdu. Ancak SİP, Yurtsever-Sosyalist Gençlik ve Özgür Gençlik konuyla ilişkin gerekli duyarlılığı göstermiştir. Réheval olarak gözetiminde tutulan Devrimci Gençlik çalışanlarını, SİP'li Öğrenciler'i, Özgür Gençlik'i ve Koordinasyonu devrimci coşkumuzla selamlıyoruz... Sorularımız:

- 1) Öğrenci gençliğin yaptığı (Taksim, Kızılay, Kadıköy vs...) eylemleri nasıl değerlendiriyorsunuz?
- 2) Özellikle üniversiteli gençliğin giderek artan orandaki akademik-demokratik talepleri ne tür çabalarla sorunun ana kaynağına inilerek esas sorun teşkil eden güç bulunacaktır? Bu; sorunun bir YÖK veya Rektörlük Binası'nın işgal edilmesiyle mi çözülecektir?
- 3) Gençlik olarak öğrenci gençliğin günümüzdeki profili sizce nasıl olmalı, gençlik toplumsal kavgadaki 'gelecek' midir?
- 4) Yurtsever/yurtsever-sosyalist öğrencilerle ilişkileriniz ne düzeyde, eylemsel birlikler oluşturulabilir mi? Ortak talepler doğrultusunda frekans sağlayabildiniz mi?
- 5) 'Anadilde Eğitim Hakkı' zellikte yurtsever/sosyalist Kürt gençliğinin en temel sorunlarından birisi durumunda. Buna yönelik somut bir programınız var mı?

GENÇLİK

tartışıyor

★ YURTSEVER-SOSYALİST GENÇLİK:

Böyle bir tartışma zemini açtığından dolayı öncelikle Réheval dergisine teşekkür ediyor ve yayın çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Biz ezilen ulusun yurtsever-sosyalist gençleri olarak tabiki olaylara biraz farklı cephelerden bakmak zorundayız. Öğrenci eylemlerini kendi cephemizde ele aldık, tartıştık; katıldığımız noktalar oldu, eleştirdiğimiz noktalar oldu. Ancak eylemlerin bir kısmına katılım göstermedik. Fakat bu katılımın olmaması da direkt bir şekilde eleştiri oklarının bize yönlendirilmesi de yanlıştır.

● O yüzden öncelikle Kürdistan özgülünde içinden geçtiğimiz süreç bizim farklı konumlanışlarımızı beraberinde gündeme getiriyor ki bu; biz yurtsever-sosyalist gençlerin 'çoklu uyum' sağlamasını biraz zorlaştırıyor. Eylemler genel hatlarıyla akademik taleplerin dışına çıkmamakla birlikte, eylemi biraz daha derinleştiren olumlu yönlerinden birisi öğrencilerin göstermiş oldukları kararlı, militan tutumlarıydı. 'Kara Çarşamba' kâbusundan uzun yıllar sonra kurtuluşu simgeleyen bu olaylar yeni nesil; liseli, ortaokullu gençliğin de 'abilelerinden öğrenecek çok şeylerin olduğunu' ispatlar niteleydi. Şunun tartışmasını yapmak lazım. Hangi taleplerle eylemlere girildi? Sistemin 'yasadışı'ci olarak ilan ettiği eylemleri sol çevrelerden bazıları da neden 'meşru' bulmamıştı?!

● Evet. Kendi cephemizde daima bunun propagandasını yapıyoruz. Esas sorununun emperyalist-ka-

pitalizm olduğunu sadece üniversitelerdeki kadro düzeyindeki insanların bilmesi yeterli değildir. Bir bütün olarak öğrencilerin içinde yaygınlaştırılmalı, bizzat birincil sorun olmalıdır. Aksini düşünenler ise, sadece ve sadece 'gençlik hareketi' olma adına 'sağ rüzgarlar'a kapılıp kendisini tufaya getirenlerdir. Böylesi yaklaşımlar gençlik içerisinde vücut bulduğu sürece, gelişecek olan kitlesel eylemlerde tehlikeli unsurlar olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. Kapitalizmin üniversitelerinde emekçi çocuklarının okuyamaması, her gün artan haraçların bunu daha da zorlaştırdığı gerçeği gözönünde bulundurularak; sorunların çözümünün ve esas kurtuluşun sosyalizmde olduğunu, bunu başarmanın ise devrimci, kararlı bir mücadeleden geçtiğine vurguyu yapıyoruz.

● "Gençlik Gelecektir" sözü bir yönüyle gençliğe proletaryanın misyonunu yüklemek anlamına geliyor. Oysaki gençlik sosyalizm mücadelesinin birer mevzisi-dir. Gençliği 'gelecek' yapan nesne işçi sınıfının öncü gücüdür. Kaldı ki gençlik başlı başına bir sosyalizm berilmesiyle yoğrulacak düzeyde değildir. Gençlik, proletaryanın öncü partisinin perspektifiyle harmanlanarak, siyasi arenadaki gücünü alabilir.

● Uzun bir süreden beri her iki ülkenin devrimci-yurtsever-sosyalist gençliğinin üzerinde duramadıkları veya yaşama geçirmekte zorlandıkları ortak eylem-dayanışma artık bir noktada kendisini zorunlu olarak dayatıyor. Ancak oluşturulacak bu birlikteliğin temel devrimci ortak çıkarlar ekseninde yapılması her iki ülke gençliği için doğru olanıdır.

● Yukarıda söylediğimiz gibi ezilen bir ulusun sosyalist gençleri olarak her yönüyle emperyalist sistem tarafından kuşatma altındayız. Bu saldırı kültürden, kimlik saldırısına kadar sürüyor. Bir halkın en doğal hakkı olan Anadilde eğitim hakkımız bile elimizden alınmıştır. Bunun mücadelesini vereceğiz. Fakat Türkiye'deki gençlik çevrelerinin 'Anadilde Eğitim Hakkı'nın propagandasını yeterince yaptıkları söylenemez. Bunu eylemlerde rahatlıkla görebiliriz.

SİP'li öğrenciler; Anadilde eğitim hakkının uluslar için kaçınılmaz olduğu görüşünde birleşiyorlar...

GENÇLİK

birleşiyor

★ SİP'LI GENÇLİK:

Önümüzdeki günlerde gelişecek gündemlerde omuz omuzla mücadele verme isteği ve devrimci dayanışma duygularımızla Rêheval'i kucaklıyoruz. SİP'li Öğrenciler

1 - 1995-96 öğretim yılının 2. döneminden yoğunlaşan öğrenci eylemleri nitelik ve nicelik olarak önceki dönemlerden ileri bir konumlanışı ortaya koymaktadır. Nicelik olarak ulaşılan birkaç bin kişilik öğrenci kitlesinin yalnızca bir başlangıç olduğunu kaydederek, asıl önemli gelişmenin eylemlerin taleplerinde ve topluma sesleniş tarzında ortaya çıktığını saptamak gerekir. Bizce son dönemdeki öğrenci hareketinin en büyük kazanımı özelleştirme ideolojisinin geri püskürtülmesidir. Öğrenci gençlik "eşit parasız eğitim" ve "okul kapıları emekçi çocuklarına kapatılamaz" sloganları ile ifade edilen çizgide, emekçi halkla iletişime geçmeyi ve desteğini kazanmayı başarmıştır. Kampüs içlerindeki forumlardan çıkıp Taksim, Kızılay, Beyazıt, Kadıköy gibi alanlara taşınan eylemlerin en önemli kazanımlarından bir tanesi de psikolojik üstünlüğün devletten alınıp öğrencilerin eline geçmesidir. Artık eylemler günlerce öncesinden duyurularak açık çalışması yapılmakta, öğrenciler bir şehirden diğerine davul-zurnalarla eyleme gitmektedir. Eylemlerin kendinden menkul meşruluklar yerine politik olarak iyi tarif edilmiş ve hedeflerini belirlemiş bir tarzda gerçekleşmesi önemlidir. Yani eylemler genel söylem ve sloganlardan kurtulmuş ve daha somut ve gündem oluşturan bir hat-

ta girmiştir. eyazıt eylemi ve merkez bina işgali buna en iyi örnektir. Harcını yatırmadığı için kaydı yapılmayan arkadaşlarımızın kaydının yapılması gibi çok somut bir taleple, öğrenci gruplarının ortak çalışmasıyla gerçekleştirdiğimiz eylem emekçi halkımızın desteğini arkasına almıştır. Burjuva yazarların ve devlet yetkililerinin karşı saldırısına karşın bu durum değişmemiştir. Ama eksik kalanyana işaret etmekten kaçınmamak gerekir. O da bu mücadeleyi toplumun ezilen, sömürülen tüm kesimleriyle birlikte sürdürme sorunudur. Eylemlerin geniş bir toplumsal onayı arkasına almasına karşın, bu onayın birlikte, omuz omuzla mücadeleye dönüştürülmesi hâlâ bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Gençlik sosyalizm mücadelesinin önemli bir bileşenidir. Ancak bu doğru, gençliğe işçi sınıfı misyonunu yüklemek biçiminde algılanmalıdır.

2 - Biz sorunun kaynağının kapitalizm olduğu konusunda yaptığımız vurgunun öğrenci gençliğin mücadelesinin tümüne içselleştirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Öğrencilerin yaşadığı gündelik sorunlardan eğitimde özelleştirme saldırısına kadar bütün sorunların kaynağı kapitalizmdir. Bu, kaba bir önerme olarak görülebilir. Ancak bu önermeyi kaba bulanların yolunun liberalizmin çeşitli varyantlarından uzlaşmacılığa ve reformizme uzandığını unutmamak gerekir. Bugün öğrenci hareketinde öne çıkan yapılar içinde bu temel kalkış noktasına yapılan vurgu farklılıkları, farklı hatları da ifade etmektedir. Sorunları öğrenci sorunu olarak gören ve yönetime katılma ve özerklik talebini öne çıkaranlarla "Katipazmin üniversiteleri çöpe, yeni bir ülke yeni bir üniversite" diyenlerin izleyeceği hatlar

arasında önemli bir ayrışma mevcuttur. Biz, kapitalist bir ülkede bulunan üniversitelerin düzene kan taşımalarını engellemek ve üniversitelileri sosyalizm mücadelesine kazanmak gerektiği düşüncesiyle politika üretiyoruz. Bu anlamda yurt, kitap, haraç ve benzeri sorunlar da önemli olmakla birlikte tüm emekçi halkın özlemini yansıtan ve ancak sosyalizmde mümkün olabilecek "eşit, parasız eğitim" sloganını öne çıkarıyoruz. Eylemleri sorunların çözümü için birer araç olarak değil, sorunların kökeninin ortaya çıkarılması, düzen dışının işaretilmesi ve üniversitelilerin siyasallaşması açısından değerlendirmiyoruz. İşgal eylemi bu çerçevede değerlendirilmelidir.

3 - Gençlik sosyalizm mücadelesinin önemli bir bileşenidir. Ancak bu doğru, gençliğe işçi sınıfı misyonunu yüklemek biçiminde algılanmamalıdır. Gençlik doğru siyasi hattı, ancak işçi sınıfının öncü partisinin ideolojik ve siyasi belirleyiciliğinde koruyabilir. Bu çerçevede üniversitelilerin depolitizasyon çemberini kırıp ülke gerçeğine yüzünü daha fazla dönmesi ve emekçi halka karşı sorumluluğunun gereklerini sosyalizm mücadelesinin içinde yer alarak yerine getirmesi gerekmektedir. Kişilsizlik, onursuzluk, cehalet ve bireycilik çemberi ancak gençliğin ülke gerçekleriyle yüz yüze gelmesiyle ve politikanın nesnesi olmaktan kurtulup öznesi olmasıyla kırılabilecektir.

4 - Ülkedeki sol, sosyalist gruplar ile Kürt hareketi arasında gündem ortaklığının birçok konjoktürde yaratılamamış olmasının bedelleri ağır olmuştur. Yurtsever/sosyalist hareketle Türkiye sosyalist hareketi arasında gündem ortaklığının ve mücadele birliğinin yaratılması günümüzde daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu öğrenci gençliğin mücadelesi için de geçerlidir. Yurtsever sosyalist öğrenci hareketle aramızda genel olarak dayanışma olduğunu söyleyebilmekle birlikte gündem farklılığının devam ettiği hepimizce bilinmektedir. Özelleştirme, düzenin kolluk güçlerinin ve faşistlerin saldırıları, işçi kıyımı ve genel olarak emekçi halka yönelik her tür saldırı ister Kürt hareketlerinin isterse Türk hareketlerinin sırtını dönmesi bir yana, birlikte üzerine gitmesi gereken sorunlardır. Eylem birlikteliklerinin oluşturulmasının ise şu anda saldırılara verilen yanıtlarla sınırlı olmasına karşın geniş bir mücadele birlikteliğinin mümkün olduğu inancındayız.

5 - Anadilde eğitim hakkı, sosyalizm programımızın maddelerinden bir tanesidir. Kürt halkının gördüğü ağır baskının başlıklarından biri olduğu gerçeği de yadsınamaz. Üstelik anadilde eğitim hakkını genel bir demokratik hak olarak değil, Kürt halkına yönelik asimilasyon politikasının tersine çevrilmesi açısından da değerlendirmek gereklidir. Egemen sınıflar çeşitli toplumsal kesimleri birbirinden yalıtarak ayrı ayrı hareket etmelerini sağlamak için ellerinden ne gelirse yapmaktadırlar. Bu yüzden yaşanan sorunların ve baskıların kaynağını işaret etmek başta gelen görevlerimizdendir. Anadilde eğitim hakkı kadar eğitimin özelleştirilmesi ve emekçi çocuklarının okuma hakkının ellerinden alınması da yoksul emekçi Kürt halkının en önemli sorunlarından biridir. Ve emekçilerin çocukları varoşlardaki okullarda, üniversitelerde Kürt olsun Türk olsun birlikte, aynı koşullarda, aynı sorunları yaşamaktadır.

Özgür Gençlik; yurtsever-sosyalist gençliğin eylemlere daha aktif bir şekilde katılmasından yana...

GENÇLİK

İ R T İ Ş İ Y O R

★ ÖZGÜR GENÇLİK:

1 - Çok değil; 3-4 ay öncesine kadar özellikle devrimciler açısından gençlik mücadelesine yönelik bakışın hiç de içacıcı olmadığını söylemek yanlış olmayacaktır. Toplumsal kesimlerin gelişen mücadelesine ve onca birikmiş soruna rağmen gençliğin hâlâ suskun olduğunu bırakın kısa vadede, orta vadede bile bu suskunluğunun üzerinden atabileceği beklenmiyordu.

19 Aralık'ta hak alma perspektifiyle Yıldız Üniversitesi'nde başlattığımızızlık grevi, gençliğe yö-

nelik umutlarımızın yakın bir dönemde gerçeğe dönüşeceğinin inancı ve pratiği olmuştur. Gelişmelerden çıkardığımız politik öngörü ve sergileyeceğimiz iradeyle başarıya ulaşmak kaçınılmazdı.

Aslında gençlik hareketi açısından yeni sürecin kıvılcımını Yıldız'ın soğuk duvarları ve koridorları arasında çakıldı: 48 günlük açlık greviyle çevremizdeki tepkileri az çok toplamaya başlamıştık. Ne var ki, gençliğin diğer örgütlü kesimlerinin suskunluğu bozulmadı. 4-5 Şubat eylemlerinden önceki çağrımıza ise yalnızca TÖDEF (Türkiye Öğrenci Dernekleri Federasyonu) yanıt verdi.

Taksim ve Kızılay eylemleri sıradan başarılar değildi. Suskun kalan, umutsuz olan birçok çevreyi harekete geçirdi. Kalıcı bir gençlik mücadelesinin -devrimci gruplar açısından- başlangıcı oldu. Süreç boyunca, mücadelenin uzağında kalan diğer grupların yapmış olduğu birçok "eleştiri", eylemlerin gerçek değerini ve etkisini yoketmeye yönelikti. Eylemlerin "marjinalleştirme" tehlikesini söyleyerek, tıpkı; devlet ve burjuva medya gibi eylemlere kırılan vitrin camlarından yaklaşıyordu. Ancak bilinçli-bilinçsiz edilen tüm bu söylemleri gençlik peşpeşe geliştirdiği kitlesel ve militan eylemleriyle boşa çıkardı.

Eylemsel birliktelikler elbette yapılabilir, hatta bu gereklidir.

Böyle bir beraberlik ideolojik, siyasal ve pratik olarak üzerinden atlanamaz bir öneme sahiptir.

Gelinen aşamayı kısaca özetlemek gerekirse, hareket doğal gelişim seyriyle ilerliyor. Bizi açımızdan çok fazla sürpriz sayılacak bir gelişme yok. Öfkesini biriktiren gençlik, hızla mücadelesini yaygınlaştırıyor. Devletin doğruların saldırılarının yanısıra, sivil faşist güçlerini de devreye sokuyor. Burjuva medya ise rolünü oynamaya devam ediyor; haklı eylemleri ve istemleri karartmaya çalışıyor. Reformizm yüceltiliyor, militan eylemlilikler karalanıyor.

Özelleştirme ve paralı eğitimi ne pahasına olursa olsun gerçekleştirilmeyi düşünen devlet, bu saldırılarla gençliğin mücadelesini yoketmeye ve boğmaya çalışıyor. Gençliğin bu durum karşısında alaçağı tavir bellidir; daha militan ve kitlesel eylemlerle, süresiz bir boykotu hedefine koyarak yoluna devam etmektedir.

2 - Son iki ay içinde gelişen eylemlerde öne çıkan istemler, eğitimde özelleştirmenin durdurulması ve bunun bir parçası olarak haraçların kaldırılması oldu. Bunun yanında, öğrenim kredilerinin yükseltilmesi, polis-jandarma-özel güvenlik birimlerinin dağıtılması gibi istemler de vurgulanıyor.

Özellikle ön plana çıkan istemlerin ekonomik bir görünümde olduğu söylenebilir. Fakat, istemler ne kadar akademik-ekonomik düzeyde olsa da, bu tip istemlerin bile hızla okul sınırlarını aşarak, siyasal

bir görünüme ulaşmıştır. Nitekim eğitim özelleştirilmesi emperyalizmin bir dayatmasıdır. Dolayısıyla haraçlara karşı çıkmak, gençliğin nesnel olarak anti-emperyalist bir mücadele içinde olduğunu göstermektedir.

Bu yüzden, gençliğin şu an üzerinde yoğunlaştığı istemler "masumane" ya da "basit" istemler değildir. Tam da sorunun ana kaynaklarından bir tanesidir. Haralı eğitim, faşist eğitim zincirinin bir halkasıdır; ancak onun yakın süreçte ön plana çıkmasının nedeni zayıf bir halka olmasından kaynaklanıyor. Gençliğin bu ve diğer istemleri demokratik-özzerk üniversite isteminin birer unsurlarıdır. Bir bütün olarak demokrasinin kazanılması ise gençliğin ne tek başına alanları doldurmasına, ne rektörlük ve binaları işgal etmesine, ne de süresiz bir boykotla kazanılacaktır. Gençlik bu eylemlere ne kadar ihtiyaç duyuyorsa, bir o kadar da toplumsal kesimlerle mücadelesini birleştirmeye ihtiyaç duymaktadır. Bu konuda oldukça elverişli bir zemin vardır. Toplumsal kesimler karşılıklı birbirini etkileyip mücadelesini geliştirerek zafere yürüyecektir.

3 - Bu sorunun cevabı, önceki soruya verilen cevapta kısmen mevcut olsa da daha çok teorik bir tartışma kapsamında yanıtlanabilir.

"Gençlik gelecektir" söylemi ajitatif bir söylemdir. "Gençliği kazanmak yarınları kazanmaktır" doğruluğu tartışılmaz bir gerçektir. Peki gençliği kim kazanacak? Ya burjuvazi, ya da proletarya. Dolayısıyla böyle bir sorudan ve cevaptan da anlaşılabacağı gibi gençlik, toplumdaki nesnel kamplaşmanın birinci öznesi değildir. Bu yüzden gençliğe işçi sınıfı ideolojisini taşımak, onun işçi sınıfı öncülüğünde özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin bir bileşeni durumuna getirmek, ona gereken rolü biçmek anlamına gelecektir.

4- Bu konuda karşılıklı bir zayıflığın olduğu söylenebilir. İki taraf açısından da bu zayıflığın gerekçeleri sıralanabilir. Ama yurtsever ya da yurtsever-sosyalist öğrencilerin akademik-demokratik istemler karşısındaki duyarsızlığının bunda en önemli rolü oynadığını söyleyebilir.

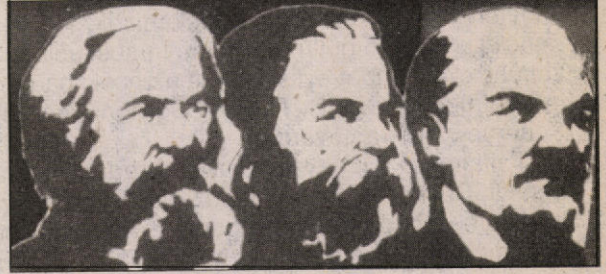
Eylemsel birliktelikler elbette yapılabilir, hatta bu gereklidir. Böyle bir beraberlik ideolojik, siyasal ve pratik olarak üzerinden atlanamaz bir öneme sahiptir.

5 - Anadilde eğitim demokrasi mücadelesinin 'olmazsa olmaz' bir bileşenidir. Somut olarak programımızda bulunmaktadır. Ancak bu şiarın çok fazla yaşam bulduğu söylenemez. Gençlik mücadelesinin güncel eksiklikleri arasında geldiği söylenebilir. Bu eksiklik karşısında duyarlılığı daha da arttırmak zorunludur. Yurtsever öğrencilerin gençlik eylemlerine katılması anadilde eğitim isteminin yalnızca programda değil; alanlarda da haykırılması için önemli bir adım olacaktır.

Marksizm Leninizm ÖĞRENİYORUZ (4)

“ Bilim ve bilgi, ayrıcalıkların işi olmaktan, zenginlerin ve sömürücülerin mevzilerini güçlendiren materyal olmaktan kurtarılmalı; emekçileri, sömürülenleri kurtarma aracına dönüştürülmelidir. ”

(LENİN)

● DEVRİM

Cokça işittiğimiz kavramların birincisi sınıf ise, ikincisi kuşkusuz "devrim"dir. Herşeyden önce devrimci olduğumuzu söyleyerek kavramı tam ve iyice bilinmesinin zorunluluğunu anlatmış oluyoruz. Neden devrim? sorusuna tek bir cümle ile yanıt vermek mümkün değil. Gerçi, kelimenin çağrıştırdığı devrim ek fiili, geçerli kullanım alanı ile birlikte düşünüldüğünde elbette bir fikir ama kavram yine de olası bir tek tanımla açıklayıcılığına kavuşmaz.

Tarifi mümkün kılmak üzere, Bilimsel Sosyalizm, Devrim'i ikiye ayırır: 1) Siyasal devrim (diğer adıyla Dar Anlamda devrim) 2) Toplumsal devrim (diğer adıyla geniş anlamda devrim) bu ayırmadan sonra kavramı açıklayabiliriz.

Siyasal devrim (dar anlamda devrim): İktidarı bir sınıfın elinden daha ileri bir sınıfın eline geçmesidir.

Bu tanımdaki iki koşula dikkat çekmek istiyoruz. Herhangi bir iktidar değişikliğinin siyasal devrim sayılabilmesi için a) İktidarın sınıflar arasında el değiştirme ve b) İktidarı ele geçiren sınıfın öncekinden daha ileri (ilerici) olması gerekiyor. Böylece tanım her iktidar değişikliğinin devrim sayılamayacağını vurgulayarak önemli bir bakış açısı getiriyor. Demek ki, değişiklik yöntemi ne kadar fırtınalı olursa olsun, örneğin kapitalist bir ülkede (darbeler ya da seçimler yoluyla) iktidarın burjuvazinin çeşitli kesimlerinin eline geçişine devrim demek mümkün değildir. Çünkü, siyasal devrimde söz konusu olan, sadece iktidarın herhangi bir şekilde değişmesi değil; sınıflar arasında el değiştirmesidir. İktidarı mevcuttaki sınıfın elinden alan yeni sınıfın (tarihsel anlamda) ileri olması gerekliliği de siyasal devrimin tamamlayıcı koşulu olmaktadır. Ters, Karşı-Devrim'dir. Yani; iktidar sınıflar arasında eldeğiştirmiş ve / fakat yeni sınıf öncekinden ileri değil, geri bir sınıfa, söz konusu olay karşı-devrimdir.

Toplumsal devrim (geniş anlamda devrim): Bir üretim biçiminden daha ileri bir üretim biçimine geçilmesidir.

Toplumsal devrim tanımında önümüze çıkan "üretim biçimi"nin (üretim tarzının) ayrıntılı açılım Ekono-

mi-Politik bölümünde yer alacaktır. Ancak konuyu kavrayabilmemize yardımcı olması anlamında şimdiden bir açıklama yapabiliriz: Üretim biçimi, üretici güçlerle bunlara denk düşen üretim ilişkilerinin çözülmez birliğidir. Üretim biçimine karşılık olarak temel, ekonomik altyapı, ekonomi (ekonomiyle daha çok üretim ilişkilerinin yönü belirtilir) denildiğini de ekleyebiliriz.

Demek ki toplumsal devrimde söz konusu olan, temelin değişmesi ve bu değişimin daha ileri olmasıdır. Açıklanmaya muhtaç yönlerin daha ileri bölümlerde bulunacağını belirterek, genel olarak şunu söyleyebiliriz: Tarihsel gelişimin belirli bir döneminde, mevcut üretim ilişkisi üretici güçlerin gelişimine ayakbağı olmaya başlar. Üretici güçler, kendilerini körelten üretim ilişkisinin yerine daha ileri bir üretim ilişkisini ve dolayısıyla, mevcut üretim biçimi yerine yeni bir üretim biçimini geliştirmek/geliştirmek zorunluluğunda bulunurlar. Bu zorunluluğun yerine getirilmesinin adı Toplumsal Devrim'dir.

Üretim biçimini de kapsayan üretim sistemi (ya da sosyo-ekonomik formasyon) değişiklikleri, siyasal devrim ile toplumsal devrimin gerçekleşmesiyle oluşur. İktidarın (ya da maddi üst yapının/devletin) değişimini anlatan siyasal devrim ile üretim biçiminin (Temel'in) değişimini anlatan toplumsal devrimin yerine oturduğundan sonra yeni bir üretim sisteminden bahsedilebilir.

Bir üretim sisteminden değişikliklerinin bir tek yolu izlendiğinden bahsedemiyoruz. Devrimlerin seyri bakımından kapitalizme kadar olan tüm üretim sistemi değişimleri ile kapitalizmden sosyalizme geçiş arasında köklü bir ayrım vardır.

Kapitalizme kadar olan sistem değişimleri, bir sınıflı toplumdaki başka bir sınıflı topluma geçişi anlatır. Kapitalizmden sosyalizme geçiş ise sınıflı bir toplumdaki sınıfsız topluma geçişi anlatır ki bu, seyir bakımından da esaslı bir farka işaret eder. (Kapitalizmden sonra söz konusu olan sosyo-ekonomik formasyon komünist toplumdur; sosyalizm buna gidişi anlatan bir evredir.)

Bir sınıflı toplumdaki başka bir sınıflı topluma geçişte seyir; önce toplumsal, sonra siyasal devrim şeklindedir.

Bu arada belirtelim; siyasal ve toplumsal devrimlerin bütünlüğü, kimi zaman "ihtilal" sözcüğüyle de anlatılabilmektedir ve bu durumda ihtilal, maddi üst yapı değişimini anlatan siyasal devrimle üretim biçimi değişimini anlatan toplumsal devrimin tamamlanışını izah eder, yani artık yeni bir üretim sistemi söz

Bir sınıflı toplumdaki başka bir sınıflı topluma geçişte de, sınıflı toplumdaki sınıfsız topluma geçişte de, geçişi zorunlu kılan şey, üretim güçleriyle üretim ilişkilerinin çatışmasıdır. Yani tüm gelişmelere damgasını vuran şey toplumsal devrim seyridir.

konusudur.

Ihtilali bu anlamıyla ele aldığımızda örneğin burjuva ihtilali, burjuva iktidarının kurulmasıyla tamamlanır. Oysa komünist ihtilal, proletaryanın siyasal devrimi sonunda proleter iktidarın kurulmasıyla başlar. Bunun nedeni, kapitalist mülkiyet ilişkisi, (ki, mülkiyet ilişkileri üretim ilişkilerinin temelini oluşturur) ile sosyalist mülkiyet ilişkisi arasındaki köklü farklılıktır. Feodal ya da kapitalist ilişkiler, kendinden önceki üretim ilişkisinin bağrında, kendiliğinden gelişir. Oysa, sosyalist ilişki böyle değildir. O, kendinden önceki toplum biçiminin, kapitalizmin, bağrında kendiliğinden ortaya çıkmaz. Sosyalizm ancak milyonların bilinçli çabalarıyla, sosyalist devletini planlı ve örgütlü girişimleriyle kurulur.

Bir sınıflı toplumdaki başka bir sınıflı topluma geçişte de, sınıflı toplumdaki sınıfsız topluma geçişte de, geçişi zorunlu kılan şey, üretim güçleriyle üretim ilişkilerinin çatışmasıdır. Yani tüm gelişmelere damgasını vuran şey toplumsal devrim seyridir ve bu temelden kaynaklanan dürtünün diyalektik bir şekilde siyasal yapıyı da sürekli bir biçimde etkilemesi kaçınılmazdır. Kapitalizme kadarki toplumsal sistem değişikliklerinde, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çatışmanın yeniye yaratacak gelişimi, temelden (üretim biçiminden) başlıyor ve nihayet; yeni üretim biçimiyle çelişen siyasal iktidarın zaptedilmesiyle (diyalektik ilişkisi devam etmek kaydıyla) tamamlanıyordu. Oysa sosyalist üretim ilişkileri kapitalizm çerçevesinde doğmaz. Çünkü, artık söz konusu olan şey, bir sömürge biçiminden diğerine geçiş değildir; esasta bir farklılık gündeme gelmiştir. Kapitalizmi önceleyen, feodalizm ve feodalizmi önceleyen kölecilik; sınıflı, sömürücü, özel mülkiyetçi oluşlarıyla esasta bir benzerlik gösterirler. Kölecilikten feodalizme ve feodalizmden kapitalizme geçiş, büyük ilerlemele-

rin temelden başlamasının, birbirlerinin üretim biçimlerinin bağrında yeninin etkin olmasının olanakları bulunur. Sosyalizmi kuracak sınıf (proletarya) ise tüm önceki mülk sahibi sınıflardan ayrılır. Hedefi de ayırdır ve artık sınıflı toplumların sonunu müjdelir.

İşçi sınıfı iktidara geçtikten sonra, devleti aracılığıyla kapitalistlerin üretim araçları mülkiyetini (fabrikaları, madenleri, ulaşımı, bankaları vs.) kamulaştırınca ve kollektif sosyalist ilişkiler ortaya çıkar. İktidar işçi sınıfının eline geçmeden (yani öncelikle siyasal devrim olmaksızın) bunların yapılamayacağı açıktır.

Gerici sınıflar hiçbir zaman egemenliklerini kendi istekleriyle terketmezler. Sosyalizm öncesi üretim sistemleri değişikliklerinde de, temelde başlayan; yeni üretim ilişkilerinin önünü kesmek, eskimiş üretim ilişkilerini devam ettirmek için devlet iktidarının tüm gücünü kullanırlar. İşte bu yüzden devlet iktidarı sorunu her ihtilalin temel sorunudur. Sosyalizme geçişte ise devlet iktidarının zaptını amaçlayan siyasal devrim başlangıç noktası olmakla, daha da önem kazanır.

Proletaryanın siyasal devrimi daha önemli olmakla kalmaz, başka farklılıklar da gösterir. Diğer siyasal devrimler, yeni sömürücü sınıf tarafından, ele geçirilen devletin mükemmelleştirilmesini amaçlar. Sömürücü sınıfların siyasal devrimleri, mevcut devlet iktidarını tümüyle yokedip yeniden oluşturmaz; çünkü mevcut devlet azınlığın çoğunluk üzerindeki "yeni" diktasına da elverişlidir ve sorun onu yetkinleştirir. Proletaryanın siyasal devrimi biçimleri her ülkede farklılıklar gösterse de kesinlikle eski devlet aygıtı sorununu ele alır. Aygıtı mükemmelleştirmez; yıkar ve toplumsal devrime uygun hale getirilmiş şeklini kurar. Örneğin; polis, mahkemeler, yönetim örgütleri vs. yeni bir nitelikte ele alınır. Daha önceki devrimlerde, yeni sınıf iktidara geçince, devlet aygıtını kendi ihtiyaçlarına göre düzenliyordu. Devrimler bir sömürücü bir başka sınıfın egemenliğini getirdiğinden buna olanak vardı. İşçi sınıfı bu yolu izleyemez. Polis, jandarma, ordu, mahkemeler ve diğer devlet organları gibi yüzyıllar boyunca sömürücü sınıflara hizmet etmiş kuruluşlar ezdikleri kimselerin hizmetine giremez. Devlet aygıtı sıradan bir düzenek değildir, onu kullananlara karşı ilgisiz olamaz; makinist değiştirilebilir, ama treni çeken yine lokomotifdir. Burjuva devlet makinasına gelince; özelliği gereği işçi sınıfına hizmet edemez. Aygıtın bileşimi ve yapısı, devletin başlıca görevine göre düzenlenmiştir: Emekçileri burjuvaziye bağımlı kılmak, azınlığın çoğunluk üzerindeki diktası... Bu nedenle Marx, daha önceki bütün siyasal devrimlerin eski devlet mekanizmasını kusursuzlaştırmaktan başka bir şey yapmadığını, oysa işçi sınıfı devriminin bu düzeni yıkmayı ve yerine proletarya devletini geçirmeyi amaçladığını söylüyor. Bu, çoğunluk yönetimi kurullarını, proleterya demokrasisi yolunu açmak için; kaçınılmazdır. Azınlığın çoğunluğa dikta etmesine yarayan

Alman Sosyalizmin Neferi Thaelmann Yoldaş 110 yaşında!

Ernst Thaelmann'ı anmak

Suzan GÜNDOĞDU

16 Nisan 1886'da Almanya'nın Hamburg şehrinde doğan, Thaelmann yoldaş, daha küçük yaşlarda mücadeleye atılır. Mütevazî aile yaşamına sahip Thaelmann ailesi çeşitli küçük işyerleri açarak, geleceklerine güvenceli ve bağımsız bir gelecek hazırlamaktı. Ernst, öğrenciyken bile, ailesinin işlerine yardımcı olmak zorundaydı. İyi bir öğrenci olan Ernst, okul ödevlerini yapmaya ve oynamaya fazla bir zaman ayıramıyordu. Babasının küçük işyerinde çalışarak ailesine yardım etmekteydi.

Alman İmparatorluğu'nun ikinci büyük kenti, aynı zamanda Avrupa kıtasının en büyük limanı, endüstri ve ticaret merkezi olan Hamburg'da kapitalist sömürü toplumunun sınıf çelişkileri çok açık bir şekilde göze çarpıyordu. Ernst Thaelmann, ailesinin ticarethanesindeki işinde bunu görerek, daha sonradan şöyle anımsamaktaydı. "Manava gelen müşterilerin alış-veriş biçiminden halkın yaşamının sosyal farklılıklarını ayırt ediyorum. İşçi kadınlardan sefalet, yoksulluk, çocuklarında açlık ve çok az şeyler alabilmeleri; varlıklı müşterilerin ise daha fazla alış-veriş yapmaları vs. Okulda da benzer gerçekler... Bu acıklı durum, özellikle fakir insanların dükkandaki alış-veriş biçimleri, beni çok etkiledi" demekteydi.

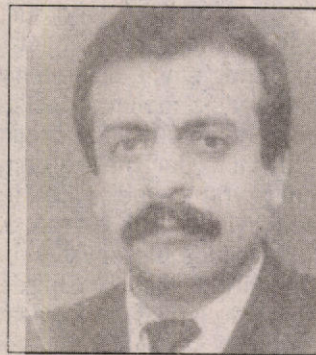
15 Mayıs 1903 tarihinde 17 yaşındayken Sosyal Demokrat Parti (Günümüz Alman Sosyal Demokrat Partisi) SPD'ye üye olur. 1 Şubat 1904'te sendikaya üye olur. Ernst, partinin ve sendikanın toplantılarına miting ve gösterilere katılarak, her yerde tüm çalışanların çıkarılarını kararlı bir şekilde savundu. Daha 1906'da genç sendikacı, siyasi polisin dikkatini çekmiş ve polis, hakkında "Ernst Thaelmann" dosyası açmıştı. Bugün olduğu gibi o günde bir çok sendika yöneticisi, Marx'ın sınıf mücadelesi öğretisini proletarya diktatörlüğünü reddediyordu. Ve işverenlerle barışçıl uzlaşmalara yöneliyorlardı. Bu arada, işçi gençlik için ne yapılabilir; işçi gençlik, haklarını en iyi şekilde nasıl savunup geliştirilebilir, emekçilerin mücadelesinde nasıl belirleyici bir faktör durumuna gelebilir, gibi sorular önüne çıkar" (*özgeçmişim*) 1913 yılı Eylül ayında, Jena'da yapılan sosyal demokratların Parti Kongresi'nde Rosa Luxemburg, meclis grubunun tutumunu eleştirir ve ileride bir savaş durumunda, savaş masraflarının da aynı biçimde sosyal demokratlar tarafından onaylanmasına yol açacağına işaret eder.

Kongrede Thaelmann, şiddetle karşı çıkarak, Rosa Luxemburg tarafından Meclis'te dile getirilendüşünceleri savundu. Thaelmann, bu toplantıda aynı şekilde, 30 Eylül 1913 tarihli "Hamburger Echo" adlı yayınında aktardığı gibi "Rosa Luxemburg'un kitle grevine ilişkin

görüşlerini ayrıntılı olarak" savuydu. O, Alman sosyal demokrasisi içindeki sol kanadın, proleter taraftarlarından biriydi. Ernest Thaelmann faşizm zindanlarında. Ernst Thaelmann, tutukluluk döneminde bir arkadaşına yazdığı mektupta sarsılmaz güveniyle şöyle demekteydi. Almanya'da sosyalizmin, birgün mutlaka zafere kazanacağına olan inancını sarsılmaz güveniyle dile getiriyor ve sunuları yazıyordu.

"Benim yaşamım ve eylemlerim tek birşeyi tanıyor ve tanıyor. Emekçi Alman halkı için ruhumu ve bilgilerimi, deneyimlerimi ve yeteneklerimi, evet herşeyimi, bütün benliğimi Alman geleceğinin en güzeline, Alman ulusunun, yeni halkların baharındaki, mutlaka zafere ulaşacak olan sosyalist özgürlük mücadelesi için seferber etmek!.. Yaşamımızın öyküsü ağırdır. İşte tamda bu yüzden sağlam karakterli insanlara gereksinim vardır... Çünkü, devrimin neferi olmak inancımıza sarsılmaz bağlılık! Öyle bir bağlılık ki, yaşam ve ölüm sırasında kendini sınavabilmeli; aynı zamanda mutlak güvenilirlik, umudunu yitirmemek, kavga cesareti ve hangi koşullarda olursa olsun tuttuğunu koparabilecek güçte olmak demektir" demekteydi. Ancak Ernst Thaelmann, uğruna mücadele ettiği davanın, zafere ulaştığını göremedi.

Hitlerin bizzat verdiği emirler 18 Ağustos 1944'te Buchenwald Toplama Kampı'nın krematoryumuna götürülerek, orada faşistlerce kurşunlandı.

Mehmet LATİFECİ...

*Titriyordu hayat
Ürkek bakıyordu
düşman
Atıyordu
yürek kocaman
Ve
Durmuştu yaşam
Yeniden doğacak
güneş
bekleniyordu.*

30. 03. 1995'te işbirlikçiler tarafından katledilen DEP eski Samandağı İlçe Başkanı Mehmet Latifeci ve babası Yahya Latifeciyi saygıyla anıyoruz.

Yurtsever- Sosyalist Emekçiler

Rüzgara karşı yürüyüşte komsomol (4)

A. Tayyip GÜLGÜN

Proletarya diktatörlüğünün niahi kurtuluşa giden yolda vazgeçilmez araç olduğu gerçeği; başta proletaryanın kendisi olmak üzere toplumsal kurtuluş mücadelesinin tüm unsurlarına mürekkep yalamayı ve gerici toplumsal güçlere; değerlere karşı savaşmayı emreder. Lenin yoldaşın proleterya diktatörlüğü tanımlaması göstergedir: "Proleterya diktatörlüğü, eski toplumun güçlerine ve geleneklerine karşı sert bir savaşımdır, kanlı ve kansız, zoraki ve barışçı, askeri ve ekonomik, eğitsel ve yönetsel bir savaşımdır".

Devrim mücadelesi sürecinde, devrimcilerin hangi araçları ne şekilde kullanacakları konusunda düşünmeyi zorunlu koşul koyarken Lenin; devrimcileri mücadele araçlarında birini ya da birilerini görmezden gelinmesinde men etmiştir. DKÖ ve komsomol

ilişkinisi toplumumuzun kültürel yapısı konusunda birlikte ele almamızın nedeni, günü-birlikçi bakış açısının altında yatan sorumluluktan kaçış esprisini gözler önüne sermektir. Çünkü bu sorun toplumumuzun kişilik yapısıyla yakın ilintisi olduğu gerçeğini ortaya koyuyor. Devrimlerde komünizan evresinden başlayarak daha sonraki evrelerde kronikleşerek devam eden mitleşme süreci, devrimcinin tek başına devrim gerçekleştirme düzeyinde bir tür "sol" komünistlik hastalığına kadar varıyor. Sadece bizim toplumumuzda değil, devrim süreçleri yaşamış diğer toplumlarda da

açıkça görülen hastalık bizim toplumda daha fazla zemin bulduğu için yazılmışlara tekrar olması pahasına yeniden değinmek gerektiği ihtiyacındayım.

Toplumsal ezilmişliğimiz sonucu düşen yılgınlığın, zaman zaman "saman alevi" şeklinde ortaya çıkan coşkuğun, devrimci mücadele sürecinde neden olacağı muhtemel sıkıntılara daha önce dikkat çekmiştik. İlegal örgütlenme konusunda yetersizliğimiz ve çoğu zaman toplumun legal kurumlarında ezici çoğunluğun oportünistlerde oluşması coşkuumuzun iç kemirmelerine kulak vererek mantıktan uzaklaştığımız süreçler veya en azından bu süreçlerin yaşana-bileceğini göz önünde bulundurarak yönelim içerisinde olmak durumundayız. Çünkü mevcutta bulunan DKÖ'lerin hiç biri toplumsal mücadelesinde bir barış süreci yaşamadı, dolayısıyla burjuvazinin legal toplum kurumları aracılığıyla ezilen emekçi halk sınıfının iktidar savaşımına ne tür darbeler indirebileceğine temkinlik etme şansımız olmamıştır. Oysaki bö-

lesi bir tehlike her zaman mevcuttur ve o zaman başımız oportünizm ile ciddi bir biçimde dertte olacaktır.

Yalnız oportünizm ile başedebilmek için düzenden kaptığımız küçük burjuva kişilikten kendimizi arındırmak gerekiyor. Sorun ile mücadele edelim derken sorunun kaynağını merkeze almak durumundayız; unutulmamalı ki; oportünizm olayı sadece legal mücadele ortamlarında saklı değil, tersine mitleşme ortamlarında virüse kapılma tehlikesi daha büyük bir olasılıktır. Legal mücadele kurumları virüsün ortam bulmasıyla ilgili bir durumdur. Bu bakımdan koşulların dayatılması sonucu illegal örgütlenme zorunluluğunda kalan sınıf önderliğinin kendi yönelimini objektif görmesini sağlayacak araçlardan biri de demokratik kitle örgütleridir (DKÖ).

Bir başka önemli faktör toplumumuzun geleceğinde masal ve destan karışımı bir toplumsal şekillenişin olmasıdır. Dolayısıyla görünmeyi yüceltme, tapma gibi saplantıları farkında olmadan devrimci

hareket içerisinde, devrimciyi manevi doyuma daha ötesi tatmine itmektedir ve bu da süreç içerisinde devrimcinin kitlelerde uzaklaşmasını sağlayan faktör olarak işlevini sürdürmektedir. Bu kronik hastalığı yenmiş halk önderi olarak Gandi'yi incelememiz gerekmektedir. Hindistan'da sömürgecilğe karşı halk hareketini örgütlerken, birey olarak Gandi meşru mücadeleyi nasıl geliştirdi, kendisinde bunu nasıl becerdi?.. yönlü sorular bu bakımdan ön açııcıdır. Gandi ve benzeri örnekler devrimciliğin 'mahzenlere çekilmek' olmadığını göstermiştir. Bugün Kürdis-

tan'da ve de Türkiye'de bir iğneyi dahi koruyamayan, illegaliteyi "ölümüne" savunan bir çok ulusal-sosyalist hareket vardır. Her gün polisten yenen darbeler eğer; dışarda görüldüğü gibi devrimci faaliyetin yoğunluğu olmuş olsaydı şimdiye kadar Türkiye'de defalarca devrim gerçekleşmiş, Kürdistan'da defalarca ulusal özgürlük sağlanmış olurdu. Olmuyor, demek ki yöntemin bir yerinde eksiklikler ve yanlışlıklar var. Eğer böyle devam ederse -ki ben yanlışlıktan dönüleceği düşüncesindeyim- süreç içerisinde hiç kimse kaçmaktan sıkıyaya zaman bulamayacaktır. Düşünmek gerekir, cezaevi görmüş devrimcilerin çoğunun "istisna durumlar dışında" mücadeleden düşmesi sırmıdır? Elbetteki hayır.

İlegal örgütlenme koşullarının dayatması sonucu bilinçli tercihimizdir. Mücadelenin doğası gereği başka seçenek şansı kalmadığında savunuyoruz; fakat, burjuva düzen bizi buna zorluyor diye, kitlelerle bağlarımızı koparma noktasına getirmemelidir. Eğer

DKÖ'ler bizi kitlelerle buluşturan- ki öyledir meşru mücadele araçları ise değerlendirmemek devrimci sorumluluğun örneğidir. DKÖ'leri burjuva düzenin haşarelerinde temizleyecek meşru mücadelemizin zırhı durumuna getirmek zorundayız. Bu devrimci mücadelenin zorunluluğu gereğidir.

Komsomol DKÖ'ler içerisinde sıkı örgütlenip, eylem çizgisini ortaya koymaya çaba sarfetmeli ve hiç bir şekilde ve koşulda DKÖ'ler dışında kalmaya veya bırakılmaya göz yummamalıdır. DKÖ eylemine kendi ideolojisini, politikasını taşımalı, eylem anında en ön saflarda yürümeyi devrimci sorumluluk bilmelidir. İlegal örgütlenmenin mantığına uygun, karar mekanizması gizli eylemini meşru biçimde koymalıdır.

Legal mücadele araçlarının özellikle günümüz koşullarında halkımız arasında gerekliliği her zamankinden daha çok ihtiyaçtır. 70 yıllık TC. tarihinde burjuva düzen halkımızın meşru kurumlaşmasını önlemek için başvurmadığı kirliliği oyunu kalmamıştır; çünkü bir halkın yok sayılabilmesi için en başta, kendisini ifade edebileceği meşru kurumlarını yoketmek gerekir. Burjuva düzenin bu oyununu boşa çıkarmak için daha çok meşru mücadele araçlarını yaratmak uğruna mücadele etmek gerekir. Bu hem burjuva düzenin suçüstü yakalanmasını sağlayan faktör olacaktır, hem de, sınıf önderliğinin güçleşmesini ve kitleselleşmesini sağlayacaktır. Lenin yoldaşın legal mücadele araçlarını ve "sol" komünizm bir çocukluk hastalığı üzerine tespitine kulak vermek durumundayız. "Deneyimsiz devrimciler çok kez, legal mücadele araçlarının oportünizm lekeli taşıdıklarını sanırlar. Çünkü bu alanda burjuvazi çok kez- devrim zamanlarında değil de barış zamanlarında- işçileri aldatmış, işçilerin güvenliği ile oynayabilmiştir. Ve bu devrimciler, illegal mücadele araçlarının en devrimci araçlar olduğunu sanırlar. Bu da yanlıştır.

Komsomol ve eğitim

Ülkemiz gençliğinin egemen ulus burjuvazisinin eğitim kurumlarıyla başları, egemen ulus devrimci gençlik hareketine nazaran- iki kez dertte. Bunu özellikle belirtmek gerekiyor, çünkü; ezilen ulus gençliği ulusal kurtuluş mücadelesi süreçlerinde daima ağır bedeller ödemiştir, fakat, kendi özgün sorunlarının çözümüne ilişkin alması gereken karşılığı alamamıştır. Bunun doğrudan örgütlenme mantığıyla yakın ilişkisi vardır. Dört parçada yaşanmakta olan ulusal mücadele seyrinde kendisini gösteren kimi ip uçları da sorunu bu yönüyle ortaya koyuyor.

Ulusal kurtuluş mücadelesi ile toplumsal kurtuluş mücadelesi arasındaki farkları ortaya koyamamanın neden olacağı muhtemel sorunların ulusal kurtuluş sürecinde yaşayan gençlik kesimleri üzerinde toplumun geleceğini yakından ilgilendiren olası sonuçları, uluslar tarihinde yaşanan örnekleriyle ortaya koymak mümkündür. Salt ulusal kurtuluşçu perspektiflerin burjuvazi tarafından işçi sınıfına karşı kullanacak araç olduğu kesindir, hele ulusal sorunların burjuvazi için sorun olmaktan çıkmaya başladığı günümüz koşullarında bu tehlike daha da büyüktür.

Bu yüzden burjuva eğitim kurumlarındaki, ülke-

miz öğrenci gençliğinin ezen ulus gençliğiyle sorunları bir ve tek değildir. Ezilen ulus gençliğinin mücadele programları ve yönelimleri daha yüklü ve farklılıklar gösterir. Çünkü, en başta kendi ulus gerçekliğinin inkar edildiği bir eğitim sistemi dayatmaktadır; ve bu doğal olarak gelip mücadelesinin merkezine oturtulmaktadır. Eğitim kurumlarındaki anti-demokratik uygulamalara karşı ezen ulus gençliğiyle hareket ederken, ulusal kimliğin inkarından kaynaklanan taleplerini yörüngeye alması, ezen ulus öğrenci gençliği tarafından destek gördüğü ölçülerde ortak mücadelenin zemini güçlenecektir. Bu talebini inatçı bir şekilde öne sürmesi onun en doğal hakkıdır. "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganı ezilen ulusun kullandığı bir slogandır. Ezilen ulus bu sloganı atarken, karşılığında, ezen ulusun "yaşasın ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" sloganının atmasını beklemek en vazgeçilmez doğal hakkıdır. Bu tablonun yaşamda en iyi şekilde vücut bulacağı alanların başında eğitim kurumları gelir.

Ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesi perspektifi çerçevesinde eğitim kurumlarında örgütlenmeye yönelen komsomolun, bu dengeyi gözetmesi, örgütlenmesini de sağlam zemine oturtacaktır. Burjuvazinin eğitim kurumlarında dayattığı anti demokratik uygulamalar, öğrenci gençliğin kendi özgün sorunları bünyesinde sağlanan öğrenci örgütlülüğü ve örgütlülüğünden doğan eylem hattını tutarlı ve mantıklı biçimlerde toplumsal sorunlara taşımak gerekir.

Burjuva eğitim kurumlarında bir noktada 70'li yıllara dönmek gerekiyor. Deniz Gezmişlere tanıklık eden bu süreç Türkiye ve Kürdistan komünist gençlik hareketi için oldukça önemlidir. Deniz Gezmiş'in temsil ettiği 70'li yılların gençlik ruhu yenide devrimci mücadeleye kazandırılmalıdır. **Coşkunun, iradeli çelikten örülmüş devrimci kararlılığa dönüşünü komsomolumuz sağlamalıdır.**

1980'lere kadar üniversiteleri kazananlar, bitirenler devrimci gençlerdi, bugün ise bu durum fundamentalistler lehine değişmiştir. Bu tek şeyi gösteriyor, eğitime başlıyoruz çoğumuz "burjuva eğitim kurumlarını reddetme" adına bu keşmekeşliği yapıyoruz. Doğru mudur? Kesinlikle hayır. Geçmiş dönemlerde üniversitelere en yüksek derecelere giren devrimcilerde bizler gibi ezilen halk tabakasının çocuklarıydılar, ama aşından esirgeyip kitaba yatırmayı göze aldıkları için başarıyorlardı çünkü inançtan yana şüpheleri yoktu. İşte Deniz'ler bu sürecin devrimcileridir.

Kendi ideolojik-politik tutarlılığını yaşamında egemen duruma getiren komsomol hareketinin, eylem çizgisindeki kararlılığı eğitim kurumları içerisinde geniş bir potansiyele hitap etme ve örgütlenme şansına sahiptir. Sınıf kavgasına komsomolun burjuva eğitim kurumlarına taşıyacağı potansiyel; güç ve kadrolar olacaktır.

Sonuç olarak "kılı kırk yarma"yı gerektiren zorlu bir süreç giriyoruz. Atılacak her adım artı (+) veya eksi (-) hanemize yazılacaktır. **Sorumluluğu büyük kararlılık gerektiren; rüzgara karşı uzun soluklu**

bir yürüyüşür. Ölenler olur dizlerinin bağı çözülen de olur. Ama bu duvara konulacak her taş yerinde kalacaktır.

Bunun için:

● Her yıl yaklaşık beşyüzbin dolayında genç liseyi bitiriyor, onbinlercesi üniversiteden mezun oluyor, yüzbinlerce genç sokaklarda işsiz dolaşıyor, yüzbinlercesi fabrikalarda, tarlalarda yaşam mücadelesindedir. Bu potansiyeli sınıf kavgasına kazandırmalıyız.

● Üniversitelerde olabilecek en geniş örgütlülüğü yaratmak için var gücümüzle yüklenerek örgütlenmemizi sağlayalım; liselerde, ortaokullarda direnişli örgütlenme çabası içerisine girip, liselerde üniversitelere öğrenci kazandırılmalıdır.

● Köylü gençliğe, işsiz gençliğe ulaşım bu alanlarda kendisini keşme-keşliğe terketmiş bu potansiyeli kom-somol safalarına taşıyalım.

● Burjuvazi insanlığa birbirini ez-meyi, birbirinin sırtında geçinmeyi, kat-merli sömürüyü hediye etmiştir; biz, ideolojik- politik tutarlılığımızı yaşama egemen kılarak, kendimizden başlayıp devrimci kişilik kazanarak topluma, eşitlikçi kardeşçe yaşamının mutlulu-ğunu, insanların birbirini ezip, sömür-düğü değil; birbirini sevip yücelttiği, sı-nıfsız sömürsüz topluma halklarımızla birlikte yürüyalım.

● Düşürülmüş toplumsal kişiliğe karşı amansız mücadele içerisinde ola-lım; toplumsal yıldınlıktan doğan genç-lik coşkusunu yenerek; devrimci iradeyi dinamizmi eylem çizgimizin merkezine oturtalım. Unutmayalım ki; inanç, ka-rarlılık ve iradeye dayanılarak verilen mücadele zaferle sonuçlanır.

● Halkımızın haklı ulusal davasın-da fedakarlığımızın tek ölçütü vardır; ulusal davayı sahiplenmek ve toplum-sal kurtuluşa taşımak.

● En sonu Lenin yoldaşın "eğitim-inde, öğretiminde ve öğretisinde sömür-çülere karşı tüm emekçi halkın ortak mücadelesine katılmakla birleştiği za-man, (Komsomol-B.N) genç komünist neslin birliği adını hakeder" sözünü her zaman yanımızda taşıyalım. **(BİTTİ)**

■ Dip Notlar

1) V.I.Lenin- Din Üstüne say- 49 (Sol yay)

2) age - say- 65

3) - Server Tanilli - Devlet ve Demokrasi say. 60 (Cem yay)

4) - S. Çiftiyürek - "Ulusal Soruna Somut ve Tarihsel Yaklaşım" say. 100 (Pelé sor yay)

OKURDAN... OKURDAN... OKURDAN...

Mêrhaba ji vara hêvalen ciwan!

Rêheval'in üç sayısında okudum, içimde Rêheval sevincini hise-diyorum. Okumak en güzel şeydir. Çünkü; bilgi edinmek, zeka geliştirmek ve bir şeyler öğrenmenin tek yoludur. Tarihe bir göz attığımızda toplumlar tarihinde ilkel komünal toplum, köleci toplum, feodal toplum ve şu an toplumun insanlık ayıbı sayılarak, insanlık dışı her türlü baskısını hissettiren kapitalizm ülkemizde ve Ortado-ğu'da halkımız üzerinde her türlü sömürü, asimilasyon, göç katliam ve soykırımlarla devam etmektedir. İnsan haklarına ve halkların çı-karlarını savunanlara 'terörist' diyen, insan kanını emen bu vampir-ler şöyle bilmeliler ki bu insanlık dışı düzen birgün mutlaka tarihin derinliklerine atılacaktır. Süreç içerisinde gelişen mücadele yeni ufukla, yeni ışıkla ve yaratılan aydınlıklarla mutlaka direnen halkların olacaktır.

Kürdistan halkının onuru, güveni, direniş ruhu olan Newroz bay-ramını bize miras bırakan Demirci Kawa'dan sonra 21 Mart 1982'den özgürlük ateşini bedeninde yakan Mazlum Doğan, Kürdis-tan kadın şehitlerinden olan Rahşan Demirel, Leyla Qasım...ve nice-leri Kürdistan ve ezilen tüm halklara yaşama sevincini, direniş ruhu-na aşıladılar. Yaşadığımız şu süreçte toplumu yöneten bir avuç in-san; insanlıkdışı olan kendi düzenini sürdürülebilmek için düşman gördüğü halka ve halkların kurtuluşu olan sosyalizme her türlü saldı-rısı, tüm yalan söylemleri birgün mutlaka yüzlerine geri çarpacaktır. Örnek verecek olursak halkların özgürlük ve kurtuluş mücadelesini verenlere, 'terörist' ve 'bölücü' diyorlar. Asıl tam tersi terörist ve bö-lücü olan kendileridir. İnsanın insanca yaşayabilmesi için, insanlık kendi değerlerini kendi elleriyle yaratmalıdır. Bu da kolay olmaz ar-mut piş ağzıma düş demekle armut pişmez, pişse bile hiç gelmez. Ateş olmadan pilav pişmez herşeyin bir bedeli vardır. İnsanın uygar-lık tarihini bugüne kadar ödenmiş bedellere borçluyuz. İşte tarih şu-nu bize gösteriyor, insan olarak birey ve toplum haklarına sahip çık-malıyız.

İşte basın alanında büyük bir boşluk dolduran yurtsever-sosyalist gençliğin sesi olan Rêheval'ı okumalıyız, okutmalıyız. Hepimiz Rê-heval'ın birer okuru, birer muhabiri, birer temsilcisi, birer sahibi ol-malıyız. Sahip olduğumuz, emek verdiğimiz sürece değerini ve an-la-mını daha iyi biliriz. İşte o zaman dönen çarkların bir dişlisi kendi görevini yapmış olur. Rêheval'deki yazı dizisi 'Direnmek Yaşamak-tır!' da olduğu gibi, insan kendi onuru için savaşmalıdır. İşte onuru-muz için savaşmak istiyorsak mutlaka bedel ödememiz gerekir.

Günlük yaşamda engellerle karşılaşırız, zaten toplum; kural ve engellerle kuşatılmıştır. Böyle ezilen bir toplumun kurtuluşu ancak ve ancak işçi sınıfının müdahalesiyle olur. Her işçinin ve emekçinin farkına vardığı kurallardan biri işçilerin emekçilerin patronlar ve sist-em tarafından sömürülmesidir. Çalışan işçi hiç bir zaman çalıştığı ücretin karşılığını alamamakta, diğer tarafta işçilerin uğraşı sonucu kazanılan para patronların cebine artı-değer olarak girmektedir. Sö-mürülenlerin sırtından sömürenlerin cebine giren artı-değer işçi sınıfının bilincine çıkarılmalıdır. Direnmek yaşamaksa hakkımızı gasp edenlere karşı direnmeliyiz. Direnmeliyiz ki yaşayalım, diren-medem yaşamak olmaz.

Sesimiz, sözümüz olan Rêheval'i bize ulaştırırların-çalışmalarından başarılar dilerim.

Mahmut Taşlı

Antep

KKP, Alman devletinin Newroz'a ilişkin tutumunu değerlendirdi

Newroz halkımıza kutlu olsun

Newroz baharın ilk başlangıcıdır, doğanın güzelliklerinin yeşerdiği ve boyverdiği gündür, diğer bir adıyla "Yeni Gün"dür Newroz. Halkımızın ulusal bayramı Newroz'u egemen sınıflar gündeminden saptırarak, kendilerine benzeterek kutlamaya çalışıyorlar. Gündeminden saptırma-ya çalışsalar da, halkımızın zalimlere karşı direniş günü olan Newroz'undan vazgeçiremeyeceklerini bilmelerini hatırlatmak isteriz.

Emperyalizm bölge devletleriyle birlikte Kürdistan'ı kendi aralarında paylaşarak, halkımızı ezilen bir halk konumuna getirmiştir. Kürt halkı hem bölge devletleri ve hem de emperyalizm tarafından ezilmekte, sömürülmekte ve baskı altında tutularak yıllardır 'esaret'e karşı amansız mücadele etmektedir. Halkımızın bu çift baskıya karşı haklı mücadelesi karşısında emperyalizm ve bölge devletleri, zor anlar yaşamaktadır.

Aynı yöntemi bugün Almanya yapmaktadır. Halkımız yıllardır Almanya'da yürüyüşler düzenlemektedir. Şimdiye kadar yapmış olduğu yürüyüşlerde herhangi bir olayla karşılaşmamıştır. Bu durum Almanya tarafından da bilinmektedir. Ama halkımızın en doğal haklarından biri olan ulusal bayramlarını coşkulu bir biçimde kutlamasına, TC devletiyle Alman devleti tahammül edememişlerdir.

Bunu Newroz kutlamalarında daha net görmekteyiz. TC devleti dün Newroz'u yasaklarken, bugün Newroz'a sahip çıkmaktadır. İki yıldır Newroz'u Türk bayramı olarak kutlamaya başlamıştır.

Güneş balçık ile sıvanmaz. TC devletinin bu girişimi sonuçsuz kalmıştır. Onun içindeki, yaşayan halkımızın Newroz kutlamalarına karşı harekete geçerek; Almanya'da "96 Bi-

zimidir-Kürdistan" yürüyüşünü yasaklamıştır. Yeni kurulan Anayol hükümetinin başı Mesut Yılmaz bizzat Almanya'ya gelerek, Newroz etkinliklerinin yapılmamasına yönelik Alman devletine adeta direktif vermiştir.

Bunun sonucu olarak Almanya'daki Newroz etkinlikleri yasaklanmıştır. Çünkü; Alman devleti Türk devleti gibi Newroz bayramı, 'Almanların bayramı'dır diyerek sahip çıkmaz.

Alman devleti yüzsüzdür. Fakat TC kadar komik değildir. Alman devletiyle TC devleti birlikte çalışıyorlar.

Halkımızın Ulusal özgürlük ve sosyalizm mücadelesini boğmak istiyorlar. TC ile

Alman devleti halkımızın ulusal özgürlük mücadelesini terörize etmeye çalışmaktadırlar. Alman devletiyle halkımız, hiç bir zaman dost olmamıştır. Kürdistan'da halkımız Alman silahlarıyla öldürülüyor. Yürüyüşe katıldılar diye sınır dışı etmeye kalkmaktadır.

Eğer öyle ise, Almanya'nın kendi halkını da sınır dışı etmesi gerekiyor.

Çünkü Almanya'da sürekli yürüyüşler yapılmaktadır. Almanya'nın halkımıza karşı başlatmış olduğu saldırıyı Kürdistan Komünist Partisi (KKP) olarak nefretle kınıyoruz. Halkımızın yurtdışında yürütmüş olduğu meşru mücadelesi yasaklarla ve gözdağlarıyla engellenemez. Hiçbir yerde görülmemiştir.

Emperyalizm, halkımız için hiçbir dönem dost olmamıştır. Bu dönemde ise halkımız için hiç dost değildir.

Halkımızın ulusal sorunu emperyalizm tarafından değil de, halkımızın kararlı ve neşter kavgası sonucu çözüme ulaşacaktır.

Newroz meşalesi 2608 yıldır yanmaktadır. Bunu söndürmeye hiç kimsenin gücü yetmemiştir. Almanya'nın da gücü yetmeyecektir.

**Partiya Komünista Kurdistan
(KKP)**

Almanya Komitesi

Bonn Ninova'lardan biri mi?

Sadık KOLUSARI

Evet, 1996 Newroz'unu geride bıraktık; fakat yankıları hâlâ devam ediyor. Bu yıl Newroz kutlamalarının en olaylı geçtiği yer veya yerlerden birisi Almanya oldu. Almanya'nın Newroz kutlamaları sırasındaki tavrı Almanya'nın genel politikasının bir parçası olarak ortaya çıktı: TC devletine her yönüyle destek vermek, genel olarak Kürtleri, özel olarak PKK'yi 'terörist' olarak göstermek için yoğun çaba sarfetmek. Bu amaçla Kürtleri kışkırtmak, teröre destek vermek ve Almanya kamuoyundan tecrit etmek istedi/istiyor. Almanya'nın bu amaçlarında sonucu belli bir yıl aldığı bir gerçek olmakla birlikte tam bir başarı sağlaması mümkün gözüküyor.

Newroz kutlamaları esnasında yüzlerce kişinin yaralandığı, 2 binden daha fazla insanın gözaltına alındığı Almanya'da; Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'de dahil tüm burjuva partileri, yabancılar yasasının daha da sertleştirilmesini ve olaylara karışan Kürtlerin yurtdışı edilmesini savunurken, Almanya Komünist Partisi (DKP) hükümetin tavrını kinayan ve Kürt sorununun barışçıl ve siyasi çözümünü isteyen bir açıklama yaptı. Almanya'daki Newroz olaylarından sonra başkaları da konuştu. İşte Almanya'da 13-22 Mart tarihinde yayınlanan haftalık Die Woche (Türkçesi: Hafta) gazetesinde yer alan ve Rêheval okurları için Türkçe'ye çevirdiğim bazı açıklamalar:

■ **Erwin MARSCHESKI**
(CDU/CSU Grubu'nun İç Politika Sözcüsü)

"...Avrupa'daki en liberal yabancılar politikasına sahibiz. Kim yabancıların bu hakkını muhafaza etmek istiyorsa, kötüye kullanılmaya çalışmasını engellemeye çalışmalıdır. Misafirlik hakkını zorbalıkla kullananlar, kesinlikle sınır dışı edilmelidir. Böylesi durumlarda devletin hızlı bir tepkisi gerekmektedir. Çünkü yurttaşlarımızın devletin iç güvenliği garanti etme diye sınırsız bir hakkı ve talebi vardır."

■ **Cem ÖZDEMİR (Birlik 90/Yeşiller)**

"...Sınırdışı tmeler kesinlikle yanlış olur. Alışıldığı gibi elebaşılara ağı takılmayacak. Türkiye'de sürekli büyüyen Kürt sorununa karşı sınırdışı etmelerin ne yararı olacak? Sınırdışı edilenler ya işkence bodrumlarına, ya da Abdullah Öcalan'ın kucağına karar kılacaklar. Apo sınırdışı edilecek her Kürdü, şiddet ortamında savaşa gidecek yeni birisi olarak görüyor ve seviniyor. Şimdi soğukkanlı davranmaya ve Kürtlerin şiddetten uzak çoğunluğunu sandala alan-kurtaran vb. sorunu küçülten bir stratejiye ihtiyacımız var. En sert kanunlar için rekabet etmeye gerek yok."

■ **Mustafa KISABACAK (KOMKAR)**

"...Zaten kısıtlayıcı olan yabancılar yasasını sertleştirilme veya hızla sınırdışı etme hakkındaki tartışma çok tehlikeli ve sahte bir tartışmadır. Bu tartışmanın tam da şimdi alevlendirilmesinin geçen hafta olan sert çarpış-

malarla az bir ilgisi vardır. Almanya'daki seçim bir kez daha burada yaşayan göçmenler ve ilticacılar zararına yürütülüyor. Bu tartışma sadece yabancı düşmanlığının ve ön yargıların artmasına neden olacaktır. Eğer gelecekteki yeni ilticacı yurtları veya evleri yakılacak olursa, kimse 'bilmiyordum' demesin."

■ **Andreas BURO (Siyasal Bilimci)**

"...Kanunlar PKK'nin şiddet stratejilerine karşı yeterlidir. Türk işkencehanelerine ve ölüme gönderme insan hakları sorumluluğuna karşı vahim ihlallere yol açar. Bonn, Türk savaşını destekleme ve PKK yasağı ile, taraf olmak suretiyle suçu paylaşıyor. Baskının ve milyonlarca Kürdün sürgün edilmesinin sona erdirilmesi için Bonn ve batının yeni bir politikaya acilen ihtiyaçları var. Türkiye'nin Kürtlere insani ve azınlık haklarını vermesi gerekiyor. Bonn bir barış sürecine katılmada ciddi bir istek gösterirse, Kürtler de kendilerini unutulmuş, kendilerine ihanet edilmiş hislerinden kurtulacak ve umutsuzluktan yola çıkarak şiddete başvurmaktan vazgeçeceklerdir."

■ **Fritz Rudolf KÖRPER**
(SDP Meclis Grubu İç Politika Sözcüsü)

"...Kim ki misafirlik hakkını şiddet eylemleriyle kötüye kullanırsa, kalma hakkını kaybedecek ve sınırdışı edilecektir. Yabancılar yasasına bir göz atılırsa görülecektir ki hukuk, sınırdışı etmeye imkan vermektedir. En son özellikle sınırı geçme tartışmaları şiddet kullanları kendi dolaplarına kapatmak için uluslararası işbirliğinin acilen iyileştirilmesine ihtiyaç olduğunu göstermektedir."

■ **Klaus STEFFENHAGEN (Polis Sendikası)**

"... Ülkedeki takip ve kovuşturma da dahil, kimse misafir kaldığı ülkede suç işleme hakkına sahip değildir. Suçu ispat edilen suçlular sınırdışı edilebilecektir. Ülke huzurunu ağır biçimde ihlal etme 10 yıla varan hapisle cezalandırılabilir. Biz yasaların yetersizliğinden değil, yasaların yeteri kadar incelenmediğinden söz ediyoruz. Yabancı suçlularda -diğer suçlular gibi- sınırdışı gerekli olup olmadığından önce kendi cezalarını çekmelidirler. Çabucak geri dönebilecekleri bir ülkeye geri gönderme fazla bir yarar getirmeyecektir. Sorun Avrupa ülkeleriyle birlikte politik olarak çözülmek zorundadır."

■ **Wolfgang GRENZ (Uluslararası Af Örgütü)**

"... Türkiye'deki ağır insan hakları ihlalleriyle de olsa şiddet kargaşalıkları haklı çıkartılmaz. Politikacılar şiddet suçlularını sınırdışı etmek istiyorlarsa, birçok durumda bunun hiç de mümkün olmadığını anlamak istemiyorlar. Avrupa İnsan Hakları Beyannamesi, hem de anayasa işkence tehlikesi varsa sınırdışı etmeyi yasaklıyor. PKK etkinliklerinde suç işleyenlerin Türkiye'de işkence göreceklere hesaba katmak gerekiyor. İşkence koruma insan haklarının temel bir parçasıdır. Bu, suç işleyenler de dahil, istisnasız tüm insanlar için geçerlidir."

Lenin yoldaşın eşi Krupskaya devrimci yaşamda

Nadya Krupskaya

26

Şubat 1989'da V.İ.Lenin'in eşi ve arkadaşı N. Krupskaya'nın (1869-1939) 120. Doğum yıldönümüdür. 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle

, Socples-practice preospecti'in Şubat 1989 sayısından çevirdiğimiz yazıyı sunuyoruz. Krupskaya, ST. Petersburg da (şimdi ki Leningrad) soylu bir aileden geldi. Okulunu henüz yeni bitirmiş bir genç kız iken, öğrenci çevresinde Marx'ın öğretisiyle ilk kez karşılaştı.

Nadya, öğrencisi olduğu "yüksek sınıftan kadınlar" kurslarını bırakarak işçiler arasında devrimci propaganda yapmaya başlar. Bu amaçla yetişkinler için bir akşam okulunda öğretmen olur. 1894'te bir gün krupskaya'nın daima hatırlayacağı bir şey olur. Yoldaşlardan birinin dairesinden yeni bir yüz görür. Vladimir Ulyanov'dur bu yeni yüz. Bir kaç yıl sonra dünya onu öteki adıyla Vladimir Lenein olarak tanıyacaktı.

Bir süre sonra rastlantı sonucu halk kütüphanesinde yeniden karşılaşırlar. Arkadaşlıkları başlar. Kısa süre sonra Lenin tutuklanır ve Sibirya'da Sushenkoya köyüne sürgün gönderilir. Sürgün de Nadya'ya şifreli bir mektup göndererek eşi olmasını teklif eder.

Krupskaya gerçek anlamda Lenin'in sağ kolu dur. O, Lenin'in çalışmalarını okuduğu, plan ve düşüncelerini açtığı ilk insandır. Ama onun her zaman kendi işi de vardır. Lenin'in tavsiyesi üzerine Sushenkoya'da ilk kitabını, "kadın işçi"yi yazdı. 1901'de dışarıda gizlice basıldı. Rusya'ya gizlice sokularak fabrikalarda dağıtıldı. Kadının Rusya'daki durumu hakkında bu ilk Marksist kitabı, kadın işçilerin aydınlanmasında ve devrimci mücadeleye çekilmesinde önemli rol oynadı.

Krupskaya göçmenlik süresi boyunca Parti Merkez Komitesi Sekreteri'ydı. 1901-1905'de Rusya komünistlerinin gazetesi olan Iskra yayın kurulunun sekreteriydi. Rusya'daki parti basının taşınması ve rusya sınırını gizli olarak geçmesini hazırlanmasıyla ilgili tüm parti örgütleri ve tek yoldaşlarla yazışma konusunda sorumluydu.

Şubat 1917'de Rusya'da burjuva demokratik devrimi oldu. Çarlık devrildi, geçici hükümet kuruldu. Lenin ve Krupskaya ülkeye dönmek istediler. Nisan 1917'de İsviçreyi terk edip (1.Dünya savaşı henüz sürdüğünde) bir çok engelli aşarak Rusya'ya geldiler ve hemen sosyalist devrimi hazırlama işine başladılar.

Okul ve kütüphaneleri örgütlemek, kültürel eği-

Marksizm bana düşünüle bilecek en büyük mutluluğu verdi. Nereye yöneleceğinin bilgisi ve onun için yaşadığım davanın sonucunun güven altına alınması".

timsel kuruluşlar ağını kurmak ve genç işçilere alfabeye öğretmek; bunlar Krupskaya'nın Ekim Devrimi öncesi faaliyetlerinin oldukça eksik bir listesidir. Ayrıca, özellikle kadınlar ve genç insanlara yönelik yoğun ajitasyon yürütüyordu. Pravda'daki yazıları, gençlik toplantılarındaki konuşmaları ve onun tarafından kaleme alınan, çalışan gençlik birliğinin ilkeleri, YOL (Genç Komünistler Birliği) nin kurulmasından büyük rol oynadı. Lenin geçici hükümetin ajanlarından korunmak için saklanmak zorunda kaldığında, Krupskaya onunla parti merkez Komitesi arasında bağlantı kuruyordu.

Ekim Devrimi'nden sonra parti Nadya Krupskaya'yı Eğitim Halk Komiserliği'ne (başkanlığına) atadı. Sürgünde ve göçmenlikte iken hayal ettiği bu işe, bütün varlığı ile sarıldı. Bu çalışma; okuma, yazma, kampanyası, işçi üniversiteleri, kütüphane ve okuma salonları, sinema ve tiyatrolar, basınevleri ve müzeleri kapsıyordu.

Ayrıca, işçi politeknik okulunu örgütledi. Komünista (kadın komünistler) Rabotnitsa (işçi kadın) dergilerini yayınladı ve birçok kadın kongre, konferans ve toplantısında konuştu. 1922'de genç kuşakların moral gelişmesiyle ilgili olarak YOL MK'sına (Merkez Komitesi) yazdığı mektupta Krupskaya, çocuklar için komünist bir örgütlenme gereğinden söz eder. Çok geçmeden genç öncü Örgütler Birliği kuruldu. Nadya Krupskaya kurucularından biriydi.

Moskova'nın merkezinde Nadya Krupskaya'nın anıtı vardır. Tanınmış Sovyet heykeltıraşı Yekaterine Belashova, bir çok anıt için tipik olan hareket-sizlikten kaçınmıştır. Krupskaya sanki kaidesinde ayrılmış halka katılacak, zengin yetenekli kişiliğini tüm gücüyle onlara çok ödemeli bir şey, belki anıt yazılmış olanları söyleyecek gibidir.

"Marksizm bana düşünüle bilecek en büyük mutluluğu verdi. Nereye yöneleceğinin bilgisi ve onun için yaşadığım davanın sonucunun güven altına alınması".

Hamburger Ostermarsch 1996

POLITIK ENTMILITARISIEREN:

ABRÜSTEN STATT UMRÜSTEN!

Ostermontag,

den 8. April 1996

Ostermarsch 96

Inci Dünya Savaşı'ndan bu yana her yıl Almanya'da kutlanan geleneksel bir yürüyüş; "Ostermarsch". Amacı; silahsız ve savaşırsız bir dünya özlemi ve militarizme karşı olmak. Bu yıl 8 Nisan 1996 tarihinde Almanya'nın Hamburg şehrinde yapılan "Ostermarsch 96" adlı yürüyüşün Alman heyeti tarafından istenen temel nedenlerinden ikisi şu şekilde;

1) Yabancı ülkelerdeki Alman askeri birlikleri geri çekilmelidir ve askerinin müdahaleci hayallerinden vazgeçmelidir.

2) herkese asıl mültecilik yasasına uygun iltica hakkının verilmesi ve ayrıca askerden firar edenlere ve vicdani reddçilere vermesi gerekir.

"Ostermarsch 96" yürüyüşünde Kürdistan Halkevi Kadın Grubu adına Safiye FİDAN arkadaşın konuşma metninin özetini yayımlıyoruz.

"Sevgili arkadaşlar.

Sizlerinde bildiği gibi ülkemizde 12 yıldır kirli bir savaş sürmektedir. Bu kirli savaşta topraklarımız talan edildi, insanlarımız bir yerlere göçetmek ve sığınmak zorunda kaldılar. Bu sığınmada özellikle gençlerin büyük bir kısmı Almanya'ya gitti. Ülkelere iltica talebinde bulundular ve bunlar halen devam etmektedir.

Ülkemiz bugün adeta bir yangın yeridir ve yangın devam etmektedir. Bu devamın sağlanması Türkiye'nin ekonomik olarak bugüne kadar sürdürmesi mümkün değildi. Ancak Almanya gibi ülkeler bu yangı-

nı direkt ve dolaylı olarak destekliyorlar. Direkt destekliyorlar; çünkü, silah satışları alabildiğine devam ediyor. Biz bugün ülkemizde Alman tanklarının arkasında sürükleniyoruz, biz bugün ülkemizde Alman silahlarıyla ölüyoruz. Dolaylı destekliyorlar; çünkü, bizi özellikle Almanya'da Kürtleri terörize etmeye çalışıyorlar. Derneklerine ve diğer etkinliklerine yasaklar koyarak, Türk devletinin kirli savaşına katkı sunuyorlar. Bizim ülkemizde 3 binin üzerinde köy yakıldı, yıkıldı, boşaltıldı. Binlerce insan metropollerde açlığa, sefaletle mahkum edildi. Avrupa'da ilticacıların durumu hergün biraz daha kötüye gidiyor. Demokratik ve sosyal alandaki kısıtlamalar alabildiğine devam ediyor. Henüz hukuksal sorunlarını çözemeyenlerin durumu bir belirsizliğe doğru yol almış durumda. Almanya Kürtleri kriminalize ederek, onları geri göndermek için hergün yeni metodlar ve düşünceler içindeler. Oysa ülkeye geri dönecek olan halkımızı nelerin beklediğini onlarda çok iyi biliyor.

Onlar geri döndüklerinde yine işkencehaneler, cezaevleri onların mekanı olacak. Biz artık bu savaşın hiçbir şekilde sürmesini istemiyoruz. Bu savaş insanlığın yüz karasıdır. Bu savaşta taraf olmak zorundayız. Ama savaşın biran önce durması için, insanların yeniden topraklarına dönmesi, yeniden normal yaşamlarına kavuşması için mücadele etmeliyiz. Alman hükümeti bu savaşın devamından çok, bu savaşın bitmesi için elinden geleni yapmak zorundadır. Biz bu savaşın çözülmesini istiyoruz.

YSKH'nin

Yurtsever-Sosyalist Kadın Hareketi sözcülerinden Fatma DEMİR'in Rêheval'e vermiş olduğu "Yurtsever-Sosyalist Kadın Hareketi'nin Temel Yaklaşımları ve Perspektifleri" broşürünü yayımlıyoruz.

Yurtsever Sosyalist Kadın Hareketi (YSKH)'nin temel yaklaşımları ve perspektifleri (Program)

Ülkemiz Kürdistan, Ortadoğu'nun dört sömürgeci-ihlakçı devleti tarafından pay edilerek ezilen ulus konumuna sokulmuştur. Bu durum, ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel gelişimini tahrip etmektedir.

Ülkemizin adı yasaklanmış, halkımızın kanbağları dikenli teller ve mayınlarla kesilmiş; onuru ayaklar altına alınarak ekonomik gelişmesi tahrip edilmiş; kültürü, dili tarihi yasaklanarak ulusal gelişmesi engellenmiştir. İnsanlarımız açlığa, sefalete sürüklenmiş; köylerimiz boşaltılarak insanlarımız göçe zorlanmış; şehirlerimiz büyük bir kuşatmaya alınmıştır.

Bu korkunç koşullar altında yaşayan bir ülkenin sosyalist kadınları olarak ülkemize dayatılan bu statüye karşı devam eden ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde aktif ve örgütlü bir güç olarak yer almak istiyoruz. Bunu kadınların kurtuluşu, işçi sınıfı ve emekçi sınıfının kurtuluşu ve ulusumuzun kurtuluşu için yapmak istiyoruz. Çünkü kadınların gerçek kurtuluşunun, ulusal baskının, sömürünün, cinsiyet ayrımcılığının ve ırkçılığın olmadığı bir toplumsal sistemle, sömürsüz bir dünyayla olanaklı olduğunu çok iyi biliyoruz. Kadınların gerçek kurtuluşunu sağlayacak toplumsal sistemin kuruluşu nisbeten uzunca bir süreyi gerektirmektedir. Oysa, sömürgeci-ihlakçı esaret altında

tutulan ülkemizde, ulusal, sınıfsal ve cins ayrımcılığın- dan kaynaklanan üçlü baskı kadınları ağır bir kısıkaç içerisinde tutmaktadır. Kadınlar üzerindeki ulusal, sınıfsal ve cins ayrımcılığının kaynaklanan baskı kısıkaçının kırılıp atılması BUGÜNDEN uzun soluklu bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Bu amaçla aşağıdaki temel hedef ve perspektiflerimizi emekçi kadınların ve kamuoyunun tartışmasına açıyoruz.

1- YSKH kadının sosyal ve siyasal yaşama etkin olarak katılmasını engelleyen ulusal baskıya kapitalist sömürüye ve cinsiyet ayrımcılığını yaygınlaştıran düşünce ve düşünce kalıplarına, ilgili yasal düzenlemelerine karşı etkin bir mücadele için örgütlülüğü esas alır. Kadının kurtuluşuyla toplumun kurtuluşunu bütünlüklü bir perspektifle ele alır ve savunur.

2- Kürt halkının iradesine rağmen dayatılan zoraki kurumlar kadının aktifleşmesi, gelişmesi ve örgütlenmesinin önünde engeldir. Bu amaçla halkımıza yönelik baskıları, katliamları ve anti-demokratik uygulamaları organize eden köy koruculuğu sistemini, özel tim, bölge valiliği ve olağanüstü hal uygulamaları ve bu kurumların işleyişini düzenleyen tüm yasaları ve yönetmeliklerin kaldırılması için mücadele eder. Bu konuda emekçi kadınları duyarlı kılmayı görev sayar.

3- Genel olarak savaş mağdurlarına özel olarak da ülkemizde devam eden savaştan dolayı köyleri boşaltılan, göçe zorlanan işkence ve baskılara maruz kalan insanlara yardım etmeyi onlarla yakın bir dayanışma içinde olmayı mücadele alanı sayar.

4 - Tüm kadınların çocuklarına anadillerini öğretmeleri için onları teşvik eder ve onları bu yönde eğiterek anadilde eğitim hakkı için mücadele eder.

5 - Bir insanlık ayıbı olan işkenceye, yargısız infazlara ve idamlara karşı çıkararak insanlık dışı uygulamaların tüm sonuçlarıyla ortadan kalkması için mücadele eder.

6 - Ezilen ulusların ulusal ve toplumsal talepleri uğruna verdikleri mücadeleyi destekler. Bu mücadelede aktif tavır koymayı görev sayar.

7 - Kadının köleleştirilmesinin temelinde özel mülkiyet yatar. Kapitalizm kadını bir yanda üretim alanına çekerek "kutsal eşğin" dışına çıkarır, ama kadının ezilmesine, sömürülmesine ve aşağılanmasına asla son vermez. Tersine çifte baskıya ve sömürüye tabi tutar. Kapitalizmde kadın sorunu bir sistem sorunu haline gelir. Sistemin tüm kurumları; aile, okul, dini kurumlar, kültür, devlet vb. kadının köleliğini pekiştirir. Sermayenin isteklerine göre şekillendirir. Kadını; mutfak, yatak odası çocuk üçgenine sıkışmış bir ev kölesidir. Üretim katılanı ise kapitalizmin ücretli kölesidir. Ayrıca kadın sosyal kültürel siyasal yaşamda dışlanır. İkinci sınıf

programı

insan konumuna sokulur. YSKH kapitalizme ve onun yarattığı bütün sonuçlara karşı mücadele ederken kendisiyle aynı kaderi paylaşan emekçi erkeklerle birlikte sistemi hedef alan bir mücadeleyi öngörür.

Ancak toplumsal kurtuluş sürecinin, kapitalizmin sonuçları olan tek tek uygulamalarına karşı mücadele etmenin toplumsal kurtuluşu yakınlaştıran momentler olduğu bilinçle hareket eder.

8 - YSKH kadını sosyal ve siyasal yaşama aktif olarak katmak için sistemin eğitim olanaklarında yeterince yararlanmadığı ev emekçileri, üretici köylü ve işçi kadınlara yönelik eğitim ve çalışma programları yaparak onları ana ve çocuk sağlığı, genel sağlık, cinsellik, kadın hakları, insan hakları, ana dilde eğitim gibi sosyal ve siyasal konularda bilinçlendirmeyi vazgeçilmez bir görev bilir.

9 - Kadınların ev dışındaki sosyal yaşama katılabilirleri için iş hayatına atılıp yetenek ve becerilerini geliştirmesinin önündeki engellerin ortadan kaldırılması ve olanakların ve kurumların yaratılması için çaba harcar.

10 - Kadının iş yaşamında karşılaştığı düşük ücret, işe alımlarda evli, bekar, çocuklu-çocuksuz, cinsiyet ayrımı gibi uygulamalarla; kadının cinselliğinden yararlanmaya yönelik mesleklere yönlendirilmesi gibi aşağılayıcı tüm uygulamalara ve eşitsizliklere karşı mücadele eder.

11- Başta anayasa olmak üzere; yasalarda, ceza kanununda, medeni kanunda, kadının aleyhine olan tüm uygulamaların ve maddelerin değiştirilmesi ve ortadan kaldırılması için mücadele eder.

12- Ataerkil toplumsal sistemlerin tabu haline getirdikleri cinsellik, insanı kendi kendine yabancılaştırmıştır. Sömürü sistemleri cinselliği özel olarak da kadının cinselliğini metalaştırmıştır.

13- YSKH cinselliğin tabu olmaktan çıkarılması ve metalaştırılmasına karşı olarak;

-Çocukluk döneminden itibaren sağlıklı cinsel eğitimin verilmesi ve ailelerin bu konuda eğitilmesi için,

-Kitle iletişim araçlarında cinsel eğitime yer verilmesi, kadını aşağılayan geleneksel değer yargılarını yaygınlaştıran yayınların kaldırılması için,

-Bekaretin fetiş olmaktan çıkarılması, bekaret kontrolünün kaldırılması için mücadele eder.

14- YSKH medya ve reklamlarda kadının vücudunun bir meta olarak sunulmasına ve kullanılmasına karşı;

a) Her türlü cinsel taciz ve aile içi ve aile dışı cinsel şiddete karşı,

b) Cinsel tercihlerini farklı belirlemiş insanların aşağılanmasına ve ayıplanmasına karşı mücadele eder.

Onları, ruhsal ve fizyolojik durumlarını, tıp biliminin gerektirdiği yönde tedavi edilmesi ve topluma kazandırılması gerekli olan kişiler olarak görür.

c) Kadına, vücudunu satmasına ortam hazırlayan kurumların kapatılması ve yasal düzenlemelerin iptal edilmesi için mücadele eder.

d) Kadını, vücudunu satmaya iten nesnel zeminlerin ortadan kalkması için çaba sarfeder. Kadına gerekli eğitimin verilmesini ve ekonomik bağımsızlığını kazanmasını sağlayacak koşulların hazırlanması için mücadele eder.

15- Kadının bir bütün olarak bedeni üzerinde söz sahibi olmasına kurtuluşunun önemli ölçütlerinden biri sayar. Dinsel, geleneksel ve aşiretsel değer yargılarından kaynaklanan cins ayrımcılığına karşı mücadele eder. Kürt kadını bedeni ve emeği üzerindeki baskıların can alıcı örneklerinde olan gelenek ve değer yargılarıyla pekiştirilip korunan başlık parası, berdel, kumalık, beşik kertmesi... vs. gibi gelenek ve kurallara karşı mücadele eder. Evlenme ve boşanma kurallarını kadının aleyhinde olmaktan çıkartılarak insana yakışır çağdaş bir düzeye çıkartılıp gerekli yasal düzenlemelerin yapılması için mücadele eder.

16- YSKH bütün insanların yaşamın temel hak ve özgürlüklerini, çocuk haklarını, özürü ve sakat insanların haklarını, insan haklarını, adil yargılanma ve savunma hakkını, ana dilde eğitim hakkını savunur. Bu doğrultuda aktif bir çaba içinde olur.

17- YSKH küreselleşen dünyada uluslararası düzeyde içiçe geçip bütünleşen kapitalist sınıfın emekçi sınıflara karşı yoğunlaşan sömürüsüne ve baskısına karşı emekçi sınıfların da daha sıkı bir uluslararası dayanışma yaratması gerektiğine inanır. Bu inançla uluslararası düzeyde emekçi kadın örgütleriyle sıkı bir dayanışma içerisinde olmayı savunur. Bu dayanışmasını yaratılması için aktif bir çaba içerisinde olur.

18- YSKH kendisi dışında varolan Kürt kadın hareketleriyle sıkı bir dayanışma ve güç birliği içerisinde olmayı vazgeçilmez bir ilke olarak görür, ortak mücadele için aktif bir çaba içerisinde olur.

19- YSKH, birlikte çalışmak için, temel hedef ve perspektiflerini paylaşmak ve onları hayata geçirmek için mücadele etmeyi yeterli sayar.

NOT: 7. maddedeki metin üçüncü paragraftan sonra 4. paragraf olarak paragraf şeklinde yer alabilir. Bu durumda 7. madde şu şekilde düzenlenebilir: 7-Kadının ulusal-toplumsal kurtuluş mücadelesinde layık olduğu yeri alması için çaba sarfeder; bu süreçte, kadının sosyal, siyasal konununun güçlendirilmesi ve uğradığı cins ayrımcılığının ortadan kaldırılması için mücadele eder.

OKURDAN... OKURDAN... OKURDAN...

Değerli arkadaşlar, sevgili Rêheval okurları

Bir ay boyunca çantamızda ayırmayacağımız, hemen ilk fırsatta açıp okuyacağımız Rêheval dergisi giderek daha da zenginleşiyor. Rêheval'ın öncelikle bu kadar düzenli, bu denli kapsamlı ve büyük bir olgunlukla çıkarılan Rêheval'ın çalışanlarını şahsınızda kutlamak istiyorum. Çünkü, Türkiye'de yayıncılık yapmanın ne kadar zor olduğunu iyi biliyorum. Hele birde bu sosyalist, yani düzene alternatif ise, o zaman durum yayıncılık için bir o kadar daha zordur. Birilerine göre onlar gazeteci değil, zaten militan?.. Oysa o kör gözlülüler yok mu bize, bu güzelim dünyayı zindan ediyorlar. Tadına bir habercilik o çok lüks, hem sosyalist yayında olacaksın hem de tadında bir haber yapacaksın, üstelik dayak yemeden; kafan, gözün, makinan parçalanmadan... Ama birden ne kadar çok şey istiyorum. Hayır hayır istenen çok şey değil. İstenen; gerçeğin ta kendisidir! Ülke cephesinde durum bu iken, acaba biz Avrupa'da yaşayan gençler olarak bu ateşten gömleği giyen yayıncılara ne kadar yardımcı olabiliyoruz? Aslında bu yazının özü Avrupa'da yaşayan biz gençlere biraz sitem olacak ama, bizler maalesef üstümüze düşen sorumlulukları yerine getiremiyoruz. Üstümüzde varolan ölü toprağı yoksa halen söküp atamadık mı!? Durum bu ise, hep bu gerçekten geç kaldık, Ama inanıyorum durum bu değil. Avrupa'daki gençler isteseler çok daha verimli ve aktif olabilirler. Nasıl mı?

Avrupa'da Türkiye'ye nazaran hele hele Kürdistan'a nazaran yayın dağıtmak çok daha rahat. Çünkü gözaltı ve kaçırılma olayı yok. Rahatlıkla istedikleri derneklere (DKO) yayın taşıma, tanıtma, satma şansları yüksek.Yine aynı şekilde Türklere, Kürtlere ait işyerlerine götürülebilirler. Almanya ve Avrupa'da her gün yeni yeni olaylar, ilginç gelişmeler oluyor. Bunları haber, bilgilendirme, tanıtma gibi konular adı altında Rêheval için gönderebilirler.Yine kendi görüş ve düşüncelerini rahatlıkla aktarabilirler. Bunlar her insanın çok rahat bir şekilde ve zahmetsizce yapacağı şeylerdir. Ancak ne yazık ki, insanlarımız bunları yapmaktan duyarsız. Tabi bu eleştirelimi tüm hepsi için geçerli değil. Nedense Avrupa'da hep kötü olan örnek alındı. Kötüye göre hareket ediliyor. İyiyi örnek alan ve iyiyi göre yarışan insan sayısı o kadar az ki...

Sevgili genç arkadaşlar yazık gerçekten çok yazık. Sizler hepimiz pırl pırl ve en verimli çağınızdasınız. Bu verimliliğinizi insanlık için, Kürt halkı için birşeyler yapmaya çalışın." Tüm zamanınızı buna ayırın" demiyorum ama en azından günde 1-2 saatte çok şey yapılır, inanın ki başarısızın, sonuçta sizler kazanırsınız, bizler kazanırız, halkımız kazanır ve insanlık kazanır. Neden yönünüzü bu güzelim kazanımlara çevirmiyorsunuz? Herşeyden önce yapmamız gereken sorumluluklarımız olduğunu lütfen unutmayın, aksi taktirde lümpen, sorumsuz, vurdum-duymaz hatta daha ilerisi düzenin tüm çirkin batakliklarına gömülürsünüz. Ama hepimiz inanıyoruz ki kazanırız. Rêheval dergisi Avrupa'da sizlerin omuzunda yükselecek. Derginizi okuyun ve düzenli abone bulun. Bu derginin çıkabilmesi için her yönlü destek sunun.

Not: Yukarıdaki yazıyı bize faksla gönderen okuyucunun ismi net olarak çıkmamıştır

Özgürlüğe koşanların türküsü

Uzak ve çetin yolda geldiniz.

Döğüşerek geldiniz.

*Kızıl bayrağı mevizlere
dikerek geldiniz.*

*Korkusuzca sabır ve inatla
Volkan akı gibi akarak
geldiniz*

*Düşmanın yüreğine korku
salarak*

*Dostlarımıza zafer şarkıları
söyleyeyerek geldiniz.*

*Ateşi içtiniz, yaz sıcaklığında
kana kana*

Vurulduunuz düştünüz toprağa

*Kırılmadınız fırtınalarda,
boranlarda Engin*

*denizlerden dalga dalga
geldiniz*

*Mevsim mevsim, iklim iklim
geldiniz.*

*Yağmur olup yağdınız susuz
topraklara*

Baharda çoğaldınız filiz filiz

*Yaz mevsiminin sıcaklığında
hasadı*

toplayarak geldiniz.

Bir hüznü sonbaharda

Emeğin kızıl bayrağını

Bize teslim ederek gittiniz.

*Biliyoruz gözleriniz
üzerimizde*

Mücadeleniz bilinçlerimizdedir.

Ne gelişiniz unutuldu

*Nede usulcacık aramızdan
ayrılışınız.*

Yolunuz yolumuzdur

Kavganız kavgamızdır.

Dersen zimane kurdî -III-

DERGİMİZİN İkinci sayısında başlayan ve bundan sonraki sayılarımızda imkanlarımız ölçüsünden yayınlayacağımız (Dersen zimane Kurdi) Kürtçe dil dersi konusu ile ilgili göstermiş olduğunuz ilgiye teşekkür ediyoruz. Çünkü bir ulusu anlatan, tanımını yapan o ulusun kendi dilidir; bu değerden kopmuş bir ulus kendini tanımlayamaz. Dil en iyi iletişim aracıdır; toplumlarda. Bu yüzden dilimize sahip çıkmalıyız. Dile sahip çıkmak ise tüm asimilasyonlara rağmen onu her anlamda zenginleştirmekle olur. ■

Pirsa neyînî-Olumsuz soru

Olumsuz bir cümlelerin sondan bir önceki hecesine vurgu yapılarak ya da başına ma vb. sözcükler getirilerek olumsuz soru cümleleri kurulabilir. Na sözcüğü, hayır, belê ve erê sözcükleri evet anlamında kullanılır.

Ev ne mizgeft e?

Ev ne nexweş in?

Ma ew ne mazûvan e?

Na, ew mêvan e. Ev mazûvan e.

Ma ew ne xwendekar in?

Belê, ew xwendekar in.

Ma ev ne kevçî ne?

Na, ew ne kevçî ne. Ew pêûs in.

Bunlar hasta değil midir?

O evsahibi değil midir?

Hayır, o misafirdir. Bu evsahibidir.

Şunlar öğrenci değil midir?

Evet, onlar öğrencilerdir.

Bunlar kaşık değil midirler?

Hayır, onlar kaşık değildirler. Onlar kalemdirler.

Örnek cümleler

Ev agir e. Ev ne bav e?

Belê, ew bav e.

Ev nexweş e.

Ev cotkar e. Ma ew ne pace ne?

Na, ew ne pace ne?

Ev dêr e.

Ev karker in. Ev çi ye?

Ew mizgeft e.

Ew mamoste ne.

Ew pace ne. Ev çi ye?

Ew sako ye.

Ev ne gog e.

Ew ne gundî ye. Ev çi ne?

Ew şibake ne.

Ew ne jin e. Ev çi ne?

Ew xanî ne.

Ma ev name ye?

Na, ew ne name ye.

Ew pêûs e. Ev çi ye?

Ew zimane.

Ma ew polis e? Na, ew ne polis e.

Ew karker e. Ev keç in?

● Hîndarî 2

A: Aşağıdaki cümlelerdeki boş yerleri doldurunuz.

Di hevokên jêrîn de cihên vala tijî bikin.

1. Ev pirtûkek ...

2. **Ew xwendekar ... e.**

3. Ev sako ... e.

4. **Ev kevçî ... (çoğul)**

5. Ew agir ... (çoğul)

6. **Ew dêr ... (tekil)**

7. Ev kur ... (çoğul)

8. **Ew keç ... (tekil)**

9. Ew axa ... (çoğul)

10. **Ev ... in. (işçi)**

11. Ew ... ne. (köylü)

12. **Ew ... ne. (kadın)**

13. Ev ... ye. (çocuk)

B. Aşağıdaki cümleleri olumsuz yapın.

Hevokên jêrîn bikin neyînî.

1. Ma ev zilamek e?

2. **Ma ew pitik in?**

3. Ew law e.

4. **Ev name ne.**

5. Ev bav e.

6. **Ev xanî ne.**

7. Ma ev xwendekar e?

8. **Ev karker in.**

9. Ev axa ye.

● Civanên kesîn

Şahıs zamirleri

Kürtçe'de yalın ve bükümlü olmak üzere iki grup şahıs zamiri vardır. Aşağıda 1. grup (yalın) şahıs zamirleri verilmiştir. 2. grubu ve iki grup arasındaki fark ve bağlantıları ileride göreceğiz.

Ez Ben

Tu Sen

Ew O

Em Biz

Hun* Siz

Ew Onlar

Görüldüğü gibi hem o hem de onlar için Kürtçe'de ev kullanılmaktadır. Ew'in alacağı fiil tekil veya çoğul olduğunu gösterir.

Cînav	Bûn	Türkçesi
Ez	im/me	Benim
Tu	î/yî	Sensin
Ew	e/ye	Odur
Em	in/ne	Biziz
Hun	in/ne	Sizsiniz
Ew	in/ne	Onlardır(lar)

(/) işaretinin ayırdığı çekimlerden birinciler sessiz, ikinciler sesli bir harften sonra kullanılır.

Ez karker im. Ben işçiyim.

Ez mamoste me. Ben öğretmenim.

Tu polis î. Sen polissin.

Tu gündî yî. Sen köylüsün.

* **hun** yerine değişik ağızlarda hon, hûn, win de denilmektedir.

Ew mal e.

Ew xanî ye.

Em tixtor in.

Em zaro ne.

Hun jin in.

Hun dê ne.

Ew dêr in.

Ew sako ne.

Tu kî yî?

Ez Azad im.

Ew kî ye?

Ew Gulê ye.

Ew kî ne?

Ew momeste ne.

O evdir.

O evdir.

Biz doktoruz.

Biz çocuğuz.

Siz kadımsınız.

Siz annesiniz.

Onlar kilisedir.

Onlar paltodurlar.

Sen kimsin?

Bez Azad'im.

O kimdir?

O Gulê'dir.

Onlar kimdir?

Onlar öğretmendirler.

FERHENGOK

biçûk (piçûk):	küçük
mezin:	büyük
ciwan:	genç
nuh, nû:	yeni
dirêj:	uzun
paqjî:	temiz
gemarî:	kirli
pîr:	yaşlı
germ:	sıcak
qelew:	şişman
giran:	ağır
girover:	yuvarlak
sar:	soğuk
girtî:	kapalı
siyik:	inafif
jêhatî:	çalışkan
stûr:	kalın
teral:	tembel
kal:	yaşlı
tijî:	dolu
kevn:	eski
vala:	boş
kin, kurt:	kısa
vekirî:	açık
lawaz:	zayıf
xweş:	hoş, güzel

Bu ferhengok'a dikkat edilirse, tümünün sıfatlardan oluştuğu görülecektir. Sıfatların genel işlevini daha önce görmüştük. Bu bölümde kullanılışları üzerinde yoğunlaşacağız. Kürtçe cümle yapısında genel olarak fiil en sonda ve özne en başta gelir. Soru cümlelerinde ma vb. sözcükler kullanılırsa, öznenen önce gelmeleri gerekir. Özne ya da Kürtçesiyle kirde, bir cümlede sözkonusu eylemi yapan ya da yüklem bildirdiği durumu üstüne alan kişi veya şeydir.

Ma derî vekirî ye?	Kapı açık mıdır?
Na, derî ne vekirî ye.	Hayır, kapı açık değildir.
Na, ne vekirî ye. Girtî ye.	Hayır, açık değildir.
Kapalıdır.	
Lê belê pace vekirî ye.	Fakat pencere açıktır.
Ma pênuş girover in?	Kalemler yuvarlak mıdır?

Mirx û jîyan/

M. Sait ALPASLAN

Mirx û jîyan	Ho
Dilo	Mao
Di muzîka	De Dilo
ÇermSORIKAN de	Wêr muzîkek pêk bîne
Yâneê	ku
Di dahol û	Bila rabe
tamtamam de	Girî
Murxên jîyanî	û
Bi guhê min ve ket	Xem
Ez kêfxweş bûm	Ken bikeve cîhanê
Çar sed sale	û kêfxweşî
Dom dike jîndarîya	Serbilindî
xwe Weke dinê	Di nav hemî gelan
Hêvê	karker û xebatkaran
Tavê	Rêncber û cotkaran
Lê belê	Gri bê fêde
Ji dûr va	Çi bikim birayên çerm
Di paş dühê dema	sor
Xem ket dilê min	Çi bikim gelên Japon
Ji dilê min	Birçiyen Somalî
Gîhaşt mejî	Tune bû bir û bawerîya
Bi dengê lingê hespên	we
xwe	Bi dostên we
Yek û yek hatin dora	Bi Stalîn
min	Rêheval Lenîn
Zarok	Rosa
û	Marx
zêç	û
Mêrxas	Engels
û	Dinya sosyalist
Şervanê çermSORIKAN	Bir şerê aşitîyê
Ew ji	Bila bijî çar hawîr dor
Wêk min	Daxwazyaya Castro
û gelê min	Berxwedaza Mandela
Bê bext	Seri hildana Ho Chí
û roj nedî bûn	Mính
Bala min bi hêstirê	Li Nûrhaqê Sînan
çavê wan ket	di Gebar de Egît
Dilê min şewîfî	û Mahîr
Girîyam	ûlaş
Rabûm	Deniz
Rûniştîm	Bila bidî strana stêrka
Giştî dîtîm	sor
Boxeyê Rûniştî	
Teyr ê Baz	Bir û bawerim Hogir ño
Brûsk a Sor	Nêze berbangên sor
Yânê evîn	Negrîn
Giştî dîtîm	Nêze hildana ala sor
Lê belê	ne ji bo çermSORAN tenê
Ew mirin	Ji bo me Kurdan û
Ez nam	Hemî gelên bindestan
Weke Rêheval CHE	

Kürt aydını **Celadet Bedirxan**

Celadet Bedirxan, hîmdarekî elîfbaya Kurdî ye. Wî li ser bingehê elîfba latîni cara pêşîn elîfbake Kurdî pêkanî. Ev elîfba, ji destpêkê da hettanî niha bûye elîfba Kurdî.

Celadet Bedirxan lawê Emîn Elî Bedirxan e. Çawa tê zanîn malbata Bedirxanan malbateke giran e. Herdu birayên wî. -Kamuran û Surîye Medirxan gelek salan ji bo azadiya welatê xwe bi dil û bi can şev- ro xebitîne.

Celadet Bedirxan di sala 1897'an da li bajarê Stenbolê hate dinê. Wî li wir dest bi xwendina xwe kir. Ji ber zordestîyên Roma Reş ew neçar ma ji Kurdistanê durket, bi gelek hevalên xwe va tevayî çû derket baja-

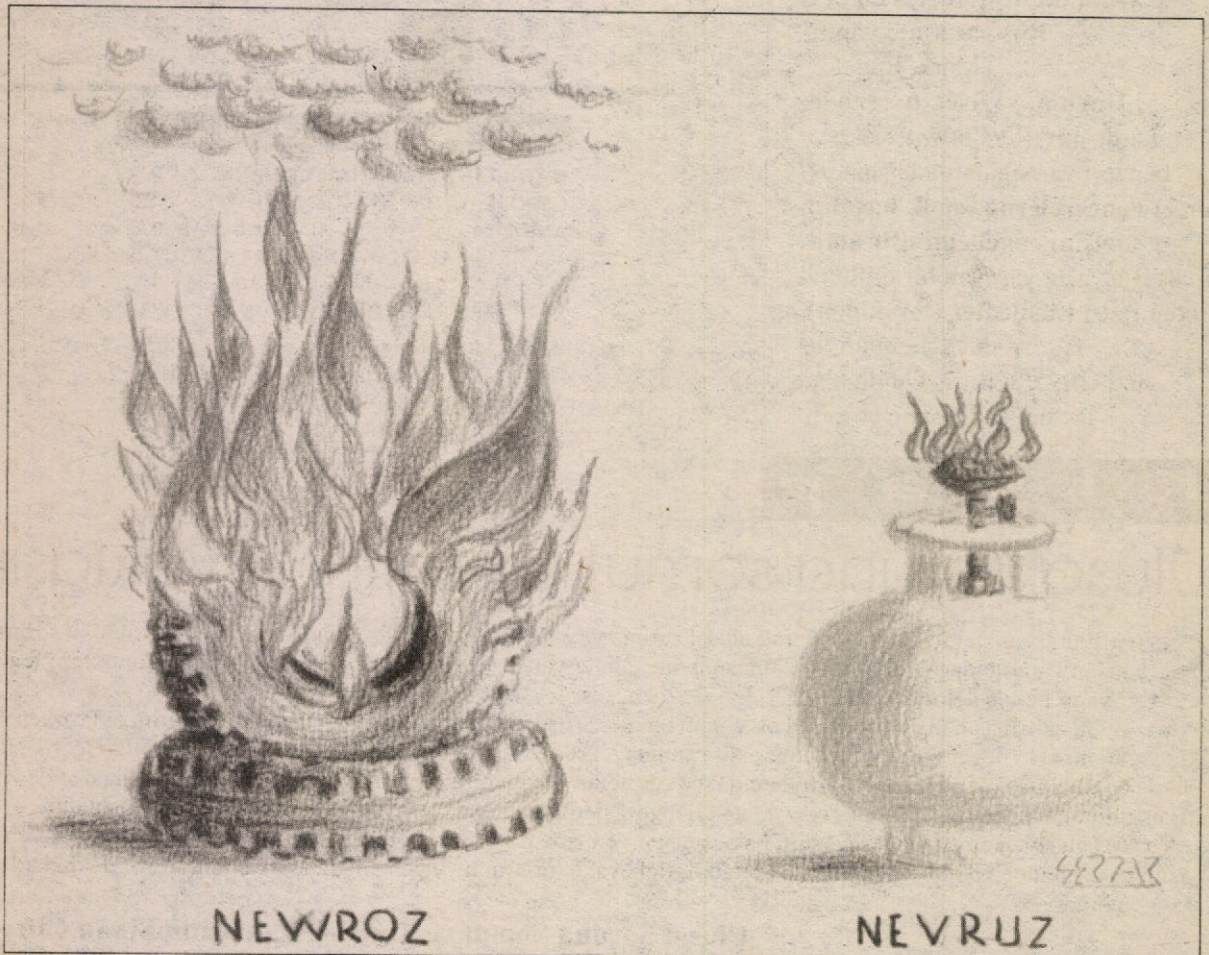
rê Bakûyê. Demekê şunda ji ew bo xwendina bilind diçe Elmanyayê.

Wext derbaz dibe, Celadet Bedirxan di 1930'an da vedigere Şamê. Ew li vî bajarî bi zimanê Kurdî û Frensizî kovara "Hawar"ê derdixe û dibe xudanê vê kovarê. Çawa tê zanîn hettanî sala 1943'an 57 hejmarê e kovarê têne çapkirinê. Ev kovara ji bo hişyarbûn û xwenasîya gelê Kurd dibe çekeke mezin. Hawar di warê hinbûn û pêştayîna zimanê Kurdî da gavne mezin davêjê û di warê pêşketina doz û şerê gelê me da roleke girîng dilîze.

Celadet Bedirxan merivekî zane, pispor û ronakbîrekî mezin bû. Wî zimanê Erebi, Tirkî, Frensizî, Almanî, Yunanî, Farisî û îngilizî zani bû.

BÖLÜCÜ

çizgi

NEWROZ

NEVRUZ

ÖDÜLLÜ BULMACA

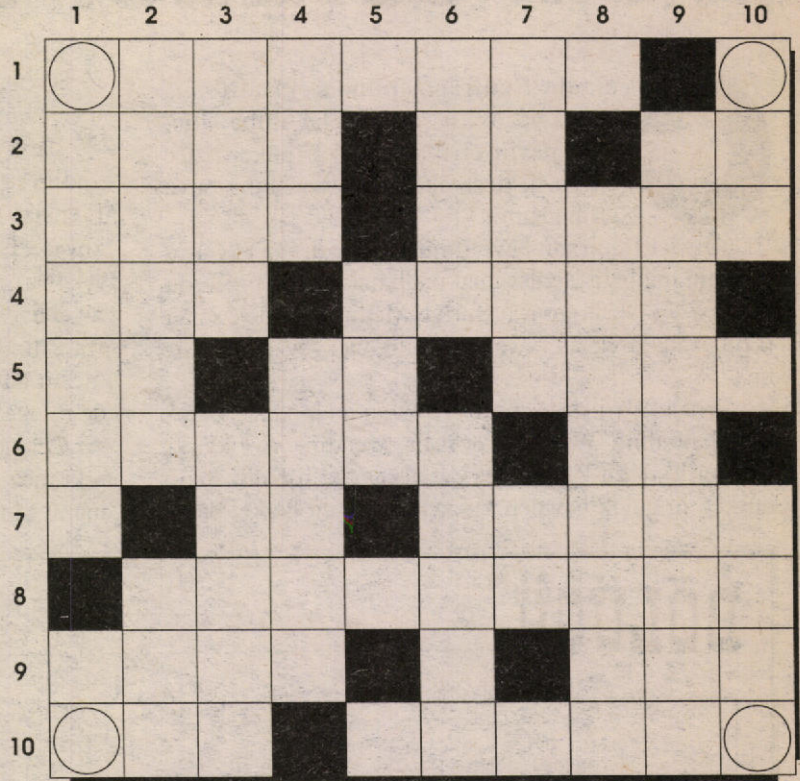
Hazırlayan: Şahin ÇOKBİLİR

● SOLDAN SAĞA

- 1) Mehabat Kürt Cumhuriyeti kurucusunun ön adı. 2) Belirgin, açık, net-Şehir-Bir nota. 3) Yeni (tersinden)-Kürdistan'da bir eyalet. 4) Kürtçe'de gün-Kürtçe'de bir kadın ismi. 5) Bir nota-Kırmızı (tersinden)-Karşıtı (tersinden) 6) Bir Alman filozofu-Bir haber ajansı. 7) Genişlik-Ekin için kullanılan arazi. 8) Berlin'de yaşayan bir müzisyen. 9) Kültür-Üye. 10) Tuzak-Kabul etmeme

● SOLDAN SAĞA

- 1) Huner-Demirin simgesi (tersinden). 2) Hatırlatan-Bir sanatçının ön adı. 3) Bir Kürt müzisyenin soyadı-İki dağ arasındaki boşluk. 4) Ünlü bir Rus yazarının yaptığı-Marx, Engels... 5) Durum, vaziyet. 6) 'Büyük kardeşim' (tersinden)-Koşu ve benzeri yarışmalarda başlangıç. 7) Pencereerde soğuk havanın girişini engelleme-Bir emir. 8) Rusya'da yaşayan bir topluluk (çoğul). 9) Eksilenler (tersinden). 10) İnsan vücudunun dış yüzü-1995'te Barış Ödülü alan Kürt politikacısının soyadı.

Geçen ayın çözümü

- SOLDAN SAĞA- 1) İSMAIL HAKKI. 2) LAIKLIK-AİLE. 3) KIRKOK-PIRIK. 4) ET-ANİDEN-Kİ. 5) L-AL-TA-AD-N. 6) REZAB- BAT-MAK. 7) OYALAMAK-ÖVA. 8) M-PARAŞÜT-İR. 9) ÜS-RİZ-SİS-G. 10) NAN-MİAT-ETA. 11) RANT-SIRNUS. 12) GİRLEVİR-ARI
- YUKARIDAN AŞAĞIYA- 1) İLKEKÖMÜN-G. 2) SALT-EY-SARI. 3) MİR-AZAP-NAR. 4) AKKAYAZLAR-NL. 5) İLON-BARIMTE. 6) LİKİT-MAZİ-V. 7) HK-DABAŞ-ASİ. 8) A-PE-AKÜSTİK. 9) KAINAT-Tİ-R. 10) KİR-DMO-SERA. 11) İLİK- AVİ-TUR. 12) EKİNKARGASI

K i t a p

Ulusal soruna somut ve tarihsel yaklaşım

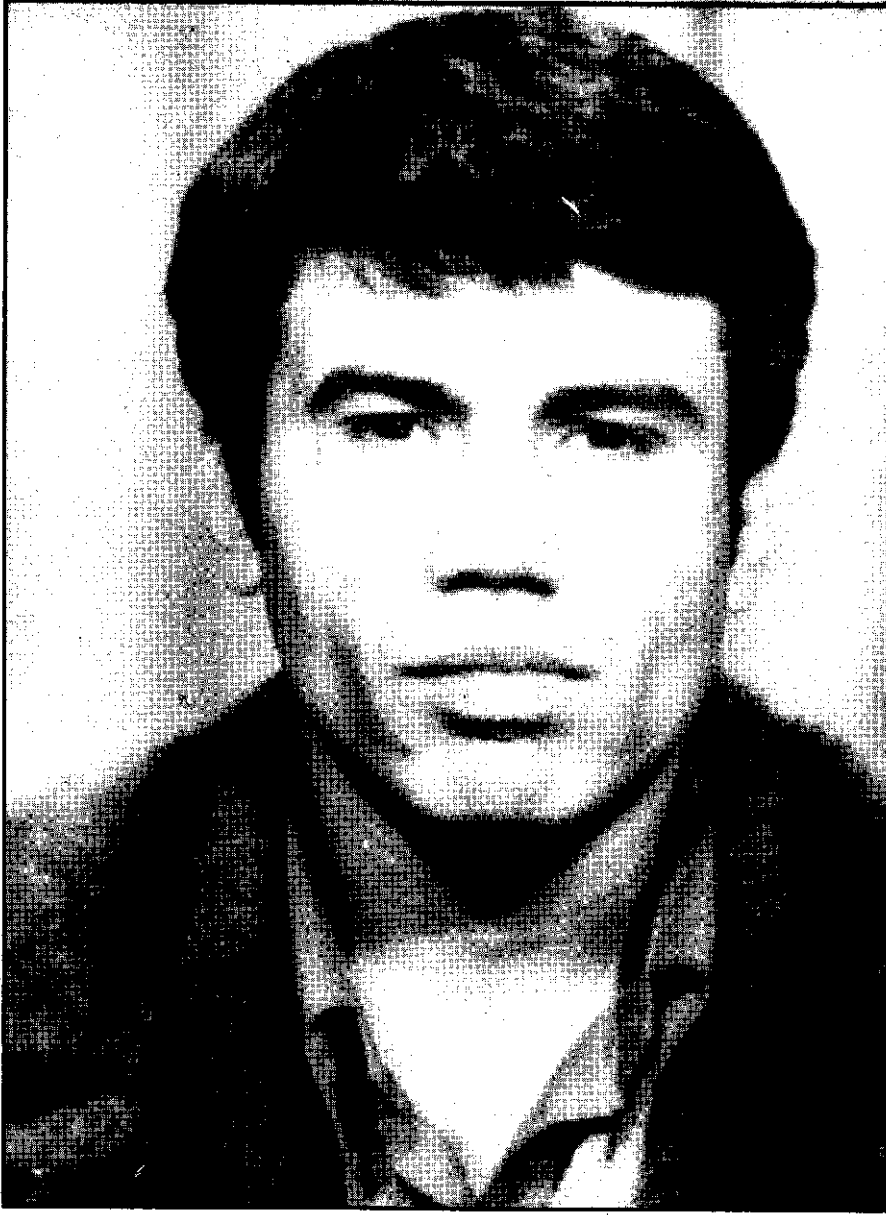
S. Çiftiyürek'in bu kitabı, genel olarak ulusal soruna ve daha özeldir Kürdistan halkının yüzyüze olduğu soruna, bir yandan yararlanılacak bir bilgi zemini sunarken, diğer yandan da özel görüşleri ve giriştiği polemikleriyle ilginç bir yapıt haline gelmektedir.

Yazar, bu çalışmada günümüzde çok yoğun olarak tartışılan uluslar sorununa ilişkin görüşlerini aktarırken; öncelikle yararlanmaya değer bir temel zemini okura sunmayı esas almış durumdadır. Bu zemin, hem yapılan teorik süzgeç, hem de dökümanter ve tarihsel verileriyle oldukça çarpıcıdır. Bunları izleyen bölümlerde ise yazar, daha özeldir Kürt ulusal sorununa ilişkin indirgemeleriyle savunduğu görüşlerini aktarmakta ve ilginç tartışmalar yürütmektedir.

Yazar, çalışmasının yörüngesine sınıf bakış açısını ve marksist yöntemi oturtma azmiyle, ülkemiz sosyalistlerinin ilgisini çekeceğinden emin olduğumuz bu kitabın, Rêheval okurlarının ve genel olarak gençliğin üzerinde dikkatle durması gerekiyor.

Ulusal Soruna Somut ve Tarihsel Yaklaşım/ Sinan Çiftiyürek
Pêlesor Yayınları / 463 Sayfa / 500. 000 T.L

Mehmet AYIK

Mehmet
yoldaş
1979'da
Antep'te
reformistler
tarafından
katledildi.
Anısını
kavgamızda
yaşatacağız.

...Hudutsuz

ve allahsız

bir baştı O...

yoldaştı O...

GENÇ objektif

**O gözler, 1 MAYIS'ta
NEWROZ'laşacak...**

